

КЛАЙВ КЪСЛЪР СРЕДИЗЕМНОМОРСКИЯТ ХРАСТ

Част 2 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, 2001

chitanka.info

На Ейми и Ерик

ПРОЛОГ

Беше неделя и горещо като в пещ. В диспечерската кула на военновъздушната база диспечерът Брейди си запали цигара от тлееща угарка, приближи се до портативната климатична инсталация и зачака нещо да се случи.

Умираще от скука, и то напълно основателно — в неделни дни въздушното движение беше съвсем слабо. Военните самолети рядко прелитаха над Средиземноморския театър на военните действия в такива дни, защото напоследък нямаше никакви международни политически конфликти. От време на време кацаше някоя машина, колкото да дозареди и веднага продължаваше по пътя си, тъй като някоя особено важна личност на борда ѝ бързаше за конференция някъде в Европа или Африка. За десети път, откакто бе застъпил на смяна, диспечерът хвърли поглед към черното табло с разписанието на полетите. Секторът за заминаващи самолети беше празен, а в този за пристигащи беше отбелязан само часът 16:30 — след близо пет часа.

Диспечерът беше съвсем млад — едва прехвърлил двайсетте — и напълно развенчаваше мита, че светлокосите хора не могат да хващат хубав тен, тъй като откритите части на тялото му имаха цвета на тъмен орех, изпъстрен с платиненоруси косъмчета. Четирите нашивки на ръкавите свидетелстваха за ранга му на щабен сержант и въпреки че температурата достигаше близо трийсет и седем градуса, под мишниците на сиво-кафявата му униформена риза нямаше никакви петна от пот. Ризата му беше разкопчана и без вратовръзка — практика, утвърдена за служещите на военновъздушни обекти, разположени в райони с горещ климат.

Младият диспечер се пресегна да нагласи вентилационните отвори на климатичната инсталация така, че студеният въздух да духа в краката му. Новото положение като че ли го задоволи, защото по лицето му се появи усмивка. После той сплете пръсти зад тила си, облегна се назад и се загледа в металния таван.

В съзнанието му отново изплува неизбледняващият спомен за Минеаполис и момичетата, разхождащи се по Николет авеню и той пресметна, че му остават петдесет и четири дни до преместването му обратно в Щатите. Всеки изминал ден биваше церемониално зачеркван в малкия черен бележник, който носеше във външния джоб на ризата си.

След като се прозя може би за двадесети път, той взе от перваза на прозореца бинокъл и започна да оглежда самолетите, почиващи на тъмната асфалтова стоянка.

Минаващата под диспечерската кула писта беше построена на остров Тасос, който се намираще в северната част на Егейско море. Шестнайсет морски мили водно пространство, наречено Тасоски проток, отделяше острова от земята на Гръцка Македония. Земната маса на Тасос се състоеше от 440 квадратни километра скали, гори и останки от класическа история, датиращи хиляда години преди Христа.

Базата, наричана от персонала Брейди Фийлд, беше изградена по силата на договор между Съединените щати и гръцкото правителство, подписан в края на шейсетте години. Освен десетте реактивни самолета „Старфайър“ F-105 постоянно базирани тук бяха и два огромни транспортни летателни апарата „Каргомасер“ C-133, чиито корпуси блестяха на ослепителното егейско слънце като дебели туловища на сребристи китове.

Сержантът огледа през бинокъла спящите самолети. Аеродрумът беше пуст. Някои от мъжете бяха отишли в близкия град Панагия да пият бира, други се излежаваха на плажа, трети дремеха в оборудваните с климатични инсталации прохладни бараки. Само един-единствен военен полицаи, охраняващ главния портал, и постоянно въртящата се радиолокационна антена, издигаща се от върха на бетонния бункер, издаваха човешко присъствие. Той повдигна леко бинокъла и се взря над синьото море. Ясният, безоблачен ден му позволяваше да види в далечината земята на Гърция. Измести малко по на изток увеличителните стъкла и фокусира погледа си в линията на хоризонта, където тъмносинята вода се сливаше със светлосиньото небе. През трепкащата мараня от горещи вълни в полезрението му се появи малко бяло петно на кораб, пуснал котва. Той присви очи и

нагласи фокуса, за да види по-ясно името на носа. Едва успя да различи малките черни букви: „Първи опит“.

Ама че тъпо име, помисли си младият сержант и в следващия миг то изхвъркна от ума му, тъй като други обозначения привлякоха вниманието му. В средата на корпуса на кораба, с дълги, дебели черни линии бяха изписани вертикално буквите НЮМА, в които той разпозна съкращението за Националната агенция за подводни и морски изследвания.

Огромен кран се издигаше от кърмата и надвисналата над водата стрела изваждаше от дълбините кръгъл като топка предмет. Сержантът видя мъже около крана и вътрешно се зарадва, че цивилни също работеха в неделя.

Изведнъж визуалното му проучване бе прекъснато от глас като на робот, който прозвуча по вътрешното разговорно устройство.

— Здравейте, командна кула, тук радиолокаторът... Чувате ли ме?

Сержантът остави бинокъла и включи микрофона.

— Тук командна кула, радиолокатор. Слушам ви.

— Имам контакт на около десет мили в западна посока.

— Десет мили в западна посока? — прогърмя гласът на сержанта. — Та това е над вътрешността на острова. На практика контактът ви е едва ли не над нас.

Той се обърна и погледна отново черното табло, за да се увери, че в този час не се очакват полети.

— Следващия път бихте ли ме уведомили по-рано?

— Нямам представа откъде се появи — отвърна монотонно гласът от радиолокаторния бункер. — През последните шест часа на екрана не сме наблюдавали никакъв обект в никоя посока в радиус от сто мили.

— Няма да е лошо вие там или да се събудите, или да проверите наред ли е проклетият ви уред — сопна се сержантът, като изключи микрофона и грабна отново бинокъла. После стана и се взря на запад.

И го видя... Беше мъничко тъмно петънце, летящо ниско над хълмовете, на нивото на върхарите. Приближаваше се бавно — със скорост не повече от сто четирийсет и пет километра в час. За известно време то като че ли бе надвиснало над земята, след което изведнъж започна да добива форма. Скоро през бинокъла изпъкнаха ясно

очертанията на крилете и фюзелажа. Виждаха се толкова ясно, че не беше възможно да се сбъркат. Сержантът ахна от почуда, когато трещящият звук на двигател на стар едноместен биплан с неприбираем колесник проряза сухия островен въздух.

Като се изключеше стърчащата цилиндрова глава на редовия мотор, фюзелажът имаше аеродинамична форма. Пилотската кабина беше открита, голямото витло разсичаше въздуха като стара вятърна мелница. Цялата машина беше боядисана в яркожълто. Сержантът свали бинокъла в мига, в който самолетът, с познатото немско обозначение от Първата световна война — черен малтийския кръст — прелетя покрай командната кула.

При други обстоятелства, ако самолет прелетеше на метър и половина от кулата, сержантът щеше да се просне по корем на пода. Но сега той така онемя при вида на съвсем истински призрак, спуснал се сякаш от мъгливите небеса на Западния фронт, че се вцепени на място. Докато самолетът отминаваше, пилотът му помахаше от кабината. Късото разстояние позволи на сержанта да види добре лицето му под износеното кожено пилотско боне и очилата. Призракът от миналото се хилеше и потупваше прикладите на двете картечници, стърчащи от кабината.

Това да не е някаква грандиозна шега? Да не би пилотът да е някой смахнат грък от цирк? Откъде изникна? Съзнанието на сержанта се изпълни с въпроси, на които не намираше отговори. Изведнъж видя как две светлинни петна присветнаха от задната част на витлото. В следващия миг прозорците на кулата се пръснаха на парчета и изчезнаха около него.

И тогава на Брейди Фийлд се разрази война. Пилотът на изстребителя от Първата световна война заобиколи диспечерската кула и започна да обстрелва съвременните гладки реактивни самолети, паркирани на плаца. Един по един старфайърите F-105 бяха подложени на атака от стари осеммилиметрови куршуми, които направиха на решето тънките им алуминиеви обшивки. Три от тях избухнаха в буйни пламъци, мекият асфалт под тях се разтопи и се превърна в димящи локви от смола. Отново и отново яркожълтата летяща антика се извисяваше над аеродрума, за да избълва оловна градушка на разрушението. Дойде ред и на единия от каргомастерите C-133. Той

изригна в гигантски грохот от пламъци, които се извисиха на стотици метри във въздуха.

В кулата сержантът лежеше на пода и гледаше със замаяна глава кървавата дия на гърдите си. Той внимателно извади черното бележниче от външния джоб на ризата си и смаян видя малката кръгла дупка в средата на корицата му. Тогава с мъка се изправи на колене и огледа стаята.

Блестящи парченца стъкла покриваха пода, радиоуредбата, мебелите. В средата на помещението климатичната инсталация лежеше прекатурена като мъртво механично животно, изпружило вкочанени крака във въздуха; охладителят ѝ изпускаше бавно въздух към пода от няколко кръгли дупки. Сержантът се вгледа в радиото. Като по чудо то бе останало невредимо. Той запълзя по пода, порязвайки коленете и ръцете си в кристалните парченца. Пресегна се за микрофона и го сграбчи здраво, окървавявайки черната пластмасова дръжка.

Мислите му бяха объркани. Как се действаше при такива случаи, запита се той. Какво трябваше да съобщи? Кажи нещо, закрепця съзнанието му, кажи нещо, каквото и да е!

— До всички, които чуват гласа ми. МЕЙДЕЙ! МЕЙДЕЙ! Тук Брейди Фийлд. Ние сме обстрелвани от неидентифициран самолет. Това не е учение. Брейди Фийлд е обстрелван...

1.

Майор Дърк Пит нагласи наушните слушалки върху гъстата си черна коса и бавно завъртя копчето на радиото, за да чува по-ясно приеманите сигнали. Както слушаше напрегнато, в тъмнозелените му очи проблеснаха искрици на изумление. След малко дълбока бръчка проряза челото и замръзна върху загорялата му от слънцето груба кожа.

Не че думите, пращящи по приемника, не се разбираха. Напротив, но той просто не можеше да повярва на това, което чуваше. Напрегна отново слух сред грохота на двумоторната „Каталина“ РВУ. Но вместо да се усилва, гласът по радиото все повече заглъхваше. Копчето за силата на звука беше завъртяно докрай, а и Брейди Фийлд беше само на трийсетина километра от него. При тези обстоятелства гласът на диспечера би трябвало да спуска тъпанчетата на Пит. Значи или има нещо нередно в захранването, или диспечерът е сериозно ранен, заключи наум Пит. Изчака още малко, после разтърси спящия до него мъж.

— Отвори очи, спящи красавецо. — Гласът му прозвуча меко, без усилие, но се чу въпреки шума от двигателите.

Капитан Ал Джордино уморено повдигна глава и звучно се прозя. Умората от седене в старата вибрираща летяща лодка в продължение на тринайсет часа се забелязваше ясно в тъмните му зачервени очи. Той изпружи ръце нагоре, изпусна въздух от едрия си гръден кош и се протегна. После се наведе напред и се вгледа в далечината през прозореца на пилотската кабина.

— Стигнахме ли вече над „Първи опит“? — измънка Джордино през нова прозявка.

— Почти. Право пред нас е остров Тасос.

— По дяволите! — изсумтя Джордино, после се захла. — Можех да поспя още десет минути. Защо ме събуди?

— Прихванах съобщение от кулата на Брейди. Летището било под въздушна атака от неидентифициран самолет.

— Не говориш сериозно, нали? — не можеше да повярва Джордино. — Сигурно е някаква шега.

— Не, не вярвам да е шега. Гласът на диспечера съвсем не звучеше преправен — отвърна Пит и задържа поглед върху водата на петнайсетина метра под фюзелажа на водосамолета. За да поддържа изострени сетивата си, през последните триста и двайсет километра той ту се спускаше, ту се издигаше.

— Май от кулата на Брейди казват истината — отбеляза Джордино, вирайки се през челното стъкло на кабината. — Погледни източната част на острова.

Двамата отпавиха погледи към приближаващия се хълм, издигащ се от морето. Плажовете покрай прибой бяха жълти и пусти, но заоблените възвишения тънеха в зеленина. Цветовете танцуваха в маранята и ярко контрастираха на ограждащата ги синева на Егейско море. В източния край на Тасос се издигаше огромен стълб дим към безветреното небе и се разширяваше във вид на гигантски спираловиден черен облак. Скоро се видяха и оранжевите пламъци в основата на дима.

Пит грабна микрофона и натисна бутона на дръжката му.

— Кула Брейди, кула Брейди, тук РВУ-086. Сега е ваш ред!

Отговор не последва. Пит повтори повикването още два пъти.

— Никой ли не се обажда? — попита Джордино.

— Никой — отвърна Пит.

— Ти каза „неидентифициран самолет“. Значи е само един, така ли?

— Точно това бяха думите от кулата Брейди, преди връзката да прекъсне.

— Много странно. Защо само един самолет ще напада американска военновъздушна база?

— Кой знае! — Пит издърпа леко назад щурвала. — Сигурно е работа на някой раздразнен гръцки фермер, на когото му е дотегнало нашите реактивни самолети да подплашват козите му. Във всеки случай не е мащабна операция, иначе Вашингтон щеше да ни е уведолил досега. Ще изчакаме и ще видим. — Той разтърка очи, за да пропъди сънливостта си. — Пригответи се. Ще издигна самолета, ще направя кръг над ония хълмове там и ще снижа, за да огледаме положението по-отблизо.

— Добре — Джордино събра вежди и се усмихна мрачно, — но действай предпазливо.

— Не се безпокой — засмя се Пит. — Главната цел в живота ми е да остана здрав и читав възможно най-дълго време. — Той избута ръчната газ напред и двата мотора „Прат & Уитни Уосп“ увеличиха оборотите си. Огромната „Каталина“ се издигна към слънцето, набирайки скорост за секунди, после закръжи над планините на Тасос по посока уголемяващия се облак дим.

Изведнъж в слушалките на Пит се разнесе глас, който едва не проглуши ушите му, преди той да успее да завърти копчето за гръмкостта на звука. Беше предишният глас, но много по-силен този път.

— Тук кулата Брейди. Ние сме под въздушно нападение! Повтарям: ние сме под въздушно нападение. Който ме чува, моля, отговорете! — Гласът ставаше истеричен.

Пит отговори:

— Кула Брейди, тук РВУ-086. Продължавайте.

— Слава богу! Най-сетне някой ме чу — въздъхна гласът.

— Опитах се да се свържа с вас преди малко, кула Брейди, но връзката заглъхна и прекъсна.

— Бях улучен при първото нападение. Сигурно съм припаднал. Сега съм добре. — Думите се чуваха накъсано, но ясно.

— Ние сме на около шестнайсет километра на запад от вас, на височина хиляда и осемстотин метра. — Пит говореше бавно, без да повтаря. — Какво е положението ви там?

— Нямаме отбрана. Всичките ни самолети на земята са разрушени. Най-близката ни изстребителна ескадра се намира на хиляда и двеста километра оттук. Тя няма да успее да пристигне навреме. Вие можете ли да ни помогнете?

Пит поклати глава по навик.

— Не, кула Брейди. Максималната ми скорост е под сто и деветдесет възела, а освен това имам само две пушки на борда. Безсмислено е да влизам в бой с реактивен самолет.

— Моля ви, помогнете — настоя гласът. — Нападателят ни не е реактивен бомбардировач, а биплан от Първата световна война. Моля ви, помогнете.

Пит и Джордино само се спогледаха. Минаха точно десет секунди, преди Пит да поеме отново властта над сетивата си.

— Добре, кула Брейди, идваме. Но няма да е зле междуременно да идентифицирате въпросния самолет, защото в противен случай ще обречете на скръб две майчици с посребрени коси, ако на мен и втория ми пилот ни светят маслото. Край. — Пит се обърна към Джордино и заговори бързо, с каменно лице. — Иди да отвориш страничните люкове. Вземи една от двете карабини и влез в ролята на отличен стрелец.

— Не вярвам на ушите си — рече изумен Джордино.

Пит поклати глава.

— И на мен ми е трудно да го приема, но трябва да подадем ръка на онези момчета долу. А сега побързай.

— Ще побързам, но все още не мога да повярвам на ушите си.

— Не ти е работа да разсъждаваш, приятелю. — Пит леко ощипа Джордино по ръката и му хвърли кратка усмивка. — Късмет!

— Запази го за себе си. И ти кървиш не по-трудно от мен — отвърна с мрачно лице Джордино, после, измърморвайки нещо под носа си, стана от седалката на втория пилот и се запъти към вътрешността на водосамолета. Извади от висок тесен шкаф трийсеткалибрена карабина и я зареди с петнайсетпатронова пачка. Силна струя топъл въздух го блъсна в лицето и изпълни отсека, когато отвори страничните люкове. Той провери още веднъж оръжието и седна в очакване; мислите му се върнаха към едрия мъж, който пилотираше водосамолета.

Джордино се познаваше с Пит много отдавна. Двамата бяха играли заедно като момчета, бяха учили заедно в една и съща гимназия, бяха излизали заедно с момичета. Той познаваше Пит по-добре от всеки човек, в това число и жени. В известен смисъл в Пит живееха двама души, напълно различни един от друг. Единият Дърк Пит беше хладнокръвно разумен и рядко допускаше грешки, но в същото време беше весел, непретенциозен и лесно завързваше приятелства. Другият Пит пък беше на настроения, често с часове се затваряше в себе си, ставаше мълчалив и сдържан. Трябваше да има ключ, който да отключва и отваря вратата между тях двамата, но Джордино все още не бе го намерил. Знаеше обаче, че преходът от единия Дърк Пит към другия ставаше все по-често през последните

години — откакто Пит бе загубил любимата жена в морето, близо до Хаваите, жена, която дълбоко бе обичал.

Джордино си спомни как се промениха очите на Пит, докато разговаряше по радиото — тъмнозеленият им цвят заблестя ярко, като чу съобщението за опасност. Само веднъж беше виждал същите такива пламъчета в очите му и потръпна леко при спомена, когато погледът му попадна върху липсващия пръст на дясната му ръка. Той побърза да върне мислите си към настоящия момент и освободи предпазителя на карбината. Колкото и да беше странно, това движение го изпълни с чувство за сигурност.

В пилотската кабина обветреното лице на Пит издаваше мъжественост. Той не беше хубавец от типа на филмова звезда, ни най-малко. Жените рядко го преследваха. Обикновено се чувстваха притеснени в негово присъствие. Долавяха по някакъв начин, че той не е мъж, който задоволява женски капризи или се хваща на глупавото им кокетство. Той обичаше женската компания, обичаше да прегръща нежните им тела, но мразеше да използва хитрости и лъжи, за да прелъстява жените. Не че му липсваше подход, за да вкара някоя жена между чаршафите си; напротив, в това отношение беше дори експерт. Но не му беше присъщо да използва за целта разни номера. Затова предпочиташе прямите и открити жени, каквито обаче рядко се срещаха.

Пит отмести щурвала напред и летящата лодка заби нос към ада на Брейди Фийлд. Белите стрелки на висотомера бавно се завъртяха назад върху черната скала, регистрирайки снижаване. Той изостри наклона и двайсет и пет годишният самолет започна да вибрира. Машината не беше конструирана за високи скорости. Тя беше предназначена да събира разузнавателни данни с умерена скорост и за големи разстояния — нищо повече.

Пит беше настоял да бъде закупен този водосамолет. Това стана, след като бе прехвърлен от ВВС на работа в НЮМА по молба на директора на агенцията адмирал Джеймс Сандекър. Пит все още беше с ранг майор и според документите беше назначен безсрочно в НЮМА. Там той изпълняваше длъжността наземен офицер по сигурността, което за него не означаваше нищо друго, освен странно определение за аварийен монтьор. Когато даден проект изпаднеше в необясними затруднения или ненаучни проблеми, работата на Пит

беше да разплете конците и да върне операцията обратно в релсите. Тъкмо тази беше причината, поради която той бе изискал да бъде закупена летящата лодка „Каталина“ РВУ. Макар и бавна, тя можеше да превозва удобно пътници и товар и което беше най-важното, да каца и излита на вода — първостепенен фактор, тъй като почти деветдесет процента от операциите на НЮМА се извършваха на километри навътре в морето.

Изведнъж цветен блясък на фона на черния облак привлече вниманието на Пит. Беше яркожълт самолет. Машината направи остър завой, което говореше за високата ѝ маневреност, и пикира през дима. Пит намали скоростта на острия ъгъл на спускане, за да не прелети отвъд странния си неприятел. Другият самолет се появи от отсрещната страна на дима и ясно се видя как обстрелва Брейди Фийлд.

— Да пукна, ако това не е стар немски „Албатрос“! — извика високо Пит.

„Каталина“ идваше право откъм слънцето и пилотът на „Албатрос“, приковал вниманието си в разрушителната си дейност, не го виждаше. Сатанинска усмивка се разля по лицето на Пит, докато приближаваше мястото на атаката. Наруга се, задето не разполагаше с оръдия под негова команда, които да изригнат от носовата част на РВУ. Натисна педалите за вертикалното кормило и се плъзна на крило, за да предостави на Джордино по-добра огнева линия. „Каталина“ напредваше, все още незабелязана от противника. В следващия миг, сред грохота на моторите, се разнесе пукотът от карабината на Джордино.

Намираха се почти над „Албатрос“, когато покритата с кожено пилотско боне глава на пилота в откритата кабина се обърна. Бяха толкова близо, че Пит видя как пилотът зяпна от почуда при вида на голямата летяща лодка, устремена към него откъм слънцето. Преследвачът стана плячка. Пилотът се съвзе бързо и рязко изви „Албатрос“, за да го отдалечи, но Джордино вече изпразваше карабината си във фюзелажа му.

Зловещата нелепа драма в затъмненото от дим небе над Брейди Фийлд премина в нова фаза, когато летящата лодка от Втората световна война зае отбранителна позиция срещу изтребителя от Първата световна война. „Каталина“ беше по-пъргава, но „Албатрос“ пък имаше предимството от две картечници и далеч по-висока степен

на маневреност. „Албатрос“ беше по-малко познат от прославения си двойник „Фокер“, но беше великолепен изстребител и „работният кон“ на Германските ВВС от 1916 до 1918 година.

„Албатрос“ се изви, обърна се и се насочи право към пилотската кабина на РВУ. Пит реагира бързо, като рязко дръпна лостовете за управление, за да направи лупинг с тромавата машина и се помоли крилете ѝ да останат залепени за фюзелажа при маневрата. Той забрави за всички общоприети правила на летене — кръвта му закипя от въодушевлението от предстоящия двубой. Едва ли не чу как нитовете запукаха, когато РВУ се изви по гръб. Светкавичните действия, в разрез с общоприетите, свариха противника му неподготвен и двата огнестрелни потока от жълтия самолет дори не докоснаха „Каталина“.

Тогава „Албатрос“ извърши стръмен ляв завой и пресрещна РВУ. Двата самолета се приближаваха челно един срещу друг. Пит видя, че трасиращите куршуми от другия самолет профучават на около три метра под кабината му. Имаме късмет, че противникът ни е лош стрелец, помисли си той. Изпълни се обаче с неприятно чувство, когато двата самолета застанаха на една права един срещу друг. Пит изчака до последната възможна минута, преди да наклони носа на водосамолета надолу и бързо направи завой, с което спечели кратка, но благоприятна позиция спрямо „Албатрос“. Джордино отново откри огън. „Албатрос“ обаче пикира и се стрелна право към земята, измъквайки се от оловната градушка. За миг Пит го изгуби от поглед. Той рязко изви надясно и пое към небето. Но твърде късно. По-скоро чу, отколкото почувства ударите от куршумите, които се забиваха в летящата лодка. Пит предприе маневра „падащо листо“ и успешно се изплъзна от смъртоносното ужилване от страна на по-малкия самолет. Беше изплъзване на косъм.

Неравната битка продължи цели осем минути под погледите на онемелите военни на земята. Странният въздушен двубой бавно се измести на изток над бреговата ивица и там започна последният рунд.

Пит вече плуваше в пот. Ситни капчици солена течност извираха от порите на челото му и се стичаха на лъкатушещи струйки по лицето му. Противникът му беше хитър, но и Пит играеше стратегическа игра. С безкрайно търпение, изровено от някакви скрити резерви в тялото му, той се приготви и зачака подходящия момент.

„Албатрос“ се опита да се доближи зад и малко над „Каталина“. Пит поддържаше равномерна скорост и другият пилот, предчувствайки победата си, се доближи на петдесетина метра зад опасната секция. Но преди двете му картечници да затрещят, Пит намали скоростта и спусна задкрилките. Водосамолетът почти спря във въздуха. Изненадан от тази маневра, неизвестният пилот изстреля напразно куршумите си. В същото време обаче моторът му бе подложен на няколко точни прицела от карабината на Джордино. Старият модел самолет направи завой пред носа на „Каталина“ и Пит, с подobaващото уважение, което един смел мъж изпитва към друг смел мъж, видя как пилотът в откритата кабина повдигна очилата над челото си и отдаде рязко чест. После пилотът на жълтия „Албатрос“ направи завой и се отправи на запад над острова, оставяйки след себе си черна диря дим, която свидетелстваше за точната стрелба на Джордино.

„Каталина“ започна да пропада надолу, но след няколко припрени настройки на приборите за управление Пит възстанови стабилния полет на машината. После предприе стръмен завой нагоре. На височина хиляда и петстотин метра я изправи в хоризонтално положение и огледа острова и морската шир. Не видя никъде яркожълтия самолет, обозначен с малтийски кръстове. Той беше изчезнал безследно.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Пит. Жълтият „Албатрос“ му се бе сторил познат. Испита чувството, че забравен призрак от миналото се беше върнал да го преследва. Но неприятното усещане премина тъй бързо, както се бе появило, и той изпусна дълбока въздишка, когато напрежението го отпусна и на негово място се настани облекчението.

— Е, кога ще си получа медала за стрелбата? — подхвърли Джордино от вратата на кабината; беше ухилен до уши въпреки огромната рана в скалпа му. Кръвта се оттичаше по дясната страна на лицето му и багреше яката на ризата му.

— Като се приземим, ще те почерпя едно питие вместо медал — отвърна Пит, без да се обръща.

Джордино се настани на седалката до него.

— Чувствам се като току-що слязъл от влакче на ужасите.

Пит не можа да сдържи усмивката си, но не каза нищо, само се отпусна и облегна назад. После извърна глава и присви очи, като видя

лицето на Джордино.

— Какво ти се е случило? Да не си прострелян?

Джордино направи престорено скръбна физиономия.

— Кой ти е казал, че можеш да правиш лупинг с РВУ?

— Ами моментът го наложи — отвърна Пит с весели пламъчета в очите.

— Следващия път предупреждавай пътниците. Аз заподскачах като баскетболна топка по пода на главната кабина.

— В какво си удари главата?

— Нужно ли е да питаш?

— Кажы де.

Джордино изведнъж се раздражни.

— Ако искаш точно да знаеш, ударих се в дръжката на вратата на тоалетната.

Пит като че ли онемя за момент, после тръсна глава назад и избухна в смях, който прозвуча толкова заразително, че и Джордино прихна след него. Общият звук отекна в пилотската кабина и заглуши шума от моторите. Близко трийсет секунди минаха, преди веселието им да премине и даде превес на сериозността на настоящото положение.

Умът на Пит беше бистър, но умората бавно започваше да го наляга. Дългите часове във въздуха и напрежението от скорошната битка започнаха да се просмукват в тялото му като сковаваща влажна мъгла. Той си помисли за приятния дъх на сапун под студен душ и свежестта на чисти чаршафи. Погледна през прозореца на кабината към Брейди Фийлд и се сети, че първоначалната му крайна цел беше „Първи опит“, но някакво смътно предчувствие, или може би закъсняла преценка, го накара да промени решението си.

— Вместо да се приводним до „Първи опит“, мисля, че ще е най-добре да кацнем на Брейди Фийлд. Имам неприятното чувство, че фюзелажът ни е надупчен с няколко куршума.

— Разумно предложение — съгласи се Джордино. — Нямам никакво настроение да скачам с парашут.

Голямата летяща лодка извърши последния си заход и се приготви за кацане на осеяната със самолетни останки писта. Колесникът тупна върху нагорещения асфалт и силният звук на свиреща гума сигнализира за приземяването.

Пит заобиколи пламъците и зарулира към далечния край на плаца. Когато „Каталина“ спря да се движи, той изключи моторите и сребристите витла постепенно спряха да се въртят и заблестяха на слънцето. Пит и Джордино останаха за миг неподвижно на местата си, наслаждавайки се на първата приятна тишина, която обгърна кабината след тринайсет часа непрекъснат шум и вибрации.

Пит отвори прозореца си и разсеяно загледа как огнеборците на базата се бореха с огнения ад. По целия плац се извиваха маркучи и приличаха на пътища на топографска карта. Пламъците на реактивните самолети F-105 бяха потушени, но единият от каргомастерите C-133 продължаваше да гори.

— Я виж там — посочи Джордино.

Пит се наведе над командното табло и погледна през прозореца на Джордино. Един голям син автомобил комби на ВВС се приближаваше по плаца към РВУ. В колата имаше няколко офицера, а зад нея, като сюррия ловджийски кучета, с радостни викове подтичваха трийсет-четирийсет редници и сержанти.

— Това наричам аз комитет от весели посрещачи — отбеляза Пит, усмихнат до уши.

Джордино започна да бърше кървящата си рана с носна кърпа. Когато кърпата се напои с кръв, той я сви на топка и я метна през прозореца. Погледът му се отмести към близкото крайбрежие и той потъна в мисли за момент. Накрая се обърна към Пит.

— Предполагам, съзнаваш какъв късмет извадихме, че седим сега тук.

— Да, съзнавам — отвърна сковано Пит. — На няколко пъти ми мина през ума, че нашият призрак ще ни спипа.

— Ще ми се да разбере кой беше той и за какво му беше цялата тази разруха.

Лицето на Пит доби замислено изражение.

— Единствената улика е жълтата боя на „Албатрос“.

Джордино погледна питащо приятеля си.

— Какво значение може да има цветът на онази стара летяща трошка?

— Ако си учил добре история на авиацията — отвърна Пит с добродушен сарказъм, — би трябвало да си спомниш, че германските пилоти от времето на Първата световна война са боядисвали

самолетите си със свои индивидуални цветове, някои от тях доста необичайни.

— Остави урока по история за по-късно — изръмжа Джордино. — В момента искам само да се измъкна от тази задушна кабина и да надигна питието, което обеща да ме черпиш. — Той стана от седалката и тръгна да слиза.

Синият автомобил спря до голямата сребриста летяща лодка и четирите му врати се отвориха едновременно. Пътниците му скочиха навън с възгласи и започнаха да удрят алуминиевата врата на самолета. След тях тълпата от редници и сержанти наобиколиха самолета, помахвайки и викайки радостно към пилотската кабина.

Пит остана седнал и им помахаше в отговор. Тялото му беше уморено и сковано, но умът му все още работеше на пълни обороти. В съзнанието му изплува едно заглавие и накрая той го изрече на глас:

— „Ястребът от Македония“.

Джордино се спря на вратата и се обърна.

— Какво каза?

— А, нищо — рече Пит и изпусна дълга, шумна въздишка. — Хайде, ела да те почерпя едно питие.

2.

Когато Пит се събуди, навън беше все още тъмно. Нямаше представа колко време е спал. Може би беше подремнал за малко, а може би часове е бил в прегръдките на съня. Нямаше представа, а и не го интересуваше. Металните пружини на леглото във военновъздушната база изскърцаха, когато той се размърда, за да се настани по-удобно. Но комфортът на дълбокия сън му се изплъзваше. Напрегна замъгленото си съзнание в опит да си обясни причината. Дали не беше заради монотонното жужене на климатичната инсталация? Едва ли, тъй като бе свикнал да се унася дори сред силния шум на самолетните мотори. Или пък се дължеше на пъплиците хлебарки? Бог знае защо Тасос гъмжеше от тях. Не, трябва да е от нещо друго. И тогава разбра. Отговорът прониза мъглата на сънението му мозък — буден го държеше не съзнанието, а подсъзнанието му. Като на проекционен апарат то започна да редува снимки на странните събития от предния ден, една след друга, една след друга.

Една снимка се открояваше ярко сред останалите. Тя изобразяваше галерия в германски военен музей. Пит ясно си я спомняше, фотографският апарат бе запечатал германски авиатор, позиращ до изстребител от Първата световна война. Беше облечен с летателен комбинезон от онова време; дясната му ръка беше върху главата на огромна бяла немска овчарка. Кучето, което явно му носеше щастие, изглеждаше задъхано и гледаше господаря си с покровителствен поглед в благите си като на кошута очи. Летецът гледаше в обектива; лицето му имаше момчешки израз и беше някак голо без обичайните прусашки белези от дуел и без монокъл. Дръзката усмивка и изправената му стойка обаче издаваха гордия военен тевтонец.

Пит си спомни дори и текста под снимката, който гласеше:

Ястребът от Македония

Лейтенант Курт Хайберт от „Ягдштафел 91“, с 32 въздушни победи над Съюзниците на Македонския фронт; един от най-изявените асове на голямата война.

Предполага се, че е бил свален и потънал в Егейско море на 15 юли 1918 г.

Пит остана да лежи в тъмнината. Едва ли ще заспя отново, помисли си той. После се надигна на лакът, пресегна се да вземе часовника си „Омега“ от нощното шкафче и го доближи до очите си. Луминесцентните стрелки показваха 4:09. Той свали крака на пода от винилови плочки, издърпа една цигара от пакета до часовника и я запали със запалка „Зипо“. Всмукна дълбоко, стана и се протегна. Лицето му се изкриви от гримаса — усети болки в гърба от десетките потупвания в знак на поздравления от страна на мъжете от Брейди Фийлд, които бяха наобиколили него и Джордино, веднага щом двамата слязоха от кабината на „Каталина“. Пит се усмихна при спомена за сърдечното им посрещане.

От лунните лъчи, нахлуващи през прозореца на офицерската квартира, и от топлия чист въздух на ранното утро Пит се почувства неспокоен. Той свали късите си панталони и затършува в багажа си на слабата светлина. Напипа плувките си, извади ги и ги обу, после грабна от банята една хавлиена кърпа и излезе в тишината на нощта.

Навън ярката средиземноморска луна придаваше на голата местност неземеен, призрачен вид. Небето беше обсипано със звезди, сред които ясно се открояваше Млечният път.

Пит тръгна по пътеката към главния портал. Спря се за миг и погледна към пустата писта. Тук-там редиците от многоцветни светлини от двете ѝ страни бяха прекъснати. Вероятно лампите на сигналната система са били счупени от въздушното нападение, помисли си той. Оттатък пистата различи тъмния силует на „Каталина“, която стоеше в другия край на плаца самотна като мътеца патица. Куршумите, както се оказа, не бяха повредили сериозно корпуса ѝ и мъжете от звеното по поддръжка бяха обещали, че още на сутринта ще започнат ремонта, който щял да отнеме три дни. Полковник Джеймс Люис, командващият офицер на базата, им бе поднесъл извиненията, задето щял да ги забави, но механиците

трябвало първо да довършат ремонта на разрушените самолети на базата. Пит и Джордино приеха поканата на полковника да нощуват в Брейди Фийлд и да пътуват с китоловната лодка на „Първи опит“ до кораба и обратно до брега. Гостоприемството на полковника разреши проблема със спането им, тъй като и без това каютите на борда на „Първи опит“ бяха препълнени.

— Не е ли малко рано за плуване, приятел?

Гласът изтръгна Пит от мислите му и едва тогава той видя, че се намира под ослепителната светлина на прожектори, монтирани на покрива на караулката на портала. Караулката беше разположена върху обточено с бордюр островче, което разделяше платната за влизачи и излизачи превозни средства, и беше голяма колкото да вмести един човек. Нисък и широкоплещест полицай от Въздушната полиция прекрачи навън прага на вратата и се вгледа внимателно в него.

— Не можах да спя — оправда се Пит и мигом се почувства глупаво, че не измисли нещо по-оригинално. Но какво пък, по дяволите, това е самата истина, каза си той наум.

— Вярвам ви — рече полицаят. — След всичко, което се случи днес, щях да се изненадам, ако някой в базата спи дълбоко. — Самото споменаване на думата „сън“ накара полицаят да се прозее.

— Сигурно много скучаете сам цяла нощ — отбеляза Пит.

— Да, така е. — Мъжът сложи ръце върху двете си оръжия „Сам Браун“ и 45-милиметров автоматичен „Колт“. — Ако ще излизате от базата, ще трябва да ми покажете пропускателна карта.

— Съжалявам, но нямам такъв. — Пит беше забравил да поиска от полковника пропускателна карта за влизане и излизане от Брейди Фийлд.

Лицето на караула стана сериозно и строго.

— В такъв случай трябва да се върнете да си го вземете — каза той и уби между дланите си една нощна пеперуда, която прехвъркна покрай ухото му към светлината на прожекторите.

— Това ще е само губене на време, защото нямам издаден пропускателна карта — усмихна се безпомощно Пит.

— Тия не ми минават, приятел. Никой не може да влезе или излезе през портала без пропускателна карта.

— Освен мен.

Мъжът го изгледа подозрително.

— Как сте успели да влезете?

— По въздуха.

Караулът се стъписа от изненада. Очите му грейнаха на светлината на прожекторите. Друга нощна пеперуда прехвъркна покрай бялата му фуражка, но той не ѝ обърна внимание.

— Ама това да не сте вие, пилотът на оная летяща лодка „Каталина“? — възкликна той.

— Същият.

— В такъв случай нека ви стисна ръката. — Лицето му се озари от широка усмивка. — Това беше най-великото хвърчащо нещо, което съм виждал — каза той и протегна ръка.

Пит я пое и потрепери. Той самият имаше силно ръкостискане, но сега то му се стори хилаво в сравнение с това на полицаия.

— Благодаря ви, но щях да се чувствам далеч по-добре, ако бях свалил противника си.

— О, той няма да стигне много далече. Неговата стара купчина железа бълваше ураган от дим, докато прелиташе над хълмовете.

— Може и да се е разбил оттагък тях.

— Не. Полковникът нареди на целия полицейски отряд да претърси острова с джипове. Търсиха до тъмно, но не откриха нищо.

Пит се усмихна.

— Вероятно е паднал в морето или пък е стигнал до континента и там се е разбил.

Полицаят сви рамене.

— Възможно е. Но едно е сигурно: той не е на остров Тасос. Аз ви го гарантирам.

— Това ми стига — разсмя се Пит и метна хавлиената кърпа върху рамото си. — Е, беше ми приятно да си поговорим...

— Летец втори клас Муди, сър.

— Аз съм майор Пит.

Полицаят зяпна от изумление.

— О, извинете, сър. Не знаех, че сте офицер. Помислих, че сте цивилен от НЮМА. Този път ще ви пусна да излезете, майоре, но бъдете така любезен да си вземете пропуск.

— Ще го сторя веднага след закуска.

— Смяната ми идва в осем сутринта. Ако не сте се върнали дотогава, ще предупредя колегата си да ви пусне да влезете.

— Благодаря ви, Муди. Може и да се видим малко по-късно. — Пит му помахаша и продължи по пътя към плажа.

Вървеше в дясната част на тесния павиран път и след около километър и половина стигна до малко заливче, оградено с големи назъбени скали. На лунната светлина видя пътека и пое по нея, докато краката му не затънаха в мек пясък. Той пусна кърпата си върху пясъка и тръгна към линията на прибоя. Една вълна се разби и бялата ѝ пяна се плъзна гладко по пясъка и близна ходилата му. Умиращата вълна се задържа за миг, после се отдръпна, образувайки бразда за следващата. Вятър почти нямаше, блестящото море беше относително спокойно. Луната хвърляше светлина върху тъмната вода и оставяше сребърна пътека върху повърхността ѝ, която стигаше чак до хоризонта, където се сливаха вода и небе. Пит пое дълбоко топлия спокоен въздух и навлезе във водата, плувайки покрай сребърната пътека.

Всеки път, когато беше сам и близо до море, някакво особено вътрешно чувство обземаше Пит. Сякаш душата напускаше тялото му и той се превръщаше в същество без субстанция, без форма. Съзнанието му се прочистваше и продухваше, мисловната му дейност спираше. Сетивата му се притъпяваха, той не чувстваше топлина, студ, миризми, работеше единствено слухът му. Заслуша се в тишината — най-великото, но най-непознатото съкровище на човека. В такива моменти забравяше всичките си провали, всичките си победи и любви, дори самият живот биваше заровен и изгубен в спокойствието.

Близо час остана по гръб на повърхността на водата. Накрая една малка вълна обля лицето му и той неволно погълна няколко капки солена вода. Задави се, изплю ги и пропъждайки неприятното чувство, отново се отдаде на телесната си наслада. Заплува по гръб към брега, без да бърза. Когато ръцете му докоснаха дъното от плътен пясък, той ги прибра до тялото си и се остави вълните да го отнесат като плавей до брега. После се излегна на пясъка, потопен до кръста във водата, чувствайки я как се върти около краката и ханша му. Топлият егейски прибой се надигаше от сумрака и обливаше брега, галейки кожата му, и той се унесе в дрямка.

Звездите вече гаснеха една по една от бледата светлина на сипващата се зора, когато тревожен сигнал прокълт в мозъка на Пит и изведнъж той усети нечие присъствие. Мигом се събуди, но не направи никакво движение, само загледа през полуотворени очи. Видя тъмен силует, надвесен над него. Напрегна поглед в слабата светлина и се опита да различи подробности. Тъмното очертание бавно се материализира. Беше жена.

— Добро утро — поздрави той и се надигна до седнало положение.

— О, боже! — възкликна жената и бързо затисна с ръка устата си, сякаш да не изписка.

Беше все още доста тъмно, за да види добре очите ѝ, но Пит беше сигурен, че те са изпълнени с безумен страх.

— Извинете — рече той кротко, — не исках да ви изплаша.

Тя бавно спусна ръката си, но продължи да го наблюдава неподвижна. Накрая намери гласа си.

— Аз... аз помислих, че сте мъртъв.

— Предполагам. Сигурно и аз щях да си помисля същото, ако се бях спянал в някого, заспал в прибоа в този час.

— Ужасно ме изплашихте, като се размърдахте и заговорихте.

— Приемете още веднъж моите искрени извинения. — Пит изведнъж осъзна, че жената говори на чист британски английски, но с лек немски акцент. Изправи се на крака. — Разрешете да ви се представя. Казвам се Дърк Пит.

— Аз съм Тери и нямате представа колко се радвам, че сте жив и здрав, господин Пит. — Тя не каза фамилията си, а и Пит не я попита.

— Повярвайте ми, Тери, удоволствието е мое. — Той посочи плажа. — Ще останете ли с мен до изгрева на слънцето?

Тя се разсмя.

— Благодаря ви, с удоволствие. Само че едва ви виждам в тъмнината. Кой знае, може да сте някакво чудовище или нещо подобно. — В гласа ѝ се долавяше шеговита нотка. — Мога ли да ви имам доверие?

— Честно казано, не. Затова съм длъжен да ви предупредя, че съм убил двеста невинни девизи точно тук, на това място. — Пит често проявяваше черно чувство за хумор, но знаеше, че това е добра система за изпробване характера на жената.

— Виж ти! Де да бях двеста и първата, но не съм невинна девственица. — Тя говореше усмихната и тъй като вече имаше достатъчно светлина, Пит видя ясно белите ѝ зъби. — Надявам се да не ме обвините за това.

— О, не, аз съм много широко скроен за неща от този род. Само че ще ви помоля да запазите в тайна факта, че двеста и първата не е била чиста като сняг. Защото разчуе ли се, репутацията ми на чудовище ще бъде съсипана.

Двамата се разсмяха, седнаха и се разприказваха, докато горещото слънце неумолимо се издигаше над Егейско море. Когато ослепителното оранжево кълбо хвърли първите си златисти лъчи над трепкащия хоризонт, Пит огледа внимателно жената в новата светлина.

Тя беше около трийсетгодишна и носеше червен бански костюм — бикини, които не бяха от най-оскъдните, въпреки че долната им част започваше на цели пет сантиметра под пъпа. Те блестяха с гланца на сатен и прилепваха плътно по тялото ѝ като втора кожа. Тялото ѝ, макар и крехко на вид, беше стегнато; имаше гладък и плосък корем и съвършени гърди — нито много малки, нито много големи. Краката ѝ бяха дълги, с цвят на каймак и възслаби. Пит реши да пренебрегне това дребно несъвършенство и отмести поглед към главата ѝ. Профилът ѝ беше изящен. Лицето ѝ притежаваше красивите и загадъчни черти на гръцка статуя и щеше да минава за безупречно, ако не беше кръглият белег от шарка до дясното ѝ слепоочие. Обикновено той не се виждаше, тъй като го закриваше черната ѝ, дълга до раменете коса, но сега, както бе повдигнала глава, за да наблюдава изгряващото слънце, абаносовите кичури се бяха отдръпнали зад раменете и разкриваха този мъничък дефект.

Ненадейно жената се обърна и улови проникателния поглед на Пит.

— Мислех, че наблюдавате изгрева — рече тя със смутена усмивка.

— Много изгреви съм наблюдавал, но сега за първи път съм рамо до рамо с прекрасна, истинска гръцка Афродита — отвърна Пит и забеляза, че тъмнокафявите ѝ очи заблестяха от комплимента.

— Благодаря за ласкателството, но Афродита е била гръцката богиня на любовта и красотата, докато аз съм само половин гъркиня.

— А каква е другата половина?

— Баща ми беше германец.

— В такъв случай трябва да благодаря на боговете, че приличате на майка си.

Тя му хвърли навъсен поглед.

— Внимавайте да не ви чуе чичо ми.

— Защо, да не би да е типичен шваба?

— Да, такъв е. Всъщност той е причината да съм на остров Тасос.

— Е, значи, не е чак толкова лош — отбеляза Пит, заплепен от лешниковите ѝ очи. — При него ли живеете?

— Не. Всъщност съм родена тук, но отраснах и учих в Англия. Осемнайсетгодишна се влюбих в един много изискан търговец на автомобили и се ожених за него.

— Не знаех, че има и изискани търговци на коли.

Жената подмина язвителната му забележка и продължи:

— През свободното си време обичаше да се състезава с коли и го правеше много успешно. Печелеше почти всички състезания. — Тя сви рамене и започна да чертае с пръст кръгове в пясъка. — На последното състезание участваше с една кола със свръхмощен двигател. — Гласът ѝ стана странен и сипкав. — Денят беше дъждовен, колата се подхлъзна и се заби в едно дърво. Когато стигнах до него, той беше вече мъртъв.

Пит гледа мълчаливо близо минута скръбното ѝ лице.

— Кога се случи това?

— Преди осем и половина години — отвърна тя шепнешком.

Пит се почувства като ударен. После го изпълни гняв. Какво губене на време, помисли си той. Как може една толкова красива жена да пропилява близо девет години от живота си в скърбене за мъртвец. Колкото повече се замисляше за това, толкова повече се усилваше гневът му. Видя, че от очите ѝ рукнаха сълзи при спомена и гледката прободе сърцето му. Той се пресегна и я зашлеви през лицето с опакото на ръката си.

Тя отвори широко очи и тялото ѝ се изпъна от силната плесница. Сякаш куршум я бе пронизал.

— Защо ме ударихте?

— Защото имахте нужда от това, и то належаща нужда — сопна ѝ се той. — Тази любов, която таите в себе си, е угаснала много, много

отдавна. Изненадан съм, че още никой не ви е натупал хубавичко, та да я избие от главата ви. Значи съпругът ви е бил изискан, а? Е, и какво от това? Той е мъртъв и погребан и колкото и да скърбите, няма да го вдигнете от гроба. Скътайте надълбоко в себе си спомена за него и не мислете повече за него. Вие сте красива жена, не бива да стоите вързана за ковчег, пълен с кости. Мястото ви е до всеки мъж, който се обръща след вас да ви се възхити и копнее да ви притежава. — Пит забеляза, че думите му проникват през слабата ѝ отбрана. — Добре си помислете, това е животът ви. Не го захвърляйте и не се отдавайте на скръбта, докато повехнете и се прошарите.

На сутрешната слънчева светлина лицето ѝ изглеждаше объркано, тя продължаваше да хлипа. Пит я остави да си поплаче. Когато най-накрая тя вдигна лице и го обърна към него, то беше нашарено от струйки сълзи, примесени със зрънца пясък. В очите ѝ, изпълнени с уплаха като на малко дете, той съзря блясък. Притегли я към себе си и я целуна. Устните ѝ бяха топли и влажни.

— Кога за последен път си била с мъж? — прошепна той.

— Нито веднъж, откакто... — Гласът ѝ се загуби.

Пит я хвана за ръка и я поведе към дългата сянка, която скалите хвърляха върху плажа. Няколко бекаса описаха кръг над тях, после накацаха върху влажния пясък до линията на водата и започнаха да подскачат напред-назад, играейки си на гоненица с приборя. От време на време някоя от птиците хвърляше по едно око на двамата влюбени в сянката, преди да забие отново дългата си извита човка в пясъка за някое червейче. Сенките се скъсяваха с издигането на слънцето. Една рибарска лодка мина с пухтене на стотина метра от скалите. Рибарите бяха твърде заети да наблюдават пуснатите във водата мрежи, за да забележат нещо необичайно на брега. Най-накрая Пит се отдръпна и погледна спокойното и усмихнато лице на Тери.

— Не знам дали да ти благодаря, или да ти искам прошка — каза той тихо.

— Моля те, приеми и двете, заедно с благословията ми — смънка тя.

Той я целуна леко по очите.

— Видя ли какво си изпуснала през всичките тези години — усмихна ѝ се той.

— Видях. Ти наистина ми даде прекрасен лек срещу депресията ми.

— Аз винаги предписвам прелъстяване в такива случаи. То е гарантирано средство за лечение на всякакви редки заболявания и обикновени неразположения.

— И колко ви е таксата, докторе? — попита тя с типичен женски кикот.

— Считай, че си я платила.

— А, няма да се отървеш толкова лесно. Настоявам да дойдеш в дома на чичо ми на вечеря още тази вечер.

— За мен ще бъде чест. В колко часа и какъв е адресът?

— Ще кажа на шофьора на чичо да те вземе от портала на Брейди Фийлд в шест часа.

Пит повдигна вежди.

— Защо мислиш, че съм настанен в Брейди Фийлд?

— Ами защото по всичко личи, че си американец, а всички американци на острова са настанени там. — Тери го хвана за ръката и я допря до лицето си. — Разкажи ми нещо за себе си. Каква е работата ти във Военновъздушните сили? Летиш ли? Офицер ли си?

Пит се помъчи да си придаде възможно най-сериозен вид.

— Работя в базата като боклукчия.

Тя зяпна от изненада.

— Наистина ли? Прекалено си интелигентен за боклукчия. — Погледът ѝ зашари по силно почернялото му лице и се закова в зелените му очи. — Е, добре, за мен няма значение какво работиш. А имаш ли вече чин сержант?

— Не, никога не съм бил сержант.

В този момент ярка светлина между скалите на около трийсетина метра от тях привлече вниманието на Пит. Светещ обект отрази слънчевите лъчи за миг. Той продължи да гледа към мястото, но не зърна ново проблясване или движение. Тери го усети, че се напрегна.

— Какво има?

— А, нищо. Стори ми се, че нещо плува във водата, но вече не го виждам. — Той я погледна и в очите му засвяткаха дяволити пламъчета. — Време е да се връщам в базата. Чака ме много боклук за изхвърляне.

— И аз трябва да се прибирам. Чичо вероятно се чуди какво ли ми се е случило.

— А ще му кажеш ли?

— Не ставай глупав — засмя се тя, като стана и изчисти с ръка пясъка по тялото си, после оправи бикините си.

Усмехнат, Пит също се изправи на крака.

— Защо жените винаги са свенливи и се дърпат, преди да легнат с мъж, а след това стават безгрижни и весели?

Тя сви нехайно рамене.

— Предполагам, защото сексът освобождава всичките ни задръжки и ни кара да се държим естествено. — Кафявите ѝ очи блестяха силно. — Нали разбираш, ние, жените, също имаме животински инстинкти.

Пит шеговито я плесна по задника.

— Хайде, ще те изпратя до вас.

— Ще има дълго да ходиш. Вилата на чичо ми се намира в планините отгатак Лиминас.

— Къде са тия планини и къде е Лиминас?

— Лиминас е малко селце на около десетина километра нагоре по пътя — и тя посочи на север. — Но не разбирам защо питаш къде са планините? — Ръката ѝ се изви към склоновете във вътрешността на острова, които са на километър и половина от пътя. — Онова там какво е според теб?

— В Калифорния, откъдето съм, всичко, което е под височина деветстотин метра, ние наричаме хълмове.

— Вие, янките, все се фукате.

— Това е велико американско развлечение.

Двамата тръгнаха бавно по пътеката, извеждаща от залива. Отстрани на банкетата стоеше малък спортен открит миникупър. Английската състезателна зелена боя върху малката кола почти не се виждаше под тасоския прах.

— Харесва ли ти моята жестока състезателна кола? — попита гордо Тери.

Пит се разсмя на определението ѝ „жестока“, употребено за кола.

— О, да, бива си я — влезе в тона ѝ той. — Твоя ли е?

— Да, купих я нова в Лондон и сама изминах с нея целия път от Хавър дотук.

— Колко време ще останеш при чичо си?

— Взех си три месеца ваканция и ми остават още месец и половина. После обаче ще се върна с кораб. Шофирането през континента е забавно, но много уморително.

Пит ѝ отвори вратата и тя седна зад волана, бръкна под седалката си и извади връзка ключове. Пъхна единия в ключалката за запалването и го завъртя.

Пит се наведе и я целуна леко.

— Надявам се чичо ти да не ме чака със заредена пушка.

— Не се безпокой. Той харесва мъжете от военновъздушните сили. Той самият е бил летец по време на Първата световна война.

— Хайде бе! — изсмя се саркастично Пит. — Остава да ми кажеш, че ти е разправял как е летял заедно с Рихтхофен^[1].

— О, не, той изобщо не е бил във Франция. Воювал е тук, в Гърция.

Сарказмът на Пит се стопи и го обзе странно чувство на студ. Той впи пръсти до побеляване на кокалчетата им в прашната вратичка на колата.

— Споменава ли е чичо ти за... Курт Хайберт?

— Много пъти. Двамата заедно патрулирали във въздуха. — Тя включи на първа скорост, усмихна се и му помахала. — Е, хайде, до довечера. И не закъснявай! Чао!

Преди Пит да каже нещо в отговор, мъничката кола се стрелна напред. Той проследи с поглед как се отдалечава на север и изчезва зад гъст облак прах. Последното, което видя, беше развятата от вятъра черна коса на Тери.

Вече започваше да става неприятно горещо. Той бавно се обърна и закрачи обратно към летището. Настъпи нещо остро с единия си бос крак и изруга под носа си. Подскачайки на куц крак, извади от петата си малко трънче и го захвърли към крайпътния храст. Продължи да върви, вторачен в земята, за да не се убодде отново и след няколко крачки забеляза следи от подметки, подковани с кабари.

Пит клекна и огледа отпечатъците. Сред тях ясно се виждаха и следите от босите крака на него и на Тери, които на места бяха покрити със следите от подметките. Той сви устни. Някой е проследил Тери по пътя ѝ за плажа. Вдигна ръка и засенчи очите си, за да

погледне към слънцето. Беше все още доста рано и той реши да проследи стъпките.

На едно място те отбиваха от пътеката и тръгнаха по посока на скалите, където свършваха. Пит се покатери по твърдата неравна повърхност и видя, че дирята продължава отгатык скалите. Тя го изведе отново на пътя, но този път под ъгъл на пътеката. Един трънлив клон на храст одраска ръката му, оставяйки кървави резки, но той не обърна внимание. Беше плувнал в пот, когато излезе отново на главния път. Тук следите от подметки свършваха и започваха следи от автомобилни гуми, чиито ромбични шарки се открояваха ярко в пръстта покрай павираната пътна настилка.

И в двете посоки нямаше никакво автомобилно движение и Пит спокойно постла хавлиената си кърпа, седна върху нея и започна да възстановява случката в ума си.

Който и да е следил Тери, той е паркирал тук, отишъл е до колата й и след това е тръгнал след нея по пътеката. Но преди да стигне до брега, е чул гласове, затова се е обърнал и е продължил към скалите, където се е скрил и е наблюдавал него и Тери. След като се е зазорило, нашественикът се е върнал на главния път, като е използвал за прикритие скалите.

Пъзелът беше елементарен и се подреди бързо, с изключение на три липсващи парченца. Защо е била следена Тери и от кого? Отговорът, който предположи Пит, го накара да се усмихне — може би беше някой местен любопитко. И ако е така, той е видял много повече, отколкото е очаквал.

Стомахът на Пит се сви на топка. Най-много го безпокоеше третото липсващо парченце. Нещо в логическото му мислене му убягваше. Отново погледна следите от гумите. Те бяха от голям автомобил, от рода на камион. Присви очи и мислите му запрепусаха. Не беше чул колата на Тери, тъй като беше заспал на плажа. А камионът вероятно е спрял съвсем безшумно.

Втреченият поглед на Пит се отмести от ромбичните шарки към брега. Прибойт обливаше пясъка и заличаваше всички следи от човешка дейност. Той прецени на око разстоянието от главния път до брега и започна да разсъждава като гимназиален учител.

Ако един камион се намира в точка А, а двама души са на плажа, на осемдесетина метра от него, в точка Б, защо двамата на плажа не са

чули камионът да тръгва, при положение че е било толкова тихо в онзи ранен час?

Отговорът му се изплъзваше. Пит само сви рамене и се отказа да го търси. Изтърси кърпата си, метна я около врата си и закрачи обратно по безлюдния път към портала на базата, свирукайки си „Дълъг е пътят до Типерари“.

[\[1\]](#) Барон Манфред фон Р. (1892 — 1918) — немски авиатор. — Б.пр. ↑

3.

Младият русокос моряк изтегли въжетата и малката осемметрова китоловна лодка се оттласна лениво от импровизирания пристан близо до Брейди Фийлд и пое по синия воден килим към „Първи опит“. Тупкацията четирицилиндров мотор „Буда“ движеше здравия морски съд със скорост осем възела и изхвърляше познатата миризма на дизелови изпарения. Наближаваше девет часа и слънцето вече печеше силно, а лекият ветреца откъм морето не носеше никаква прохлада.

Пит стоеше и наблюдаваше как брегът се отдалечава и когато пристанът се превърна в малка точица върху линията на прибоя, той приседна с осемдесет и шест килограмовата си тежест върху тръбното леерно ограждане, обточващо кърмата, като задните му части застрашително надвиснаха над бялата пенеста дيريا на лодката. От необичайното си положение той чувстваше пулсациите от вала, а погледнеше ли надолу, виждаше как гребният винт цепи водата. Китоловната лодка беше само на четвърт морска миля от „Първи опит“, когато Пит забеляза, че младият моряк на щурвала го гледа с възхищение.

— Извинете, сър, но имате вид на човек, прекарал доста време на такава лодка — каза морякът, сочейки с брадичка позата на Пит. Младежът, почернял от егейското слънце, имаше интелигентно лице и освен бермуди и дълга, рехава, руса брада не носеше нищо друго.

Пит се хвана здраво с едната ръка за лекия кърмов упор, а с другата бръкна във външния си джоб и извади цигара.

— Имах такава, когато бях в гимназията — подметна той нехайно.

— Значи сте живели в близост до вода.

— Да, в Нюпорт Бийч, Калифорния.

— Страхотно място. Отскачах дотам с кола, когато след гимназията ходех на курсове в „Скрипс“ в Лайола. — Морякът се захили до уши. — Майчице, какви момичета имаше там! Вие сигурно сте си отживели в ония години.

— Може и така да се каже — отвърна Пит и смени темата. — Кажете ми, какъв проблем сте имали по време на работата по проекта?

— Ами през първите две седмици всичко вървеше добре, но след като открих обещаващо място за проучване, нещата се объркаха и закучиха.

— Какъв род неща?

— Предимно повреди в съоръженията. Започнаха да се късат стоманените въжета, да изчезват или да се повреждат машинни части, да прекъсва генераторът, ей такива неща.

Бяха вече наближили „Първи опит“ и младежът отново хвана здраво щурвала и насочи лодката към стълбата на кораба.

Пит се изправи на крака и започна да оглежда извисяващия се до тях плавателен съд. Според морските стандарти той беше малък — осемстотин и дващест тонен, дълъг четирийсет и шест метра. Построен беше в холандската корабостроителница в Ротердам преди Втората световна война. Веднага след нахлуването на германците екипажът на кораба успял да го измъкне и закара в Англия, където успешно служил като влекач на торпирани и повредени кораби, които откарвал в пристанището на Ливърпул под носа на немските подводници. След края на европейските военни действия умореният и очукан корпус бил продаден от холандското правителство на американските ВМС, които веднага го включили в запасния флот в Олимпия, щата Вашингтон. Там той останал в продължение на цели дващест и пет години, плътно обвит със сиво пластмасово покривало против ръжда. После новосъздадената Национална агенция за подводни и морски проучвания купила останките и ги преустроила в съвременен океанографски плавателен съд, който прекръстила на „Първи опит“.

Пит примижа от блясъка на бялата боя, покриваща кораба от вълнореза до кърмовия упор. Качи се по стълбата на борда, където го посрещна старият му приятел командир Руди Гън, шкипер и ръководител на проекта.

— Изглеждаш напълно здрав — каза Гън без усмивка, — като изключим кървясалите ти очи. — Той извади цигара и преди да я запали, предложи една и на Пит, който поклати глава и му показа своята между пръстите си.

— Научих, че си имал проблеми — подхвана Пит.

Лицето на Гън помръкна.

— Точно така. Тъкмо затова помолих адмирал Сандекър да те изпрати тук, а не да си почиваш и развличаш! — сопна му се Гън.

Пит повдигна вежди от изненада. Грубият тон не беше обичаен за Гън. При нормални обстоятелства дребният командир беше сърдечен и весел човек.

— Спокойно, Руди — каза меко Пит, — хайде да се скрием някъде от този пек и ще ми разкажеш за какво става дума.

Гън свали очилата си с рогови рамки и избърса със смачкана носна кърпа потното си чело.

— Извинявай, че избухнах, Дърк, но не помня някога да са ставали толкова много повреди една след друга. А планът на проекта бе разработен и изпитан до най-малката подробност. Затова съм тъй раздразнителен. Дори екипажът видимо ме избягва от два-три дни насам.

Пит сложи ръка върху рамото на приятеля си и се усмихна.

— Бъди сигурен, че и аз ще те избягвам, ако продължаваш да се държиш като проклет малък негодник.

Гън го изгледа за миг безизразно, после като че ли изведнъж се отпусна от облекчение и се разсмя, отмятайки глава назад.

— Слава богу, че дойде — рече той и стисна силно ръката на Пит. — Може и да не успееш да разрешиш нито една от загадките, но поне на мен ще ми е по-леко, като знам, че си тук. Хайде, ела — Гън се обърна и посочи към носовата част, — кабината ми е там.

Пит го последва по една стръмна стълба до следващата палуба и влезе след него в малко помещение, което вероятно е било направено от строител на килери. Единственото удобство, при това голямо удобство, беше вентилационният отвор на тавана, който пропускаше прохладен въздух.

Пит застана под отвора и се остави на въздушната струя да го облее. После яхна един стол, подпря ръце върху облегалката му и зачака Гън да му разкаже за проблемите си.

Гън затвори илюминатора и остана прав.

— Преди да започна, кажи ми какво знаеш за нашата егейска експедиция.

— Чух само, че „Първи опит“ проучва Средиземно море със зоологическа цел.

Гън зяпна от почуда.

— Нима адмиралът не ти е дал никакви подробности за проекта, преди да те изпрати от Вашингтон тук?

Пит си запали нова цигара.

— Защо мислиш, че идвам направо от столицата?

— Не мисля... просто предположих, че...

Пит го прекъсна с усмивка.

— От четири месеца не съм бил дори близо до Щатите. — Той изпусна кълбо дим към вентилационния отвор и проследи с поглед как синкавата мъгла бе бързо изсмукана навън. — В съобщението на Сандекър до теб се казва само, че той ме праща директно на Тасос. Вероятно е пропуснал да спомене откъде ще пристигна и кога. И затова си ме очаквал да падна от синьото небе преди четири дни.

— Още веднъж извинявай — сви рамене Гън. — Прав си, разбира се. Аз си мислех, че два дни ще са достатъчни за твоята алуминиева гъска да те докара от Вашингтон. Когато се забърка в оная каша в Брейди Фийлд вчера, по моите сметки ти вече беше закъснял с четири дни.

— Беше неизбежно. На мен и Джордино ни бе възложено да пренесем по въздуха продоволствия за една полярна изследователска станция, разположена на плаващ леден къс, на север от Шпицберген. Веднага след като кацнахме, се надигна виелица и ни закотви там за седемдесет и два часа.

Гън се разсмя.

— О, значи си летял от лют студ на силен пек, а?

Пит не каза нищо, само се усмихна.

Гън отвори горното чекмедже на малко компактно писалище и му подаде кафяв плик, който съдържаше няколко скици на странна на вид риба.

— Да си виждал такава риба някога?

Пит огледа рисунките. Повечето от тях изобразяваха една и съща риба, но с известни различия във външния ѝ вид. Първата представляваше древна гръцка илюстрация върху ваза, другата — върху парче от римска фреска. Направи му също впечатление, че от всичките рисунки две изглеждаха по-съвременни и стилизирани и изобразяваха рибата в няколко последователни движения. Последната беше снимка на вкаменелост в пясъчник. Пит погледна питащо Гън.

Гън му подаде лупа.

— Ето, разгледай ги с това.

Пит се наведе над рисунките и започна внимателно да ги оглежда една по една през лупата. На пръв поглед рибата приличаше по размер и форма на едър тон. Но като се вгледа, видя, че долните тазови перки наподобяват съединени ципести крака. Други два подобни крайника бяха разположени точно пред тръбната перка.

Той подсвирна високо.

— Това е странен екземпляр, Руди. Как му е името?

— Не запомних латинското му наименование, но учените на борда на „Първи опит“ му дадоха гальовния прякор „Тийзър“^[1].

— Защо?

— Защото по всички закони на природата тази риба би трябвало да е изчезнала преди повече от двеста милиони години. Но както виждаш от рисунките, хората продължават да твърдят, че са я виждали. На всеки петдесет-шейсет години този вид се появява, но за жалост на учените, никой не е успявал да улови някой Тийзър. Ако съществува такава риба, то тя трябва да има невероятен късмет. Буквално стотици са рибарите и учените, които те гледат в очите и твърдят, че са улавяли на въдицата си или в мрежата си някой Тийзър, но преди да го метнели на борда, той им се изплъзвал. Всеки зоолог в света е готов да даде какво ли не, за да притежава жив или дори мъртъв Тийзър.

Пит загаси цигарата си в един пепелник.

— Какво ѝ е толкова ценното на тази риба?

Гън вдигна скиците към него.

— Обърни внимание, че художниците нямат единодушно виждане за кожата ѝ. Те я рисуват или с тънки люспи, или с гладка кожа, а един дори я е нарисувал с мъхеста кожа като на голям тюлен. Ако приемеш вероятността за окосмена кожа плюс удължените крайници, може да говорим за наченки на първото млекопитаещо.

— Да, но ако кожата е гладка, значи имаме просто ранно влечуго. Днес планетата е пълна с такива.

В очите на Гън се появи уверен израз.

— Другото, което трябва да се вземе предвид, е, че Тийзър живее в топли, плитни води и всяко регистрирано наблюдение е ставало на не повече от три мили от брега, като всички от тях са били точно тук, в източното Средиземно море, където средната температура на повърхността рядко спада под двайсет градуса.

— И какво доказва това?

— Нищо солидно, но тъй като примитивните млекопитаещи оцеляват по-добре в умерени климати, съществува макар и малка вероятност те да са оцелели и до днес.

Пит гледаше замислен Гън.

— Извинявай, Руди, но все още не си ме спечелил като поддръжник на това предположение.

— Знаех си, че ще се покажеш твърдоглав. Именно затова оставих най-интересното за най-накрая. — Гън замълча, свали очилата си и избърса стъклата им с хартиена кърпичка. После отново ги сложи върху орловия си нос и продължи да говори като унесен в мечти. — По време на триаския период и преди образуването на Хималаите и Алпите мястото, където сега се намират Тибет и Индия, е било залято от вода. Вода е заливала също и цяла Централна Европа чак до Северно море. Геолозите наричат тази някогашна огромна водна маса „море Тетида“. Онова, което е останало от нея днес, са моретата Черно, Каспийско и Средиземно.

— Извини невежеството ми по отношение на геологическата периодизация — прекъсна го Пит, — но кога е бил триаският период?

— От преди двеста и трийсет милиона до сто и осемдесет милиона години — отвърна Гън. — През това време станали важни еволюционни промени сред гръбначните животни. Някои от морските влечуги достигали дължина до седем метра. Най-забележителното събитие било първите истински динозаври, които дори се научили да ходят на задните си крака и да използват опашката си за бастун.

Пит изпружи крака.

— Мислех, че ерата на динозаврите е много по-късно.

Гън се разсмя.

— Гледал си прекалено много стари филми. Ти положително имаш предвид бегемотите, които винаги присъстват в първите научнофантастични филми като заплаха за някое племе от космати пещерни хора. Ония филми никога не са показвали четирийсеттонните бронтозаври или свирепите тиранозаври, нито пък някой летящ птеранодон, преследващ полугола едрогърдеста героиня в предисторическа джунгла. Всъщност тези по-познати динозаври са бродели по земята и са изчезнали шейсет милиона години преди появата на човека.

— Къде се вписва в картината твоята странна риба?

— Ами представи си един Тийзър, дълъг близо метър, който е живял, лудувал, любил и накрая е загинал някъде в море Тетида. Нищо и никой не е обърнал внимание, когато тялото на скромното и самотно създание бавно потънало на червеното кално морско дъно. Неизвестният му гроб бил покрит със седименти, които се втвърдили в пясъчник и оставили тънък слой карбон. Именно такава карбонова следа от очертанията на тъканната и костна структура на Тийзър е останала в заобикалящия го дънен пласт. Годиците минавали и се превръщали в хилядолетия, хилядолетията — в еони, докато един топъл пролетен ден, двеста милиона години по-късно, един фермер от австрийското село Нойнкирхен ударил с ралото си на твърдо тяло. И изведнъж... фокус-бокус препаратус и нашият Тийзър, макар и вече превърнат в съвършена вкаменелост, още веднъж се появил на бял свят. — Гън замълча и прекара пръсти през рядката си коса; лицето му изглеждаше изпито и уморено, но очите му блестяха от възбуждане, докато говореше за Тийзър. — Но запомни един важен момент: когато Тийзър е загинал, на земята все още не е имало нито птици и насекоми, нито млекопитаещи с козина, нито нежни пеперуди, дори цветя не са никнели.

Пит изучи още веднъж снимката с вкаменелостта.

— Не ми си струва възможно живо същество да оцелее толкова дълго, без да премине през дълбоки еволюционни промени.

— Невероятно? Да, но се е случвало. Акулата например, каквато я знаем днес, съществува от триста и петдесет милиона години. Морският рак — от над двеста милиони години, без да се е променял. И, разбира се, класическият пример: силакантът.

— Да, чувал съм за него — побърза да каже Пит. — Това е рибата, за която се предполагало, че е изчезнала преди седемдесет милиона години, докато не била открита отново край бреговете на Източна Африка.

— Да — кимна Гън, — силакантът наистина е била сензационна и значима находка навремето, но не може да се сравни с онова, което би спечелил научният свят, ако му пуснем в скута един Тийзър. — Гън си запали нова цигара, а блясъкът в очите му издаваше, че е напълно погълнат от темата. — Нещата се свеждат до следното: Тийзър може да бъде ранният мост в еволюцията на млекопитаещите, като това

включва и човека. Онова, което не ти казах, е, че вкаменелостта, намерена в Австрия, показва ясни характеристики на анатомията на млекопитаещите. Издължените крайници и други особености на вътрешните органи говорят за начало на еволюцията в развитието на човека и животните.

Пит отново хвърли бегъл поглед към снимката.

— Ако тази така наречена „жива вкаменелост“ все още плува в първоначалната си форма, как тогава ще може да премине в по-напреднал стадий?

— Всеки растителен или животински вид е нещо като родословно дърво — поясни Гън. — Всеки клон може да възпроизведе потомство, еднакво по големина и форма, а братовчедите от другата страна на планината възпроизвеждат раса от гиганти с две глави и четири ръце.

Пит започна да става неспокоен. Той отвори вратата и излезе на палубата. Горещият въздух го блъсна като гъст облак пара и той потрепери. Толкова разноси, толкова хора, които се трепят от работа, за да уловят една миризлива риба, помисли си той. Кой го е грижа дали нашите предци са били маймуни или риби? Какво значение има това? Със скоростта, с която човечеството върви към саморазруха, самото то вероятно ще изчезне напълно след още хиляда години, ако не и по-малко. Той се обърна и застана на тъмния праг на кабината с лице към Гън.

— Добре — заговори той бавно, — знам какво търсите ти и твоята група от академични умове. Сега единственият ми въпрос е къде се вписвам аз в цялата тази работа. Ако имаш проблеми със скъсани кабели, повредени генератори или липсващи инструменти, не аз съм ти нужен, а добър механик, който знае как да ремонтира и поддържа съоръженията.

Гън го изгледа с недоумение, после се усмихна.

— Аха, значи си черпил информация от доктор Найт.

— Доктор Найт ли?

— Да, Кен Найт, младият човек, който те качи на китоловната лодка сутринта. Той е брилянтен морски геофизик.

— Доста внушително определение — каза Пит. — Той наистина се държа дружелюбно, докато пътувахме насам, но не ми се стори чак брилянтен.

Жегата навън ставаше непоносима, металните леери блестяха заплашително. Пит, без да се замисля, сложи ръка върху перилото и мигом изруга, когато дланта му едва не се залепи за нагорещения метал. Най-неочаквано болката от опарената му ръка го раздразни и той влезе отново в кабината, като затръшна силно вратата след себе си.

— Хайде да подминем тия глупости — рече той рязко. — Просто ми кажи какво чудо очакваш да направя, което да остави един Тийзър върху полицата над камината ти, и аз ще запретна ръкави.

Той се излегна върху леглото на Гън, пое си дълбоко въздух и се отпусна. След като прохладният въздух в кабината му подейства успокоително, отместа поглед към Гън и забеляза, че лицето му е безизразно. Той обаче го познаваше достатъчно добре, за да не долови притеснението му. Протегна ръка и стисна рамото на приятеля си.

— Слушай, не искам да се показвам користен, но ако настояваш да се присъединя към малкия ти екип от научни пирати, ще трябва да ме почерпиш едно питие. Разговори като този карат човек да ожаднява.

Гън се разсмя с облекчение и поръча по вътрешната разговорна уредба малко лед от камбуза. После извади бутилка „Чивъс Регал“ и две чаши от най-долното чекмедже на писалището.

— Докато чакаме леда, можеш да хвърлиш едно око на доклада ми за повредите в съоръженията — и той му подаде жълта папка. — Описал съм всеки случай в пълни подробности и в хронологичен ред. Отначало ги смятах за обичайни аварии или просто за лош късмет, но те вече прескачат границите на случайните съвпадения.

— Имаш ли доказателства, че е нещо умишлено, саботаж?

— Не, никакви.

— Найт спомена за скъсано въже. Срязано ли е било?

Гън сви рамене.

— Не, краищата му бяха орфани, което пък е друга загадка. Сега ще ти обясня. — Гън изтръска цигарата си в пепелника. — Ние винаги спазваме стриктно границата на безопасността. Например ако в спецификациите на въжетото е казано, че има опасност то да се скъса при натоварване над единайсет хиляди и триста килограма, ние никога не го натоварваме повече от две, две и двеста хиляди килограма. Поради тази голяма граница на безопасността НЮМА все още не е имала нито едно фатално произшествие при изпълнение на проект. За нас човешкият живот е много по-важен от което и да е научно

откритие. Подводното проучване е рискована работа и списъкът с имена на хора, опитали се да разкрият нови тайни от моретата, е дълъг.

— Колко е било натоварено въжето, преди да се скъса?

— И дотам щях да стигна. Хиляда и осемстотин килограма. Беше невероятен късмет, че никой не пострада от скъсването на въжето.

— Мога ли да видя въжето?

— Разбира се. Прибрах скъсаните краища и ги запазих, за да ти ги покажа.

На вратата се почука силно и един червенокос младеж на не повече от деветнайсет години влезе в кабината с малка кофичка с лед. Той я постави върху писалището и се обърна към Гън.

— Ще поръчате ли още нещо, сър?

— Да. Слезте долу до ремонтната палуба и донесете тук парчетата от скъсаното въже.

— Веднага, сър. — Момчето се обърна кръгом и бързо излезе от кабината.

— От екипажа ли е? — попита Пит.

Гън сложи кубчета лед в чашите и наля от уискито. Подаде една от чашите на Пит и отвърна:

— Да, на борда имаме осемчленен екипаж и четиринайсет учени и лаборанти.

Пит завъртя жълтата течност около кубчетата лед.

— Възможно ли е някой от тях да е отговорен за проблемите ти?

Гън поклати глава.

— Мина ми през ума подобно нещо, дори имах съновидения и затова прегледах личното досие на всекиго поне петдесет пъти. Не открих никакъв мотив, който би подтикнал някого от тях да възпрепятства изпълнението на проекта. — Гън отпи глътка и продължи: — Не, сигурен съм, че е работа на външен човек. Някой незнайно защо иска да ни попречи да уловим риба, която дори може и да не съществува.

Младежът скоро се върна с две дължини от скъсано въже. Подаде стоманените сплитки на Гън и напусна кабината, като внимателно затвори вратата след себе си.

Пит отпи нова глътка и стана от леглото. Остави чашата си върху писалището, взе едното парче въже и започна да го оглежда.

То приличаше на всяко друго стоманено въже. Всяко парче беше близо шейсет сантиметра и се състоеше от двеста и четирийсет нишки, сплетени в стандартния диаметър от 1,5 сантиметра. Въжето не беше скъсано равно, нишките бяха накъсани една по една по протежение на 38 сантиметра и краищата им приличаха на две неравни конски опашки.

Нещо привлече вниманието на Пит и той взе лупата. Очите му заблестяха, устните му бавно се разтегнаха в самодоволна усмивка. Старите чувства на възбуда и любопитство се надигнаха в него. Това може би ще се окаже интересна загадка за разплитане, в края на краищата, помисли си той.

— Откри ли нещо? — попита го Гън.

— Да, и то доста. Имаш враг, който не желае да ловиш риба в неговата територия.

Гън отвори широко очи.

— Какво откри?

— Въжето е било умишлено прерязано — отвърна Пит с леден глас.

— Как така „прерязано“? — извика Гън. — Къде виждаш намеса на човешка ръка?

Пит му подаде лупата.

— Виж как скъсаното върви спираловидно надолу и се извива навътре към сърцевината. Виж и как нишките изглеждат сплескани. Ако въже с този диаметър е дърпано от двете страни, докато се скъса, нишките се оголват и краищата им сочат навън от сърцевината. А такава нещо тук няма.

Гън продължи да се вглежда в скъсаното въже.

— Не разбирам. Как е могло да стане?

Пит се замисли за миг.

— Предполагам с примакорд.

Гън облеци очи зад очилата си.

— Шегуваш се, нали? Това не е ли експлозив?

— Да, експлозив е — отвърна спокойно Пит. — Примакордът прилича на канап или тънко въже и може да бъде усукано във всякаква дебелина. Използва се главно за рязане на дървета и за едновременно възпламеняване на отделни групи взривни вещества, разположени на

разстояние. Действа като огнепроводен шнур, само че гори и избухва много по-бързо, почти със скоростта на светлината.

— Но как е могъл някой да постави експлозиви под кораба, без да бъде забелязан? Водата тук е кристалночиста, видимостта е над трийсет метра. Все някой на борда е щял да види нашественика или поне да чуе взрива.

— Преди да се опитам да ти дам отговор, искам да ти задам два въпроса: какво е било закачено за въжето и кога установи скъсването му?

— Въжето беше свързано с подводната декомпресионна камера, тъй като водолазите работеха продължително време на дълбочина петдесет и пет метра и се налагаше да им се извършва декомпресия, за да бъдат предпазени от кесонова болест. Установихме, че въжето е скъсано около седем часа сутринта, веднага след закуска.

— А оставили ли сте камерата във водата за през нощта?

— Не. Винаги я спускаме преди зори, за да е готова да посрещне водолазите, в случай че се наложи по-ранно аварийно спускане.

— Ами ето ти отговора! — възкликна Пит. — Някой е доплувал до камерата под прикритието на тъмнината преди разсъмване и е поставил примакорда. След изгрев-слънце видимостта може и да е трийсет метра, но по тъмно тя е дори под трийсет сантиметра.

— Ами екотът от взрива?

— Елементарно, мили ми Гън — усмихна се Пит. — Вероятно малко количество примакорд, детониран на дълбочина около двацет и пет метра, би произвело звук, наподобяващ много на гърмежа, получен при летене на някой от старфайърите на Брейди Фийлд.

Гън го погледна с възхищение. В общи линии теорията на Пит беше напълно правдоподобна и той нямаше какво да оспори от нея. Челото му се набръчка.

— И какво да правим от тук нататък?

Пит допи уискито си и остави шумно чашата върху писалището.

— Ти оставаш в морето и продължаваш да хвърляш мрежата за твоя Тийзър. Аз се връщам на острова и започвам да душа наоколо. Трябва да има някаква връзка между срязаното ви въже и нападението над Брейди вчера. Затова следващата ми стъпка ще бъде да откроя кой стои зад тази каша и какъв е мотивът му.

В този момент вратата се отвори рязко и в кабината нахлу един мъж. Носеше само силно изрязани плувки и широк колан, от който висяха нож и найлонова рибарска мрежа. Мократа му, изрусяла от слънцето коса беше на жълтеникави кичури, носът и гърдите му бяха изпъстрени с лунички. Както стоеше до вратата, от него капеше вода и образуваше влажни тъмни петна по килима около краката му.

— Командир Гън — извика високо той, — видях един! Видях един Тийзър, на не повече от три метра през маската ми за лице.

Гън скочи на крака.

— Сигурен ли сте? Видяхте ли го добре?

— Не само това, сър, дори го снимах.

Луничавият мъж стоеше и се хилеше, разкривайки всичките си зъби.

— Ако имах харпун, щях да го улова, но затова пък заснех коралови формации с камерата си.

— Тогава бързо занесете филма в лабораторията да го проявят! — рече възбудено Гън.

— Да, сър. — Младият мъж се обърна и изчезна зад вратата, изпръсквайки Пит с капки солена вода, докато минаваше покрай него.

Лицето на Гън издаваше щастлив, но решителен вид.

— Боже мой! Като си помисля, че се канех да захвърля всичко, да подвия опашка и да се върна у дома! А сега ще стоя тук на котва, докато не издъхна от старост или не хвана Тийзър. — Очите му блестяха, когато погледна Пит. — Е, майоре, какво ще кажеш?

Пит сви рамене.

— Лично аз предпочитам да ловя девойки. — Без много усилия умът му се отнесе от работата и оформи възбуждаща картина на Тери, застанала на плажа по бикини.

[1] Загадка (англ.). — Б.пр. ↑

4.

Минаваше пет часа, когато Пит прекрачи прага на стаята си в Брейди Фийлд. След като за секунди смъкна лепкавите си от пот дрехи, той се „загнезди“ в малката кабинка на душа, като легна по гръб върху мокрите плочки на пода, подпря глава в единия ъгъл и вирна косматите си крака под деветдесетградусов ъгъл, подпирайки ходила в отсрещната стена. Всеки страничен наблюдател би възприел позата му за крайно неудобна и мъчителна за костите, но на Пит тя действаше успокоително и отпускащо. Винаги, когато имаше време, той си взимаше душ в такава поза. Този път главата му беше задръстена от въпроси.

Започна да прехвърля наум фактите и неизвестните, като се опитваше да се съсредоточи върху най-важните проблеми. Но напразно. Умът му упорито се връщаше и предъвкваше помаловажната и нелогична загадка с безшумния камион край брега.

По необясними причини загадката го изнервяше и той всячески се мъчеше да я пропъди, но не му се удаваше. Най-накрая се предаде, затвори очи и възстанови сцената, надявайки се да стигне до някакво разрешение.

Изведнъж неясна фигура се появи зад матовото стъкло на вратата на кабинката.

— Здравей, ти там, под душа! — надвика шума от течащата вода гласът на Джордино. — Вече половин час се плацикаш. Сигурно целият си подгизнал.

Пит се примири с прекъснатото удоволствие и затвори крановете на душа.

— Не е лошо да побързаш — извика Джордино, но като чу, че водата спря да тече, продължи с нормален тон. — Полковник Люис е тръгнал насам, ще пристигне тук всеки момент.

Пит въздъхна, зае седнало положение и непохватно се изправи на крака, като за малко не се подхлъзна на мокрия под. Една хавлиена кърпа прелетя над вратата на кабинката и падна върху главата му.

Мисълта, че е подканен да побърза, за да направи добро впечатление на офицер от по-висок ранг, го вбеси и той загледа кръвнишки замъгленото матово стъкло.

— Кажи на полковник Люис да си намери забавление, докато ме чака — процеди той с леден глас. — Ще изляза оттук, когато аз поискам. А сега се измитай от банята ми, негодник такъв, преди да съм наврял калъп сапун в задника ти — и в същия момент лицето му пламна; без да иска, бе нагрубил стария си приятел и се изпълни с чувство за вина. — О, Ал, извинявай. Умът ми беше другаде.

— Няма нищо. — Без да каже дума повече, Джордино сви рамене и излезе от банята, затваряйки вратата след себе си.

Пит бързо подсуши тялото си, после се обръсна, издуха мъничките косъмчета от електрическата безжична самобръсначка и наплиска лицето си с лосион за след бръснене „Бритиш стърлинг“. Когато влезе в стаята си, Джордино и полковник Люис го чакаха.

Люис беше седнал в края на леглото и засукваше единия край на дългите си, прави рижави мустаци. Едрото розово лице и блещукащите му сини очи, заедно с буйните косми над горната устна, му придаваха вид на дървар. Движенията и говорът му бяха бързи и отсечени и Пит имаше чувството, че полковникът седи върху счупени стъкла.

— Извинете, че нахлувам тъй неочаквано — прогърмя гласът на Люис, — но много ми се иска да разбера дали се натъкнахте на нещо съществено, свързано с вчерашното въздушно нападение.

Пит беше гол, но не даваше пукната пара за това.

— Не, не съм. Имам известни подозрения и предположения и съвсем оскъдни неопровержими факти, за да стигна до някакво обяснение.

— Надявах се да сте попаднали на някаква следа. Ескадрата ми за въздушно разузнаване предприе действия.

— Открихте ли останки от „Албатрос“? — попита Пит.

Люис избърса с опакото на ръката потта от челото си.

— Ако онази стара браква е паднала в морето, все щеше да остави някаква следа, поне малко петно гориво. Но не, тя и пилотът й като че ли са се изпарили във въздуха.

— Вероятно е успял да стигне до континента — отбеляза Джордино.

— Не — поклати глава полковникът. — Там никой не го е виждал да лети нито навън, нито навътре към сушата.

Джордино кимна в знак на съгласие.

— Стар самолет, боядисан в яркочълто, движещ се със скорост едва двеста километра в час, не може да не бъде забелязан, прелитайки над пролива в посока Македония.

Люис извади пакет цигари.

— Мен ме смущава фактът, че атаката е била много добре подготвена и извършена. Който и да е нападнал плаца, е знаел, че по време на обстрелите му няма да има никакви кацания или излитания на самолети по разписание.

Пит си облече риза, закопча я и нагласи на раменете си пагоните във форма на златни дъбови листа.

— Няма да е трудно да се сдобием с информация, тъй като вероятно всеки на Тасос знае, че Брейди Фийлд опустява в неделните дни. Всъщност цялата тази работа доста наподобява по стратегия на японското нападение над Пърл Харбър.

Люис запали цигарата, внимавайки да не опърли мустаците си.

— Прав сте, разбира се, но няма съмнение, че вашата неочаквана поява с летящата лодка е сварила нападателя неподготвен, както свари и нас. Не можете да си представите колко приятно бяхме изненадани, като видяхме как старата „Каталина“ изникна откъм слънцето.

— Нашето приятелче в „Албатрос“ наистина се смая, когато обърна глава и ни видя.

Пит довърши възела на вратовръзката си.

— Никой не ни е очаквал, защото летателният ми план изобщо не включваше Брейди Фийлд. Трябваше да се приводня направо до „Първи опит“. Затова нашият летящ призрак и диспечерската кула на Брейди не са знаели за пристигането ни. — Той замислено погледна Люис. — Най-наистина ви препоръчвам, господин полковник, да вземете извънредни отбранителни мерки. Имам чувството, че не сме видели за последен път жълтия „Албатрос“.

Люис го изглежда с почуда.

— Защо сте толкова сигурен, че ще се върне?

Очите на Пит блестяха.

— Той е имал строго определена цел, за да нападне базата и тя не е била да убива хора или да разрушава самолети, принадлежащи на

Съединените щати. Планът му е бил просто да всее паника сред вас.

— И какво би спечелил? — попита Джордино.

— Замислете се за момент. — Пит погледна часовника си, после отново към Люис. — Ако сегашното положение изглежда наистина заплашително и опасно, полковник, ще се наложи да евакуирате всички американски цивилни на континента.

— Да, точно такава е положението — призна Люис. — Но за момента не виждам необходимостта от такива мерки. Гръцкото правителство ме увери, че ще ни окаже пълно съдействие за откриване на пилота и самолета му.

— Щом е така, бихте ли наредили на командир Гън да изтегли „Първи опит“ от водите край Тасос? — попита Пит.

Люис присви очи.

— Да, като предпазна мярка, разбира се. Онзи искрящо бял кораб е страхотна мишена за въздушен снайперист.

Пит щракна запалката и запали цигара.

— Вярвате или не, сър, това е вашият отговор.

Джордино и Люис се спогледаха, после пак извърнаха очи към Пит.

Пит продължи:

— Както знаете, полковник, адмирал Сандекър нареди на Джордино и мен да дойдем на Тасос, за да проучим странните аварии, които стават по време на операциите на НЮМА навътре в морето. Тази сутрин, докато разговарях с командир Гън, попаднах на улика за саботаж, което ме кара да вярвам, че има сигурна връзка между въздушното нападение и аварията на „Първи опит“. Ако погледнем с една стъпка напред, започваме да разбираме, че Брейди Фийлд не е главната цел на нашия прероден неприятел. Нападението е било косвено средство да се пропъдят командир Гън и „Първи опит“ от Тасос.

Люис погледна замислен Пит.

— Предполагам, че следващият въпрос трябва да е: защо?

— Още не съм намерил отговор, но съм сигурен, че нашият мистериозен приятел със склонност към драматизъм има някаква много основателна причина да играе тази игра. Той не би стигнал до такава крайност току-така. Най-вероятно прикрива нещо с голяма

стойност и се опасява, че научните изследователи на борда на кораба на НЮМА са на път да се натъкнат на него.

— Възможно е това „нещо“ да е потънало съкровище — отбеляза Люис.

Пит извади от куфара си фуражка и важно я сложи на главата си.

— Никак не е изключено.

В очите на Люис се появи мечтателен израз.

— Интересно — рече той, — какво ли може да е то и каква ли ще е цената му?

Пит се обърна към Джордино.

— Ал, свържи се с адмирал Сандекър и поискай да потърси и ни изпрати час по-скоро данни за всички изчезнали или потънали ценни находки в Егейско море, близо до остров Тасос. Кажу ми, че е спешно.

— Считай го за сторено — отвърна Джордино. — Сега във Вашингтон е единайсет часа, така че би трябвало до закуска да имаме отговор.

— Е, това вече е крачка напред — каза Люис. — Колкото по-скоро получа отговори, толкова по-скоро ще смъкна Пентагона от плещите си. Мога ли и аз да помогна с нещо?

Пит отново погледна часовника си.

— Както казват бойскаутите, бъдете винаги готови. Само това можем да направим засега. Повече от сигурно е, че Брейди Фийлд и „Първи опит“ са наблюдавани много зорко. Когато стане ясно, че никой не е евакуиран и че океанографският кораб продължава да се поклаща върху егейски води, можем да очакваме ново посещение на жълтия „Албатрос“. Вие вече се забавлявахте, полковник. Мисля, че сега е ред на командир Гън.

— Моля, предайте на командира, че може да разчита на всякаква помощ в рамките на моите правомощия — предложи Люис.

— Благодаря ви, сър, но не смятам, че ще е разумно да предупреждаваме командир Гън толкова рано.

— Но защо, за бога? — намеси се Джордино.

Пит се усмихна ледено.

— Засега всичко почива единствено на предположения. Освен това всякакви подготовки на борда на „Първи опит“ ще издадат ясно намеренията ни. Не, ние трябва да уловим на въдицата нашия незнаен призрак от Първата световна война и да го извадим на повърхността.

Джордино го погледна и рече спокойно:

— Не можеш да рискуваш живота на всички на борда на кораба, без да им дадеш възможност да се защитят.

— Гън не се намира в непосредствена опасност. Нашият призрачен пилот несъмнено ще изчака поне още един ден, за да види дали „Първи опит“ потегля и ако не, тогава евентуално ще нападне отново. — Пит се усмихна така, че бръчиците около очите му се врязаха дълбоко. — Междувременно ще впрегна цялата си дарба, за да съставя план за клопка.

Люис стана на крака и се обърна към Пит.

— В името на всички хора на кораба, се надявам да излезете с добър план.

— Никой план не се счита за съвършен, полковник — отвърна Пит, — докато не бъде приложен.

Джордино тръгна към вратата.

— Отивам в оперативния център на базата да изпратя съобщението до адмирала.

— Като свършите, отбийте се на вечеря в квартирата ми — рече Люис и засуквайки отново мустак, се обърна към Пит. — Поканата се отнася и за вас. Ще ви нагостя с моя специалитет, момчета: печено с гъби в сос с бяло вино.

— Звучи много апетитно — рече Пит, — но за съжаление няма да мога да дойда. Вече приех покана за вечеря... от една много красива дама.

Джордино и Люис само го изгледаха със смаяни погледи.

Пит се постара да изглежда равнодушен.

— Тя ще изпрати кола да ме вземе от портала в шест часа. Имам само две минути и трийсет секунди, за да стигна дотам, тъй че трябва да тръгвам. Приятна вечер, полковник, и ви благодаря за поканата. Надявам се да се възползвам от нея някой друг път. — Той се обърна към Джордино. — Ал, уведоми ме веднага щом получиш отговор от адмирала. — След тези думи той напусна стаята.

Люис бавно поклати глава.

— Избудалка ли ни, или наистина има среща с жена?

— Не помня някога Дърк да се е будалкал относно жени, сър — рече Джордино и започна да се забавлява вътрешно от изумения вид на полковника.

— Но къде ли се е запознал с нея? Доколкото знам, освен до кораба, той не е излизал от базата.

Джордино сви рамене.

— Нямам представа. Но като го знам какъв е, не бих се изненадал, ако я е срещнал някъде по пътя от стоте метра между портала на базата и товарната палуба на „Първи опит“.

Гръмкият смях на Люис отекна в стаята.

— Е, хайде, капитане. Аз не съм сексапилно момиче, но поне мога да готвя. Ще опитате ли от моето печено?

— И още как — отвърна Джордино. — Това е най-приятната покана за днешния ден.

5.

Когато Пит излезе през портала, слънцето вече клонеше на запад, отвъд планините на Тасос, и жегата започна да намалява. Дългите назъбени сенки на обраслите с дървета планински върхове се изместиха върху склоновете и докоснаха периферията на Брейди Фийлд, гледаща към морето. Той се спря на пътя и пое дълбоко и с наслада чистия средиземноморски въздух. Прииска му се да си запали цигара, но побърза да пропъди тази мисъл и отново вдиша дълбоко. Оттатък прибоа залязващото слънце багреше „Първи опит“ с ярко златистооранжево. Видимостта беше кристално ясна и от разстояние три километра той виждаше удивително много подробности на борда на кораба. Застана неподвижен и в продължение на две минути наблюдава красивата гледка. После се огледа за колата, която Тери бе обещала да му изпрати.

Тя го чакаше встрани на пътя като великолепна и луксозна яхта, почиваща си на котва.

— Ама че изненада! — измърмори той, като видя колата. Приблужи се и лицето му грейна от възхищение към хубавите автомобили.

Колата, „Майбах-Цеплин“, имаше стъклена преграда, отделяща пътническо купе от кабината на шофьора, който седеше изложен на слънцето. Зад украсата от голямо двойно „М“ върху радиатора капакът на мотора, дълъг метър и осемдесет, създаваше впечатлението, че колата има голяма мощност. Дългите, плавно извити брони и стъпалата блестяха в черно, а купето беше боядисано в многопластово сребристо. Автомобилът можеше да се нарече класика сред класиките — превъзходна тевтонска изработка, която се забелязваше и в най-дребния детайл, във всяко нитче и болтче. Ако ролс-ройсът „Фантом III“ от 1936 година характеризираше британския идеал за безшумна и отлична механика, то германското ѝ съответствие беше открито в „Майбах-Цеплин“ от 1936 година.

Пит застана до колата и прекара ръка по огромната ѝ резервна гума, загнездена здраво във вдлъбнатината на предната броня. По лицето му се разля усмивка на задоволство и облекчение, като видя, че шарките ѝ са дълбоки и ромбични. Той потупа издутата като гигантски кравай гума, после се обърна и погледна към предната седалка.

Шофьорът седеше зад волана и лениво барабанеше с пръсти по рамката на вратата. Той не само изглеждаше отегчен, но и се прозяваше, за да го потвърди. Беше облечен със сиво-зеленикава куртка, наподобяваща много на униформата на нацистки офицер от Втората световна война, само че по ръкавите и раменете нямаше никакви нашивки. Носеше шапка с периферия и бакенбардите, които се виждаха под нея, издаваха, че притежателят ѝ има руса коса. Очите му прозираха през очила със сребърни рамки, дълга тънка цигара висеше от едното ъгълче на устата му и придаваше на мъжа самодоволен и арогантен вид — вид, който той ни най-малко не се опитваше да прикрие.

Пит моментално изпита неприязън към шофьора. Той сложи крак върху стъпалото и се вгледа втренчено в униформения мъж зад кормилото.

— Вероятно чакате мен. Името ми е Пит.

Русокосият не си направи труда да погледне Пит, само изстреля с пръст над рамото му цигарата си, изправи гръб и завъртя ключа за запалването.

— Ако вие сте американският боклукчия — рече той със силен немски акцент, — качвайте се.

Пит се захили, но погледът му се втвърди.

— Къде? Отпред, при вонящото простолудие или отзад, при хората от по-висшето съсловие?

— Където пожелаете — отвърна шофьорът. Лицето му бе станало моравочервено, но той и този път не се обърна да погледне Пит.

— Благодаря — рече учтиво Пит, — в такъв случай ще седна отзад.

Той натисна голямата хромова дръжка, отвори тежката като на трезор врата и се качи в колата. Старомодно перденце на ролка бе навито над стъклената преграда и Пит го спусна, закривайки напълно гледката си към шофьора. След това се настани удобно върху меката

седалка, тапицирана с качествена мароканска кожа, запали си цигара и се настрои да се наслаждава на пътуването в ранната вечер из остров Тасос.

Моторът на колата тихо замърка, шофьорът превключи безшумно на скорост и подкара грамадната кола по посока Лиминас.

Пит смъкна стъклото на вратата и се загледа в еловите и кестенови дървета по планинските склонове и маслинените горички покрай тесните плажове. От време на време някой тютюнев харман или житна нива се появяваше в хълмистата местност и му напомняше малките ферми в южната част на Съединените щати, над които често бе прелитал.

Скоро колата навлезе в живописното село Панагия, като разплиска няколко локви, загрозяващи старите павирани улици. Повечето от къщите бяха бели, за да отразяват лятното слънце. Покривите се извисяваха в гаснещото небе и почти се допираха там, където стрехите им се облягаха една на друга над тесните улици. След няколко минути Панагия остана зад колата, а пред нея се зададе Лиминас. Изведнъж колата рязко зави и пое покрай главната част на малкия град, насочвайки динозавърския си нос по един пращен скалист път. Отначало наклонът беше плавен, но после бързо премина в поредица от стръмни завой.

Пит почувства напрежението, с което шофьорът въртеше волана. Тежката градска кола беше предназначена по-скоро за разходки по „Унтер ден Линден“, а не за коларски пътища, способни да счупят някой ресор. Той погледна над стръмните бездни към морето и си помисли как ли биха се разминали, ако насреща се задедеше друга кола. И точно тогава видя в далечината къщата: огромен бял квадрат на фона на тъмносивите скали. Най-накрая завоите свършиха и гумите с ромбични шарки стъпиха гладко върху алеята за коли.

Пит беше направо смаян. По големина вилата можеше да съперничи на великолепието на римски форум. Тревните площи бяха изрядно поддържани, отвсякъде лъхаше на богатство и добър вкус. Цялото имение се гущеше между два високи планински върха и гледаше към величествената панорама на Егейско море. Главният портал във високия зид се отвори загадъчно, очевидно от нечия невидима ръка, шофьорът пое по обточената с елови дървета алея и спря пред няколко мраморни стъпала. В средата на стълбището

огромна древна статуя на жена с дете на ръце, гледаща безмълвно надолу, поздрави Пит след слизането му от автомобила.

Той тръгна да изкачва стъпалата, но в един момент се спря и се върна обратно при колата.

— Извинете, шофьор, не чух добре името ви.

Мъжът вдигна учуден поглед.

— Казвам се Вили. Защо ви е да го знаете?

— Вили, приятелю — продължи със сериозен тон Пит, — трябва да ти кажа нещо. Би ли излязъл от колата за малко?

Вили намръщи чело, но сви рамене и слезе, заставайки с лице към Пит.

— Е, хер Пит, какво искате да ми кажете?

— Виждам, че носиш високи военни ботуши.

— Да, с такива съм.

Пит му хвърли най-пленителната си усмивка на търговец на коли.

— И подметките им са подковани, нали?

— Да, подковани са — потвърди раздражен Вили. — Защо ми губите времето с такива глупости? Имам си работа. Какво искате да ми кажете?

Погледът на Пит се втвърди.

— Слушай, приятел, имам чувството, че ако искаш да спечелиш значка по любопитство, мой дълг е да те предупредя, че очилата ти със сребърни рамки блестят на слънцето и могат лесно да издадат местонахождението ти.

Лицето на Вили остана равнодушно, той понечи да каже нещо, но юмрукът на Пит се заби в устата му и попречи на думите му да излязат. От удара главата на Вили се отметна назад и шапката му изхвърча във въздуха. Очите му станаха мътни и празни и той бавно се свлече на колене като мъртво листо. Коленичи на земята със замаяна глава. От счупения му нос потече струйка кръв и продължи надолу по ревера на униформата му, внасяйки, както си помисли Пит, артистичен ефект върху сиво-зеленикавата материя. После Вили се наклони напред и се строполи превит надве върху мраморните стълби.

Пит потърка кокалчетата на натъртената си ръка и се усмихна със задоволство. После се обърна и изкачи стълбите, взимайки по три наведнъж. На горната площадка мина под каменен свод и се озова в

кръгъл вътрешен двор с гладко като стъкло езеро в средата. Дворът беше обточен с двайсет или повече великолепни статуи в естествени размери на римски войници с шлемове. Безвзорните им каменни очи бяха насочени към белите им отражения в езерото, сякаш търсеха отдавна забравени спомени за победоносни битки и славни войни. Тъмнеещите сенки на вечерта покриваха всяка статуя с призрачен воал и изпълваха Пит със странното чувство, че всяка секунда каменните воини ще оживеят и ще обсадят вилата.

Той забърза покрай езерото и се спря пред масивна двойна врата в далечния край на двора. Голямо бронзово чукче във формата на лъвска глава висеше гротескно на вратата. Пит го повдигна и го заудря силно. Обърна се и огледа отново двора. Цялата гледка му напомняше на мавзолей. Липсват само, помисли си той, няколко разхвърляни тук-там венци и музика от орган.

Вратата се отвори тихо. Пит погледна през прага. Не видя никого и се поколеба за миг. Мигът се превърна в минута, минутата в две минути. Накрая, уморен от играта на криеница, той обгърна с ръце раменете си, стисна юмруци и прекрачи навътре в богато украсеното преддверие.

На стените висяха гоблени, изобразяващи сцени от древни битки, избродираните им армии маршируваха към полесраженията. Висок купол покриваше помещението и от заобления му връх нахлуваше мека жълтеникава светлина. Пит се огледа и видя, че е сам, затова седна на една от изваяните от мрамор пейки, които украсяваха средата на стаята, и си запали цигара. Времето минаваше и след малко той започна да се оглежда за пепелник.

После безшумно, без никакво предупреждение, един от гоблените бе отметнат настрани и възрастен набит мъж се появи в стаята, придружен от огромно бяло куче.

6.

Леко изненадан, Пит погледна предпазливо първо гигантската немска овчарка, после лицето на възрастния ѝ господар с бръсната глава и без врат. То беше типично немско лице — кръгло, със зли, сурови черти, до болка познати от късните телевизионни филми. Мъжът имаше очи на хитрец и тънки устни, стиснати плътно, сякаш притежателят им страдаше от запек. Телосложението също отговаряше на неприятния му образ — набито и закръглено, но със стегната плът, без увиснали меса и тлъстини. Липсваха му само камшик за езда и лъснати до блясък ботуши. За миг през ума на Пит му мина мисълта: Човекът, когото с радост мразиш, Ерик фон Щрохайм, се е върнал към живот и е готов да режисира сцена от „Алчност“.

— Добър вечер — поздрави възрастният мъж с подозрително гърлен глас. — Вие, предполагам, сте господинът, когото племенницата ми е поканила на вечеря.

Пит се изправи, като държеше под око изплезилото език огромно куче.

— Да, сър. Майор Дърк Пит е на вашите услуги.

Израз на почуда набразди челото под бръснатото теме на мъжа.

— А тя ми каза, че сте под ранга на сержант и че военната ви служба се изразява в събиране на боклук.

— Моля да извините американския ми хумор — отвърна Пит, наслаждавайки се вътрешно на смущението на възрастния мъж. — Дано малката ми измама не ви е причинила неудобства.

— Неудобства не, само известна загриженост за племенницата ми. — Германецът протегна ръка и огледа внимателно Пит. — За мен е чест да се запозная с вас, майоре. Аз съм Бруно фон Тил.

Пит пое ръката му и задържа погледа си в очите му.

— За мен е чест, сър.

Фон Тил повдигна един от гоблените и разкри отворена врата.

— Моля, заповядайте отук, майоре. Ще пийнем по едно питие, докато чакаме Тери да се преоблече.

Пит последва набитото телосложение и голямото бяло куче по коридор, от който влязоха в просторно студио. Сводестият таван, висок най-малко девет метра, се подпираше върху няколко йонийски колони с канелюри. Малкото мебели имаха класически изчистени линии и придаваха изящество на внушителната стая. Една количка беше вече заредена с апетитни гръцки ордьоври, а нишата в една от стените бе заета от напълно оборудван бар. Единствената украса, която според Пит изглеждаше не на място в цялото обзавеждане, беше модел на немска подводница, поставен на една от полиците над бара.

Фон Тил покани с ръка Пит да седне.

— Какво ще пиете, майоре?

— Скоч с лед — отвърна Пит и се настани на една кушетка. — Вилата ви е много внушителна. Сигурно има интересна история.

— Да. Строена е от римляните през 138 година преди Христа като замък за Минерва, тяхната богиня на мъдростта. Аз купих руините ѝ малко след Първата световна война и ги преустроих в днешния ѝ вид — каза той и подаде на Пит чашата с уиски. — Предлагам да вдигнем тост.

— За кого или за какво да прием?

Фон Тил се усмихна.

— Предоставям на вас честта да изберете — за красивите жени... за богатите... за дълъг живот. Или пък за вашия президент. Вие кажете.

Пит си пое дълбоко въздух.

— В такъв случай предлагам тост за смелостта и летателните умения на Курт Хайберт, „Ястребът от Македония“.

Фон Тил видимо се озадачи. Той бавно седна на едно кресло и завъртя течността в чашата си.

— Странен човек сте вие, майоре. Отначало се представяте за боклукчия, после идвате във вилата ми и забивате юмрук в лицето на шофьора ми, а сега ме смайвате с предложението си да вдигнем тост за моя стар другар по въздушни полети Курт. — Фон Тил се усмихна лукаво на Пит над ръба на чашата си. — Но най-забележителното ви представление беше прелъстяването ви на племенницата ми на плажа тази сутрин. Поздравявам ви и ви благодаря за този подвиг. Днес, за първи път от девет години насам, видях Тери да си тананика весело, да

се смее и радва на живота. Това ме принуждава да ви извиня за похотливата ви постъпка.

Сега беше ред на Пит да покаже изненада, но вместо това той тръсна глава назад и избухна в смях.

— Моля да ме извините за всичко, което изброихте, освен че цапардосах здравата перверзия ви шофьор. Вили си го търсеше.

— Не бива да вините горкия Вили. Той само изпълняваше мои нареждания. Аз го накарах да следи и пази Тери. Тя е единствената ми жива родственица и не искам да ѝ се случи нищо лошо.

— Какво лошо би могло да ѝ се случи?

Фон Тил стана, тръгна към отворените прозорци на терасата и се загледа в потъмняващото море.

— Близо половин век работих усилено и платих голяма лична цена, за да изградя солидна организация. По пътя си натрупах и немалко врагове. Не мога да знам как би ми отмъстил някой от тях.

— Затова ли носите „Лугер“ в кобур под мишницата си?

Фон Тил се обърна към Пит и смутен придърпа надолу белия си смокинг, прикриващ издутината под лявата му мишница.

— Как разбрахте, че е лугер?

— Просто предположих — отвърна Пит. — Заприличахте ми на човек, който предпочита именно това оръжие.

Фон Тил сви рамене.

— Обикновено не действам чак толкова шаблонно, но от начина, по който ви описа Тери, реших, че имам основателна причина да очаквам среща със съмнителен тип.

— Трябва да призная, че съм извършвал няколко греха в живота си — усмихна се Пит, — но сред тях няма нито убийство, нито изнудване.

Бръчка проряза челото на Фон Тил.

— Едва ли бихте действали толкова лекомислено, ако бяхте в моето положение.

— Вашето положение започва да ми се струва доста загадъчно, хер Фон Тил. С какво всъщност се занимавате?

В очите на немеца проблеснаха пламъчета на подозрение, после устните му се разтегнаха в изкуствена усмивка.

— Ако ви кажа, може да разваля апетита ви. А това би разсърдило много Тери, тъй като тя прекара целия следобед в кухнята,

за да следи приготвянето на вечерята — и той сви рамене типично по европейски. — Може би някой друг път, когато ви опозная по-добре.

Пит завъртя останалата на дъното на чашата му течност и се запита в какво ли се забърква. Фон Тил, заключи той в себе си, е или малко смахнат, или е много хитър.

— Искате ли още уиски? — попита го Тил.

— Не се притеснявайте, сам ще се обслужа. — Пит изпи последната си глътка, отиде до бара и си наля нова доза. — От онова, което съм чел за авиацията през Първата световна война — обърна се той към Тил, — става ясно, че обстоятелствата около смъртта на Курт Хайберт са неизяснени. Според официалните немски архиви самолетът му бил свален от англичаните и паднал някъде в Егейско море. В архивите обаче не се споменава името на победилия го противник, нито дали тялото на Хайберт е било намерено.

Фон Тил потупваше разсеяно кучето. Мислите му като че ли се бяха върнали в миналото. След малко той каза:

— През 1918 година Курт водеше лична битка с британците. Той рядко запазваше хладнокръвие спрямо тях. Тъкмо обратното — устремяваше безразсъдно машината си срещу тях и нападаше формациите им с яростта на човек, обладан от зъл дух. Когато беше във въздуха, непрекъснато ругаеше, беснееше и размахваше юмруци срещу тях от кабината си. При излитане така форсираше мотора си, че „Албатрос“ се отлепяше от земята като подплашена птица. Когато обаче не патрулираше и успяваше за известно време да забрави за битката, той ставаше весел човек, с огромно чувство за хумор и нямаше нищо общо с американската представа за германския войник.

Пит поклати бавно глава и се усмихна с половин уста.

— Простете ми, хер Фон Тил, но повечето от другарите ми по оръжие още не са срещали германски войник, който да се залива от смях.

Възрастният германец подмина забележката му. Лицето му остана сериозно.

— Краят на Курт дойде от хитър британски номер. Те изучавали много внимателно тактиките му и не след дълго разбрали, че слабостта му е да напада и разрушава балоните им за наблюдение. Тогава направили основен ремонт на един използван балон, напълнили коша

му със силно взривно вещество и качили в него сламено чучело в униформа. Пуснали до земята детонираща жица и зачакали появата на Курт. — Тил се отпусна в креслото и вдигна поглед към тавана, но без да го вижда. Умът му обаче виждаше небето такова, каквото е било през 1918 година. — Те не чакали дълго. Още на другия ден Курт прелетял над съюзническите фронтови линии и видял балона да се полюшва бавно от морския бриз. Той несъмнено се е почудил защо от земята не откриват огън, а наблюдателят, подпрян на перилото на коша, изглеждаше заспал, тъй като не направил никакъв опит да скочи с парашута си и да се приземи благополучно, преди стрелбата на Курт да превърне напълнения с водород балон в облак пламъци.

— И изобщо не е подозирал, че е било клопка?

— Не. Балонът е бил на мястото си и за Курт е представлявал неприятелят. Без много да му мисли, той предприел атаката. Приближил се до балона и куршумите от картечниците му „Спандау“ започнали да раздират напълнената с газ тънка материя. Изведнъж балонът избухнал силно и всичко наоколо се покрило от пламъци и дим. Британците детонирали взривното вещество.

— Значи Хайберт се е разбил над съюзническите линии? — попита Пит замислен.

— Курт не се разбил след взрива — уточни Тил, връщайки мислите си към настоящето. — Неговият „Албатрос“ прелетял през ада, но верният му самолет, който го извеждал невредим от толкова много въздушни боеве, бил сериозно засегнат, а Курт — тежко ранен, но той продължил да лети над македонското крайбрежие и се загубил от поглед над морето. Никой не видял повече „Ястреба от Македония“ и легендарния му жълт „Албатрос“.

— Поне до вчера — вметна Пит с дълбока въздишка и зачака реакция.

Очите на Тил се отвориха широко, но той не каза нищо. Като че ли претегляше думите на Пит.

Пит побърза да се върне на първоначалната тема.

— Вие и Хайберт често ли сте летели заедно?

— Да, много пъти съм патрулирал с него. Обикновено Курт летеше, а аз изпълнявах ролята на наблюдател и бомбардировач.

— Къде беше базирана ескадрата ви?

— На „Яста-73“. Излирахме от аеродрума край Ксанти в Македония.

Пит си запали цигара. После огледа остарялата, но изправена фигура на Тил.

— Благодаря ви за сбития, но подробен разказ за смъртта на Хайберт. Нищо не пропуснахте.

— Курт ми беше много скъп приятел — отвърна замислен германецът. — Такива неща не се забравят лесно. Помня дори точната дата и часа. Това стана на 15 юли 1918 година в девет вечерта.

— Странно е, че никой друг не знае цялата история — смънка Пит, като очите му гледаха студено и многозначително. — Архивите в Берлин и в британския Музей на въздухоплаването в Лондон нямат информация с подробности за смъртта на Хайберт. Всички документи, които съм чел по въпроса, съобщават само, че е изчезнал при загадъчни обстоятелства.

— И как ще имат информация — възрази с рязък тон Тил, — след като главното командване не даваше пукната пара за войната в Македония. А британците никога не биха се осмелили да публикуват и една дума за такава некавалерска постъпка. Освен това самолетът на Курт е бил все още във въздуха, когато са го видели за последен път. Британците могат само да предполагат, че коварният им план е бил успешен.

— Никаква ли следа от самолета или от приятеля ви не е намерена?

— Никаква. Братът на Хайберт се опита да го издири след войната, но лобното място на Курт си остана загадка.

— Брат му също ли е бил летец?

— Не. Той беше офицер от германските ВВС. Срецах се с него няколко пъти по различни поводи преди Втората световна война.

Пит потъна в мълчание. Разказът на Фон Тил звучеше като прекалено добре заучен, помисли си той и се изпълни с чувството, че е бил използван като дървена примамка за лов на патици. Лека, но заплашителна тръпка премина през него. Чу потракването на високи токчета и разбра, без да се обръща, че в стаята влезе Тери.

— Здравейте! — прозвуча безгрижно и весело гласът ѝ.

Пит се извъртя на мястото си и я погледна. Тя беше облечена с къса над коленете рокля, наподобяваща римска тога, която разкриваше

тънките ѝ крака. Хареса му цветът ѝ — златистооранжев, който подхождаше на черната ѝ коса. Погледът ѝ мигом бе привлечен от униформата на Пит. Лицето ѝ леко пребледня и тя притисна с ръка устните си, както бе направила и на плажа, когато го бе видяла да се размърдва. После се усмихна плахо и пристъпи към него, излъчвайки сексапилна красота и сърдечност.

— Добър вечер, прелестно създание — отвърна чистосърдечно Пит, като пое протегнатата ѝ ръка и я целуна.

Тери се изчерви и се вгледа в усмихнатото му лице.

— Тъкмо щях да ти благодаря, че дойде — заговори тя, — но сега, като виждам какъв гаден номер се опитваш да ми извъртиш, смятам да те изритам по проклетия ти...

— Не го изричай — прекъсна я Пит и разтегна устни в сатанинска усмивка. — Знам, че няма да ми повярваш, но тъкмо днес следобед командирът на базата ме свали от боклукчийската кола, назначи ме за пилот и ме повиши в чин майор.

Думите му я разсмяха.

— Как не те е срам! Каза ми, че чинът ти бил по-нисък от сержантския.

— Не, казах само, че никога не съм имал чин сержант, което е самата истина.

Тя плъзна ръка под мишницата му.

— Отегчи ли те чичо Бруно с разказите си за голямата война?

— Не, не ме отегчи, а по-скоро ме плени.

Очите ѝ, въпреки усмивката, се изпълниха със страх. Пит се запита какво ли си мисли тя.

Тери заклати глава.

— Ама и вие, мъжете, с тия ваши военни случки... — Тя оглеждаше униформата на Пит и не можеше да повярва, че това е същият мъж, с когото се бе любила на плажа. Този тук беше далеч по-очарователен и изискан. — Чичо Бруно, ще ти отнема сега Дърк. Можеш да го имаш след вечеря.

Фон Тил удари токове и се поклони.

— Както кажеш, мила моя. През следващия час и половина ти ще бъдеш нашият командващ офицер.

Тя сбърчи нос и отвърна:

— Много мило от твоя страна, чичо. В такъв случай първата ми заповед към вас двамата е: „Ходом марш към трапезарията!“.

Пит поведе Тери през терасата към стръмно стълбище, което водеше до кръгъл балкон.

Гледката беше удивителна. В далечината се виждаха светлините на Лиминас. Оттатък морето първите звезди започнаха да подават върховете си през ширналото се черно покривало. В средата на балкона беше подредена маса за трима. Голям жълт глобус с шест свещи хвърляше загадъчна светлина върху масата и позлатяваше сребърните прибори.

Пит издърпа стола на Тери и прошепна в ухото ѝ:

— Внимавай много. Знаеш колко ме стимулира една романтична атмосфера.

Тя го погледна и му се усмихна.

— А ти защо мислиш, че се постарях да я направя точно такава?

Преди Пит да отговори, Фон Тил се доближи, следван от огромното куче, и щракна с пръсти. В следващия миг се появи млада гъркиня с гръцки национален костюм и остави на масата мезета от видове сирена, маслини и краставички. След малко бе поднесена пилешка супа, застроена с лимонов сок и яйца. После дойде ред и на основното блюдо: печени стриди с лук и счукани орехи. Тил отвори бутилка „Рецина“ — тънко отлежало гръцко вино. Вкусът му на смола напомни на Пит за терпентин. Момичето, което сервираше, раздигна чиниите и приборите, после сложи на масата поднос с плодове и напълни чашите с кафе, приготвено по турски, и непрецедените, смлени на прах зрънца се слегнаха в чашата като утайка на морското дъно.

Пит преглътна насила силната неподсладена течност и отърка колене в коленете на Тери. Очакваше да получи в отговор миловидна усмивка, но вместо това тя го погледна с уплаха в очите, сякаш искаше да го предупреди за нещо.

— Е, майоре — рече Тил, — надявам се да ви е харесала вечерята.

— О, да, благодаря. Беше превъзходна.

Бруно фон Тил отмести поглед към Тери. Лицето му беше безизразно като камък, а гласът му — леден, когато ѝ каза:

— Искам да остана за малко насаме с майора. Ще имаш възможност да поговориш с Дърк по-късно. — Той гледаше Тери със смразяващ поглед. — Хайде, послушай чичо си. Имам да обсъдя няколко важни неща с майор Пит. Сигурен съм, че той ще поиска да те види, преди да си тръгне.

Пит почувства, че го изпълва гняв. Запита се на какво ли се дължеше това внезапно семейно напрежение. Пое си дълбоко въздух, предугаждайки нещо лошо. Отново го полазиха тръпки — познатото чувство за опасност. Като стар и верен приятел то винаги го потупваше по рамото и го предупреждаваше, когато нещо го заплашваше. Той взе крадешком ножа за белене на плодове от подноса и пак без никой да го види, го пъкна под крачола в чорапа си.

Тери го погледна с пребледняло лице.

— Моля те да ме извиниш, Дърк. Не искам да изглеждам глупачка.

Пит ѝ се усмихна.

— Не се безпокой. Имам слабост към красивите глупачки — и той стисна ръката ѝ. — Ще се видим възможно най-скоро.

— Ще те изчакам! — Изведнъж очите ѝ се изпълниха със сълзи, после се обърна и се затича нагоре по стълбите.

— Съжалявам, че се показах толкова груб към Тери — извини се германецът, — но се налага да поговоря с вас насаме, а тя рядко уважава желанието ми да провеждам мъжки разговори без женска намеса. Понякога е нужно човек да проявява твърдост спрямо жените, съгласен ли сте?

Пит само кимна, без да измисли нещо съществено в отговор.

Тил пъкна цигара в дълго цигаре от слонова кост и я запали.

— Много съм любопитен да науча за нападението над Брейди Фийлд вчера. От информацията, която получих, разбрах, че някакъв много стар и непознат тип аероплан е обстрелвал съоръжението ви.

— Стар, да, но не и непознат — отвърна Пит.

— Искате да кажете, че сте го разпознали?

Пит се вгледа в лицето му, докато безшумно въртеше в ръка десертната виличка, после я сложи обратно върху покривката.

— Самолетът бе непогрешимо разпознат като „Албатрос“ D-3.

— Ами пилотът? — Думите излизаха бавно от устата на Тил. — Разпознахте ли пилота?

— Още не, но и това ще стане скоро.

— Доста уверено го казвате.

Пит не побърза да отговори. Бавно и с премерени движения извади цигара и я запали.

— Защо не? Не е трудно да се тръгне по дирите на шейсетгодишна летателна антика и се стигне до притежателя ѝ.

По лицето на Фон Тил се появи самодоволна усмивка.

— Този район тук е почти необитаем и има много разнообразен релеф — хиляди квадратни километри планини, долини и ерозирали равнини, където дори някой от огромните ви реактивни бомбардировачи може да бъде скрит така, че никога да не бъде намерен.

Пит също се усмихна.

— Кой е казал, че ще се претърсват планини и долини?

— А къде другаде?

— Морето — отвърна Пит и посочи към черната вода под тях. — И то може би точно там, където е загинал Курт Хайберт през 1918 година.

Тил повдигна едната си вежда.

— Да не искате да повярвам в призраци.

— Като деца — захили се Пит — вярвахме в Дядо Коледа. Като пораснахме, вярвахме в девствените момичета. Защо на тия години да не вярваме в призраци?

— А, не, без мене, майоре. Аз поставям неопровержимите факти и цифри над суеверията.

— Това — заговори Пит с равен и отчетлив глас — ни предоставя още една възможност за проучване.

Тил седеше с изправен гръб и го гледаше с присвити очи.

— Ами ако Курт Хайберт е все още жив? — подметна Пит.

Челюстта на Тил увисна за миг, после той се овладя, дръпна от цигарата си и изпусна облак дим.

— Това е нелепо. Ако Курт е жив, сега трябва да е над седемдесет години. Вижте мен, майоре. Роден съм през 1899. Как мислите, възможно ли е човек на моята възраст да лети в самолет с отворена кабина, а на всичкото отгоре и да напада аеродром? Не, не е възможно.

— Фактите са на ваша страна, дума да няма. — Пит замълча и прекара дългите си пръсти през косата. — И все пак нещо ме кара да си мисля, че Хайберт е свързан по някакъв начин с въздушното нападение.

Погледът му се замести от въззрастния германец към голямото бяло куче и обратно. Напрежение започна да нараства в него. Беше дошъл във вилата по покана на Тери с надеждата да прекара една спокойна вечер. Вместо това бе въвличен в словесна битка с чичо й — стар тевтонски хитрец, който, а в това Пит беше напълно сигурен, знаеше много повече за нападението над Брейди Фийлд, отколкото показваше. Време е да хвърли копието и да става каквото ще. Той закова поглед в Тил.

— Ако „Ястребът от Македония“ наистина е изчезнал преди шейсет години и се е появил отново вчера, любопитният въпрос е: къде е бил през всичките тези години? На небето, в рая или... на остров Тасос?

Объркан израз замени самодоволната маска върху лицето на стария германец.

— Не разбирам накъде биете.

— Дрън-дрън — озъби му се Пит. — Вие или ме вземате за пълен идиот, или сам се правите на такъв. Не аз трябва да ви разказвам за нападението над Брейди Фийлд, а вие! — Той млъкна, наслаждавайки се вътрешно на положението.

Фон Тил мигом скочи на крака, лицето му бе изкривено от ярост.

— Навлизате прекалено дълбоко в области, които не ви засягат, майор Пит. Повече няма да слушам абсурдните ви намеци. Ще ви помоля да напуснете вилата ми.

Лицето на Пит изразяваше презрение.

— Което ще направя с удоволствие — и той се обърна да тръгне към стълбите.

— Не е нужно да минавате през студиото, майоре — спря го Тил и посочи към малка врата в стената в другия край на балкона. — Оттам и по коридора ще излезете направо през главния вход.

— Бих искал да се видя с Тери, преди да си тръгна.

— Не виждам смисъл да удължавате престоя си тук. — Тил издуха презрително облак цигарен дим в лицето на Пит. — Освен това настоявам да не се срещате или разговаряте повече с племенницата ми.

Пит сви ръце в юмруци.

— А ако не ви послушам?

Тил се усмихна заплашително.

— Ако продължите да проявявате агресивна глупост, просто ще накажа Тери.

— Вие сте един мухлясал долен шваба — озъби му се Пит, едва въздържайки се да не срита Тил в слабините. — Не знам какво означава малката ви конспирация, но ви уверявам, че ще остана особено доволен, когато ви объркам работата. И ще започна с това, че нападението ви над Брейди Фийлд не успя да постигне целта си. Корабът на Националната агенция за подводни и морски изследвания ще остане там, където е пуснал котва, докато не приключи научноизследователския си проект.

Ръцете на Тил се разтрепериха, но лицето му остана невъзмутимо.

— Благодаря ви, майоре, това е информация, която не очаквах да получа толкова скоро.

Най-накрая дъртият шваба свали гарда си, помисли си Пит. Няма съмнение вече, че Фон Тил е този, който е възнамерявал да се отърве от „Първи опит“. Но защо? Въпросът все още нямаше отговор. Пит реши да стреля напосоки.

— Губите си времето, Фон Тил. Водолазите от „Първи опит“ вече откриха потъналото съкровище. Сега са в процес на изваждането му.

Лицето на Тил се озари от широка усмивка и Пит разбра, че не е улучил.

— Много жалък опит направихте, майоре. На по-грешен път едва ли бихте могли да бъдете.

Той извади лугера изпод мишницата си и насочи тъмносинята цев към врата на Пит. После отвори вратата към коридора.

— Ако обичате — подкани го той, сочейки с оръжието към вратата.

Пит хвърли бърз поглед през тъмния праг. Коридорът беше слабо осветен от свещи и изглеждаше напълно безлюден. Преди да тръгне, рече:

— Моля, изразете моите благодарности на Тери за превъзходната вечеря.

— Ще ѝ предам комплиментите ви.

— Благодаря също и на вас, хер Фон Тил за гостоприемството ви
— продължи Пит със саркастичен тон.

Тил се подсмихна самодоволно, удари токове и се поклони.

— Удоволствието беше мое. — Той постави ръка върху главата на кучето, което изкриви уста на една страна и показа грамадния си бял зъб.

Рамката на вратата беше ниска и Пит трябваше да се наведе, за да мине през нея. След това направи няколко предпазливи крачки.

— Майор Пит!...

— Да. — Пит се обърна и видя дебелата сянка на вратата.

В гласа на Тил се долавяше заплашителна нотка.

— Жалко, че няма да бъдете свидетел на следващия полет на жълтия „Албатрос“.

Преди Пит да отговори, вратата се хлопна и звукът от щракването на тежко резе проехтя като гръм в тесния мрачен коридор.

7.

Силен гняв изпълни Пит. За миг той се изкуши и заудря с юмрук по вратата, но като видя колко е масивна, се отказа. Обърна се отново с лице към коридора — там все още нямаше никого. Той потрепери неволно. Нямаше представа какво го чака напред. Но в едно беше вече сигурен: Бруно фон Тил изобщо не е възнамерявал да го остави да излезе жив от вилата. Спомни си за десертното ножче и с облекчение го извади от чорапа си. Трепкащата жълта светлина от свещите в ръждясали метални свещници, закачени високо на стените, хвърли матови отблясъци върху малкото островърхо ножче, което сега му се стори отчайващо недостатъчно за самозащита. Но Пит веднага побърза да се утеши с мисълта: по-добре малко ножче, отколкото нищо.

В този момент струя силен мразовит въздух нахлу в коридора и духна свещите. Пит потъна в задушаващо непрогледна тъмнина.

Сетивата му се напрегнаха, за да доловят нещо в мрака, но безуспешно — нямаше нито звук, нито лъч светлина.

— Веселбата започва — измърмори Пит и напрегна тялото си, за да посрещне неизвестното.

Духът му обаче спадна до нулата и той почувства как първите пипала на паниката обхващат съзнанието му. Спомни си, беше чел някъде, че няма нищо по-ужасяващо за човешкото съзнание от пълния мрак. Да не знаеш, да не си в състояние дори да предположиш какво има пред теб, действа на мозъка като късо съединение в компютър и може да доведе човек до лудост. Обикновено когато мозъкът не може да регистрира нещо, той създава кошмарна картина, която е крайно преувеличена и зловеща като например, че си ухапан от акула или пък че локомотив те връхлита, докато си заключен в тоалетната. Като си спомни тази забавна донякъде фразеология, Пит се усмихна в тъмнината и първите признаци на паника бавно отстъпиха на чувството му за логично мислене и самообладание.

Следващата му мисъл беше да запали отново свещите със запалката си. Но ако някой или нещо го причакваше в засада в другия

край на коридора, заключи Пит, щеше да е по-добре да остане в непрогледния мрак и да държи този „някой“ или „нещо“ в същото неизгодно положение като неговото. Той се наведе, отвърза обувките си, свали ги и тръгна бавно покрай студената стена. Подмина няколко дървени врати, всяка залостена с широки метални греди. Опипваше поредната врата, когато нещо го накара да се закове на място и да се ослуша.

Някъде от тъмнината пред него долетя звук. Беше неопределен и необясним, но доста ясен. Наподобяваше стон или ръмжене. После звукът намаля и заглъхна.

Вече беше напълно убеден, че го дебне опасност, опасност от някакво същество на мрака, физическо същество, способно да издава звуци и вероятно да разсъждава и това изостри сетивата му. Той легна по корем и запълзя безшумно, като напрягаше слух и опипваше пътя напред с чувствителните върхове на обутите си в чорапи пръсти. Подът беше гладък и твърд, а на места и влажен. По едно време обаче почувства, че лази в мазна тиня, която се просмука през плата на униформата и стигна чак до кожата му. Изруга наум отвратителното положение, в което бе изпаднал.

Пит продължи напред с чувството, че вече часове наред пълзи и е изминал по корем най-малко три километра по циментовия под, но рационалното му съзнание знаеше, че това разстояние не е било повече от дващест и пет метра. Подът излъчваше миризма на дъвен мухъл и му напомни за вътрешността на големия пътнически сандък на дядо му, където като малък се криеше понякога и си представяше, че се е промъкнал без билет в параход, пътуващ към загадъчния Ориент. Странно е, помисли си той, как миризмите могат да съживят отдавна забравени спомени.

Изведнъж пръстите му почувстваха, че падът и стените от гладки станаха неравни като груба мазилка. По-съвременен изграденият коридор остана зад него и започна друг — стар и ръчно замазан.

Ръката на Пит напипа края на стената, която завиваше в разклонение надясно. Лек полъх на въздух в лицето му подсказа, че е стигнал до кръстопът. Той се закова на място и се ослуша.

Ето го отново... Звукът се чуваше някак колеблив и потаен. Но този път беше по-определен — наподобяваше потракването на дълги животински нокти по твърда повърхност.

Тръпки го побиха, обля го студена пот. Притисна плътно тялото си във влажния неравен под и насочи ножчето си в посока на приближаващия се звук.

Потракването стана по-силно. После спря и настъпи мъчителна тишина.

Пит се опита да задържи въздуха си, за да чува по-добре, но слухът му долови единствено ударите на собственото му сърце. И все пак съвсем наблизко, на не повече от три метра, имаше нещо. Сравни се със слепец, който върви по затънтена алея. Тайнствената, смразяващата от ужас атмосфера скова мисловната му дейност и го изпълни с чувството за безнадеждност. Но той не се предаде и насили съзнанието си да се съсредоточи върху начините, с които да се пребори с непознатия му дотогава ужас.

Миризмата на мухъл в тунела изведнъж стана непоносима и почти му се повдигна от нея. Освен това усети и слаба животинска миризма. Какво ли беше животното?

Много бързо в съзнанието на Пит се оформи план и той реши да рискува. Извади запалката си „Зипо“ от джоба, запали я и изчака тампонът да се разпали по-ярко. После я метна нагоре и напред във въздуха. Малкото пламъче политна в тъмнината и освети две флуоресциращи очи на фона на огромна сянка, която затанцува бясно по стените и пода на галерията. Запалката падна на земята и огънчето ѝ угасна. Ниско заплашително ръмжене долетя откъм светещите очи и проехтя в каменния лабиринт.

Пит реагира мигновено, като се сви на кълбо на твърдия под. После се търкулна по гръб и изпружи двете си ръце напред в тъмното празно пространство, стискайки в потните си длани малкото ножче. Не виждаше призрачния си нападател, но знаеше, че е наблизко.

Звярът бе забелязал къде точно се намира Пит в краткия миг светлина от запалката. Той изчака секунда-две и се хвърли върху него.

Неотслабващият животински инстинкт да души плячката си, преди да я нападне, предопредели съдбата на животното. Забавянето му предостави на Пит ценно време, за да се претърколи напред. Огромното бяло куче прескочи плячката си. Всичко стана толкова светкавично, че единственото, което си спомняше Пит по-късно, беше как ножчето му срязва меката козина и гъста течност изпръска лицето му.

Силен рев на смъртно ранен звяр огласи каменния коридор — ножчето беше отворило огромна рана точно под гръдния кош на едрата немска овчарка. Секунда по-късно осемдесеткилограмовото животно се строполи тежко на пода, потрепери няколко пъти в агония и издъхна.

Отначало Пит помисли, че кучето не го беше засегнало. След малко обаче почувства остра болка в гърдите и разбра, че греши. Той лежеше, без да се помръдва, заслушан в предсмъртните звуци в тъмнината, които излизаха от дебелия космат врат на животното. Дълги минути след като коридорът възвърна призрачното си спокойствие, той остана да лежи свит на неравния под. Напрежението му най-накрая спадна и мускулите му започнаха да се отпускат. И тъкмо тогава болката започна да го обхваща неумолимо, прочиствайки съзнанието му така, че да я усети с цялата ѝ острота.

Пит бавно се изправи на крака и се облегна изтощен на стената, без да вижда, че е оплескана с кръв. Нова тръпка разтърси тялото му и той изчака нервите му да се отпуснат, преди да закрачи неуверено в тъмнината напред, като заопипва с крак пода, за да намери запалката си. Накрая я почувства под едното си стъпало и се наведе да я вдигне, запали я и огледа раните си.

Кръв се стичаше от четири бразди на еднакво разстояние една от друга, които започваха от едното зърно на гърдите му и стигаха по диагонал до дясното му рамо. Животинските нокти се бяха врязали дълбоко в кожата, но не бяха стигнали до мускулната тъкан. Предницата на ризата му висеше на парцали като разкъсано знаме в червен и светлокафяв цвят. Той откъсна парчетата и попи с тях кръвта от раните си. Най-лесното щеше да бъде да припадне и да потъне в приятните дълбини на безсъзнанието. Изкушението беше силно, но той му устоя. Изправи се стабилно на крака с кристално ясно съзнание и започна да обмисля следващия си ход.

След минута се приближи до мъртвото куче, щракна запалката и я вдигна високо, за да го огледа. То лежеше на едната си страна, а до него бяха скупчени вътрешностите му. Вадички кръв се стичаха по пода по посока на невидимото място, откъдето се бе появило животното. Отвратителната гледка пропъди умората и болките на Пит, гняв и ярост го изпълниха с такава сила, че предпазливостта му за оцеляване бе изместена от пълното безразличие към опасностите и

смъртта. Една мисъл изплува и се задържа в съзнанието му — да убие Бруно фон Тил.

Следващият му ход изглеждаше прост, абсурдно прост — незабавно да намери начин да излезе от лабиринта. Вероятността беше малка, рисковете — големи. Въпреки това той не допусна в ума си мисъл за провал. Думите на Фон Тил за следващия полет на жълтия „Албатрос“ не бяха оставили никакво съмнение в него. И той мислено започна да подрежда фактите и възможностите.

Сега, след като подлият стар немец узна, че „Първи опит“ ще остане закотвен край остров Тасос, той като едното нищо щеше да го атакува от борда на „Албатрос“. Щеше да е доста рисковано за стария самолет да предприеме нова атака в следобеден час, предположи Пит. По-вероятно щеше да го направи призори. Затова Гън и хората му трябваше да бъдат предупредени навреме. Пит погледна часовника си. Тънките му стрелки показваха 9:55. Щеше да се съмне около 4:40. Оставаха му шест часа и четирийсет и пет минути, за да намери изхода от тази крипта и да предупреди кораба!

Пит пхна ножчето в колана си, загаси запалката, за да пести гориво и пое по левия ръкав на коридора към източника на много слабо въздушно течение. Този път вървеше по-лесно. Никакво лазене повече, предупреди се той наум и забърза напред. Проходът се стесни до близо метър в широчина, но таванът остана на същата височина.

Изведнъж протегнатата му напред ръка се блъсна в солидна стена. Галерията свършваше дотам. Той щракна запалката и видя какво го беше подвело — течението идваше от малка цепнатина между камъните. Оттам проникваше и тих звук — звук от електрически мотор, скрит някъде отгатък стената в недрата на планината. Пит се заслуша, но след малко звукът спря.

— Ако не успееш от първия път — смънка той под носа си, — опитай пак по друг пасаж. — И закрачи обратно.

Стигна бързо до кръстопътя и пое по тунела точно срещу този, по който предпазливо бе лазил.

Тръгна с широка крачка и навлезе в непрогледна тъмнина. Студената, влажна настилка вкочани ходилата му, обути само с чорапи. Запита се срещу колко ли мъже и жени е насъсквал Фон Тил кучето. Независимо от ледения въздух от него се лееше пот. Болката в гърдите му се беше притъпила, чувстваше я далечна, сякаш не беше негова,

въпреки че кръвта от раните му се стичаше заедно със струйките пот надолу в панталона му. Продължи да върви с твърдото намерение да не спира, докато има сили. Една мисъл го подканваше да спре и да си почине малко, но той я пропъди и дори ускори ход.

Опипващите му ръце и честото палене на запалката разкриваха нови и нови галерии, които се разклоняваха в безкрайното пространство. Някои от тях бяха запушени с камъни, може би завинаги.

Пламъкът на запалката все повече намаляваше. Пит започна да я използва все по-рядко и да разчита предимно на наранените си и ожулени пръсти.

Най-накрая пръстите на краката му се удариха в нещо твърдо и той се строполи върху долните стъпала на каменно стълбище. Ръба на четвъртото стъпало улучи носа му и ожули гърбицата му до костта. Кръв накваси устните му. Изведнъж изтощението и отчаянието му взеха връх и той се отпусна безсилен върху стълбището. Лежеше и чуваше как кръвта му капе върху стъпалото под главата му. Мек бял облак се показа от черния мрак и нежно го обгърна.

Пит тръсна силно замаяната си глава, за да прочисти паяжината в съзнанието си. Много бавно, като човек, повдигащ огромен товар, той надигна главата и раменете си и започна мъчително да пълзи нагоре по стълбите. Най-накрая стигна до целта си.

Дебели решетки показваха горния край на стълбището. Металната мрежа беше много стара и силно ръждясала, но въпреки това се оказа толкова солидна, че дори и слон не можеше да я прегази.

Пит се изкачи мъчително до горната площадка на стълбището. Струя свеж въздух облъхна кожата му и издуха мириса на мухъл от лабиринта. Той погледна през металните правоъгълници на решетката и духът му се повдигна, като видя звезди да блещукат по тъмното небе. До този момент се бе чувствал като мъртвец в непрогледния лабиринт. Испита чувството, че цяла вечност не е виждал външния свят. Хвана здраво решетката и я разтърси. Тя не помръдна. Забеляза, че катинарът на масивната решетъчна врата е бил заварен наскоро.

Огледа ширината между всички метални пръчки, за да види дали има някъде по-голям отвор. Третото пространство отляво му се стори най-широко — около 22 сантиметра. С мъка съблече дрехите си и ги промуши от другата страна на решетката. После размаза кръвта по

потното си тяло и си пое дълбоко въздух, докато не почувства болка в белите дробове. След това промуши главата си между пръчките и се напъна да избута осемдесет и пет килограмовото си тяло навън от решетката. Ръждата от пръчките се отлюспваше и се забиваше в лепкавата му от кръвта кожа. Изпусна мъчителен стон от болка, когато гениталиите му се ожулиха в назъбения ръб на една от пръчките. Той отчаяно се отгласна от земята за последен напън и най-сетне тялото му излезе на свобода.

Пит притисна ръка в чатала си и стана, без да обръща внимание на острата болка. Не можеше да повярва на успеха си. Беше вън от лабиринта, но дали се намираше в безопасност? Очите му, привикнали на мрака, пробягаха набързо по заобикалящата го среда.

Сводестата решетка на лабиринта гледаше към входа на сцена на огромен амфитеатър. Масивната постройка отразяваше мъждукаща неземна светлина от белия блясък на звездите и луната, чийто съвършен диск се подаваше над тъмно планинско било. Архитектурата беше гръцка, но масивността на конструкцията издаваше римски стил. Театърът имаше кръгла сцена и близо четирийсет стръмни реда съединени седалки. Като се изключеха невидимите прелитания на нощните насекоми, амфитеатърът беше напълно пуст.

Пит навлече остатъците от униформата си, като превърза гърдите си с влажните и лепкави парцали от ризата си.

Само фактът, че е в състояние да ходи и да диша в топлия вечерен въздух, му вля нови сили. Беше успял да излезе от лабиринта, без да размотава кълбо като Тезей. Пусна на воля напирания в него смях, чието ехо стигна до последния ред на амфитеатъра и се върна. Болката и изтощението бяха забравени, когато си представи лицето на Фон Тил при следващата им среща.

— Искате ли билет, за да видите това? — извика Пит към празната галерия. Изчака, развеселен от призрачната обстановка. Нямаше отговор, нито аплодисменти в тишината на топлата тасоска вечер. За миг си помисли, че вижда призрачна римска публика да го приветства, но облечените с тоги фигури изчезнаха безшумно сред белия мрамор, оставяйки Пит без отговор на самотната му покана.

Той вдигна поглед към звездите, обсипали кристално ясното небе, за да се ориентира. Полярната звезда му премигна дружелюбно в отговор, сочейки приблизителния север. Погледът на Пит описа пълен

кръг по небето и тогава той разбра, че нещо не е наред. Съзвездието Бик и Плеядите трябваше да се намират над главата му. А бяха доста на изток.

— По дяволите! — изруга високо Пит и погледна часовника си. Беше 3:22. Само час и осемнайсет минути преди да се пукне зората. Близо пет часа му се губеха. Какво може да е станало, запита се той, къде е отишло това време? После проумя — явно е припаднал, след като се бе строполил на стълбището.

Вече нямаше нито минута за разтакаване. Бързо прекоси каменната сцена. От нея, на слабата нощна светлина, мярна малка пътечка, спускаща се по планинския склон, и затича по нея, за да изпревари слънцето.

8.

След около четиристотин метра стръмната пътека се разширяваше не точно в път, а в две успоредни бразди от автомобилни гуми. Следите криволичеха в мъчителна поредица от тесни завой. Пит продължи по тях в полутръс. Сърцето му биеше лудо от умора и напрежение. Беше ранен, макар и не сериозно, но беше загубил доста кръв. Какъвто и доктор да го срещнеше, щеше веднага да положи изтощеното му тяло в болнично легло.

Откакто излезе от лабиринта, в съзнанието му непрекъснато се задържаха картини на беззащитните научни работници и корабния екипаж на борда на „Първи опит“, безмилостно бомбардирани от „Албатрос“. Виждаше в пълни подробности как куршумите раздират плът и кости и оставят кървави следи по бялата боя на океанографския кораб. Касапницата щеше да е свършила, преди новите реактивни изтребители на Брейди Фийлд да са излетели, за да се опълчат срещу неприятеля. Тези и други видения пришпорваха Пит пряко силите му.

Той изведнъж се закова на място. Беше забелязал някакво движение в мрака напред. Свърна встрани от едва видимите коловози на пътя и се шмугна в гъста кестенова горичка, просна се по корем и залази към неочакваното препятствие. След малко се изправи и надникна над едно паднало изгнило дърво. На слабата светлина видя ясно очертанията на охранено магаре, вързано за един стърчащ скален блок. Самотното малко животно изправи едното си ухо, като чу приближаващите се стъпки на Пит, и измуча тихо и някак жално.

— Ти едва ли си отговорът на молитвите ми — усмихна се Пит, — но сиромасите нямат право на претенции. — Той отвърза животното, бързо направи груб оглавник от въжето, нахлузи го на муцуната му и яхна магарето. — Хайде, дий, муленце!

Животното не се помръдна.

Пит го сръга с пети в хълбоците. То пак не се помръдна. Пит отново го срита. Никакъв резултат.

Пит не знаеше нито една гръцка дума, знаеше само няколко имена. Може би трябва да подвижна името му, помисли си той. Това глупаво магаре сигурно е кръстено на някой гръцки бог или герой.

— Тръгвай, Зевс... Аполон... Посейдон... Херкулес. Да не би да си Атлас, а?

Магарето сякаш се бе превърнало в камък. Изведнъж на Пит му хрумна нещо. Той се наведе и погледна отдолу зад корема на животното. Не видя никакви външни мъжки белези.

— О, моите най-дълбоки извинения, прелестно, очарователно създание — замърка Пит в островърхите уши. — Хайде, моя прекрасна Афродита, хайде да вървим.

Магарето потръпна и Пит разбра, че е на прав път.

— Артемида?

Пак нищо.

— Атина?

Ушите щръкнаха, магарето обърна глава и погледна учудено Пит с големите си очи.

— Хайде, Атина, дий!

За голяма радост и облекчение на Пит Атина изри един-два пъти с едното предно копито и послушно закрачи по пътя.

Беше вече хладно ранно утро и росата започваше да овлажнява ливадите между дърветата, когато Пит стигна в покрайнините на Лиминас. Лиминас беше неголямо гръцко крайбрежно градче — неповторима смесица от съвременни къщи, построени на мястото на древен град, чиито останали развалини се издигаха тук-там сред по-новите керемидени покриви. Крайбрежната ивица бе вдадена навътре в селището във вид на назъбен полумесец, а пристанището — изпълнено с широкодънни дървени рибарски лодки. Подредени плътно една до друга, като изтеглени на брега китове, те представляваха живописна гледка, пропита с миризмата на солен въздух, риба и дизелово гориво. Навътре в белия пясък се издигаха редици от високи стълбове, на които бяха закачени като дълги огради миризливи кафяви рибарски мрежи. Зад тях минаваше главната улица на градчето, но затворените врати и прозорци на къщите не даваха никакви признаци на живот за омърляния Пит и неговото четириногло превозно средство. Белите къщи с малки балкони приличаха на вдъхваща спокойствие картина,

обляна от лунна светлина, картина, нямаща нищо общо със събитията, довели Пит до селището.

На един тесен кръстопът Пит слезе от магарето и го върза за стълб с пощенска кутия. После извади от портфейла си банкнота от десет американски долара и ги пхна в оглавника на животното.

— Благодаря ти за возенето, Атина. Задръж рестото.

Той потупа сърдечно животното по заобления мек нос, подръпна нагоре опърпаните си панталони и закрачи уморено по улицата, водеща към брега.

Докато вървеше, се оглеждаше за телефонен кабел, но не видя такъв. По улиците нямаше никакво движение — нито на коли, нито на хора. Зърна подпрян на една ограда велосипед, но се чувстваше толкова изтощен, че не можеше и да си помисли да върти педали цели единайсет километра до Брейди Фийлд.

Светецките стрелки и цифри на часовника му „Омега“ показваха 3:59. След четирийсет и една минути още една гореща зора щеше да се пукне над острова. Оставаха му четирийсет и една минути, за да предупреди Гън и хората на борда на „Първи опит“ за задаващата се опасност. Пит погледна към морето и извитата крайбрежна ивица на острова. Ако до Брейди Фийлд по суша са единайсет километра, в такъв случай по права линия по водата ще са само шест. Не му оставаше никакво време да се разтакава, просто трябваше да открадне лодка. Защо не? Щом отвлякох магаре, колко му е да задигна и една лодка, заключи той.

След няколко минути намери една очукана плоскодънна рибарска лодка с едноцилиндров бензинов мотор, покрит с ръжда. Отне му доста ценно време, докато я запали. Най-накрая моторът се закашля веднъж-два пъти и запърпори. Капнал от умора, плувнал в пот, той се наведе, преряза котвеното въже с вярното си десертно ножче и потегли на заден ход. Старата малка лодка с олющена боя излезе от пристанището, завъртя се на сто и осемдесет градуса и покрай стария римски вълнолом пое към открито море.

Стиснал здраво с ожулените си до кръв ръце румпела, Пит подаде пълна газ, достигайки вероятно максимална скорост от седем възела.

Измина половин час — безкраен промеждутък от време под безоблачно небе и светлеещ източен хоризонт, а лодката продължаваше

да пухти покрай острова. Пит имаше чувството, че тя напредваше мъчително бавно. И все пак всеки изминал метър го приближаваше до „Първи опит“. От време на време се улавяше, че задремва с клюмнала върху гърдите глава, сепваше се и отваряше очи. Полагаше неимоверни усилия да държи будно замъгленото си съзнание.

В един момент зачервените му от умора очи зърнаха ниска сива форма отатък следващото малко парче суша, вдадено навътре в морето. Разстоянието дотам беше не повече от километър и половина. Разпозна светлините на носа и кърмата, сигнализиращи за спрял на котва кораб. Първите лъчи на слънцето вече осветяваха небето и силуетът на „Първи опит“ се очертаваше ясно на фона на източния хоризонт — първо надстройката, после крана и антенната мачта и накрая безразборните купчини от научна апаратура, пръснати по палубата.

Пит заговори с висок глас на стария мотор, молейки го да увеличи оборотите. Единичният цилиндър хлопаше и пукаше в отговор. Надпреварата със зората беше към своя край.

Горещата оранжева топка на слънцето едва беше подала заобления си връх, когато Пит рязко намали скоростта, избута ръчката за газта назад и зави тромаво към корпуса на „Първи опит“.

— Здравей, корабче! — извика уморено Пит, неспособен да се движи от умора.

— Ей, тъпанар! — разнесе се гневен глас. — Не виждаш ли къде караш? — Лице в сянка се надвеси над перилото и се взря в лодката, която с тъп удар се блъсна в корпуса на кораба. — Следващия път ни уведоми, че идваш, та да ти изрисуваме мишена върху борда.

Въпреки напрежението и силните болки от раните си, Пит не можа да не се разсмее.

— Не ми е до шеги в този ранен час. Престани да остроумничиш и слез да ми подадеш ръка.

— От къде на къде? — Наблюдателят напрегна очи в сумрака. — Кой, по дяволите, си ти?

— Пит съм и съм ранен. Хайде, побързай, човече.

— Наистина ли сте вие, майоре? — изуми се наблюдателят.

— Какво, по дяволите, искаш, акт за раждане ли да ти покажа?

— Не, не, сър. — Мъжът изчезна зад леерното ограждане и след малко се появи на стълбата, държейки в ръка дълъг прът с кука. Той я

закачи за левия планшир и притегли малката лодка към стълбата. Върза въже за кърмата ѝ и се приготви да скочи на борда, но се спъна и се просна върху Пит.

Пит затвори очи и изохка от тежестта на мъжа. Когато ги отвори, се озова лице в лице с брататия Кен Найт.

Найт понечи да каже нещо, но като видя окървавеното и окаляно тяло под себе си, само премигна и лицето му пребледня. Отдръпна се и замръзна втрещен на мястото си.

Пит се развесели и разтегна устни в усмивка.

— Не стой като счупена патерица, момче, нямаме никакво време за губене. Помогни ми да отида до каютата на командир Гън.

— Боже мой! Боже мой! — промълви Найт, клатейки глава. — Как сте пострадали така?

— По-късно ще научиш... когато има време за това. — След което се подпря на ръцете си и се надигна. — Помогни ми, да те вземат дяволите, преди да е станало много късно. — Отчаянието в гласа на Пит стресна Найт и го подтикна към действие.

Той с мъка успя да изтегли Пит по стълбата до палубата. Спря пред кабината на командир Гън и почука на вратата.

— Отворете, командир Гън. Спешно е.

Гън се появи на прага по къси панталони и очила. Приличаше на смутен професор, хванат в хотелска стая със съпругата на декана.

— Какво значи... — Той млъкна и се вгледа в оплесканото с кръв видение, подкрепяно от Найт. Очите му зад дебелия стъкла за малко да изскочат от орбитите си. — Боже мой, Дърк, това ти ли си? Какво се е случило?

Пит направи опит да се усмихне отново, но устните му едва-едва помръднаха.

— Идвам от ада — рече той с нисък глас, после попита по-силно: — На борда имате ли метеорологична апаратура?

Гън не отговори. Вместо това нареди на Найт да повика корабния лекар. После въведе Пит в кабината си и внимателно го настани на леглото.

— Почини си малко, Дърк. Ей сега ще те закърпим за нула време.

— Там е работата, Руди, че разполагаме точно с нула време. — Пит сграбчи китките на Гън с изподрасканите си ръце. — Попитях те

има ли метеорологична апаратура на борда.

Гън го изгледа с почуда и отвърна:

— Да, има уреди за измерване и записване на различни метеорологични елементи. Защо питаш?

Пит го пусна. Самодоволна усмивка се разля по лицето му, докато се опитваше да се надигне на лакти.

— Този кораб ще бъде нападнат всеки момент от същия самолет, обстрелвал Брейди Фийлд.

— Сигурно бълнуваш. — Гън се наведе и помогна на Пит да седне на леглото.

— На вид може да изглеждам разнебитен, но умът ми в тази минута е по-бистър от всякога. Сега слушай, и то внимателно. Ето какво трябва да се направи.

Пръв забеляза малкия жълт самолет наблюдателят, изправен най-отгоре на високия кран. После го видяха и Пит, и Джордино. Беше на разстояние около три километра и летеше на височина двеста и четирийсет метра. Те щяха да го видят и по-рано, ако не идваше право откъм слънцето.

— Закъсна с десет минути — измърмори Пит, повдигайки ръка, за да улесни белобрадия доктор, който бързо и сръчно бинтоваше гръдния му кош.

Възрастният лекар следваше крачещия напред-назад по мостика Пит и почистваше и превързваше раните му в движение, без да си направи труда да се обърне и погледне приближаващия се самолет. Когато върза здраво последния възел, Пит сбърчи лице от болка.

— Това е най-доброто, което можах да направя, майоре, след като за миг не се спряхте и не престанахте да давате команди като капитан Блай.

— Извинете, докторе — отвърна Пит, без да откъсва поглед от небето, — но нямаме време за спазване на обичайните процедури. А сега бързо слизайте долу. Ако малката ми бойна тактика не мине, след десетина минути ще трябва да вършите работата си в кабинет на сушата.

Без да каже дума повече, жилавият, силно почернял от слънцето лекар затвори овехтялата си кожена чанта, обърна се и заслиза по

стълбата.

Пит се отдръпна от перилото и погледна към Гън.

— Готов ли си?

— Само кажи кога. — Гън изглеждаше напрегнат, но личеше, че е в пълна готовност и в очакване. В ръката му имаше малка черна кутия, от която излизаше жица, минаваше по антенната мачта и оттам към ясното сутрешно небе. — Мислиш ли, че пилотът ще се хване на въдицата?

— Историята винаги се повтаря — отвърна уверено Пит, гледайки приближаващия се аероплан.

Дори в напрегнат момент като този изпълненият с тревога Гън намери време да се удиви на пълното преобразяване на Пит, откакто се бе съмнало. Мъжът, който се бе изкачил мъчително на борда на „Първи опит“ в ужасно физическо състояние, нямаше нищо общо с мъжа, който сега стоеше на мостика със светещи очи и с очаквателната поза на боен кон, надушващ предстоящата битка през разширените си ноздри. Беше странно, но Гън не можеше да попречи на съзнанието си да се пренесе с месеци назад, когато на мостика на друг кораб — трампов, наречен „Дейна Гейл“, беше видял същото изражение на лицето на Пит точно преди старият ръждясал плавателен съд да вдигне котва, за да открие и взриви една загадъчна подводна планина в Тихия океан на север от Хаваите. Изведнъж силно стискане на лакътя му го върна в настоящия момент.

— Залегни — рече бързо Пит, — иначе ударната вълна ще те изхвърли зад борда. Бъди готов да дадеш контакт в мига, в който ти кажа.

Яркожълтият самолет направи завой и закръжи над кораба, за да огледа за отбранителни средства. Шумът от мотора му проряза въздуха и проглуши тъпанчетата на Пит. Той наблюдаваше самолета през бинокъл и се усмихна със задоволство, когато забеляза малките кръгли кръпки върху платницата на крилете и фюзелажа — спомен от точните прицели на карабината на Джордино. После вдигна бинокъла почти вертикално, за да фокусира погледа си върху черната жица, която се изкачваше високо нагоре, и изведнъж почувства как започва да го изпълва надежда.

— Спокойно... Спокойно... — изрече той тихо. — Май нашият човек ще си гризне от сиренцето.

„Сиренцето“, почуди се в себе си Гън. Той нарича този проклет балон „сиренце“? На кого би му дошло наум, че Пит ще поиска проклет метеорологичен балон, когато беше попитал дали на борда на „Първи опит“ има метеорологична апаратура! Сега балонът се полюшваше в проклетото небе заедно с четирийсет и пет килограма взривно вещество от сеизмичната лаборатория, вързано за него. Гън се вгледа в огромното сребристо кълбо във въздуха и смъртоносното пакетче, което се люлееше под него. Въжето на балона и електрическата жица, свързана с експлозивите, се опъваха на двеста и четирийсет метра височина и на сто и двамайсет метра назад от кърмата. Той поклати глава. Каква ирония — взривният заряд, обикновено използван за възпроизвеждане на подводни ударни вълни, за да се анализира морското дъно, сега щеше да бъде употребен за взривяване на аероплан във въздуха.

Ревът на мотора ставаше все по-силен и за миг Пит помисли, че самолетът ще пикира право към кораба, но после видя, че ъгълът му на спускане беше прекалено малък. Пилотът изравни „Албатрос“, за да мине покрай балона. Той се изправи, за да вижда по-добре, с пълното съзнание, че се превръща в изкушаваща и лесна мишена. Шумът на мотора премина в пронизителен вой и картечниците, насочени към ленивия балон, чакаха над искрящата вода. Жълтите криле блестяха на слънцето и засенчиха пламъците в двете цеви на картечници, монтирани върху обтекателя. Звукът на стакато и свистенето на куршумите сигнализираха за началото на нападението.

Гумираната найлонова обвивка на хелия, изпълващ балона, потрепери от яростната атака на бързия огън. В първия момент тя хлътна, после се нагърчи като сушена слива и започна да се спуска към морето. Жълтият „Албатрос“ прелетя над падащия плющящ балон и по права въздушна линия се насочи към „Първи опит“.

— Сега! — извика Пит и скрита палубата.

Гън натисна бутона.

Следващия миг като че ли нямаше край. Последва гигантски взрив, който разтреса кораба от кила до мачтата. Тишината на ранното утро бе раздрана от оглушителния звук, наподобяващ едновременното пръсване на хиляди прозорци, причинено от торнадо. А в небето се издигна кула от гъст дим и пламъци. Ударната вълна от експлозията

изкара въздуха от Пит и Джордино и залепи вътрешностите им за гръбнака като внезапен таранен удар.

Бавно, движейки се с болезнена скованост от стегнатите си превръзки и мъчейки се да си поеме дъх, Пит се надигна на крака и се вгледа в разширяващия се облак, за да види „Албатрос“. В първия миг очите му се вдигнаха прекалено високо и той не видя нищо, освен виещ се дим. Самолетът и пилотът му бяха отминали. После осъзна какво се е случило. Краткото забавяне между изкрещаната заповед и действителната експлозия са спасили самолета от мигновеното му разпадане на части. Той отмести поглед надолу към хоризонта и тогава го видя. Летателната машина се спускаше тромаво към морето със замлъкнал мотор.

Пит грабна бинокъла и бързо го насочи към „Албатрос“. Той оставяше диря дим и парчета като опашка на метеор след себе си. Видя с болнаво задоволство как едно от долните криле изведнъж се пречупи назад и се откъсна. Самолетът се запремята неудържимо като парче хартия, хвърлено от висока сграда. После за миг като че ли увисна във въздуха и полетя стремглаво към водата, оставяйки димна диря да се разсейва след него в топлия въздух.

— Той падна! — възкликна възбуден Пит. — Успяхме!

Гън, който лежеше в далечния ъгъл на напречната преграда, запълзя по палубата и вдигна замаян глава.

— Колко е далече и къде падна?

— На около две мили от десния ни бимс — отвърна Пит. Той свали бинокъла и погледна преbledнялото лице на Гън. — Добре ли си?

Гън кимна.

— Да, само дето ми бе изкаран въздухът.

Пит се усмихна, весели пламъчета засвяткаха в очите му. Той беше много доволен от себе си, радваше се, че планът му успя.

— Изпрати китоловната лодка и неколцина мъже да се гмурнат до останките. Нямам търпение да видя как изглежда нашият призрак.

— Веднага! — отвърна Гън. — Лично аз ще водя водолазния екип. Но само при едно условие... ти да изнесеш задните си части оттук и да ги затвориш в кабината ми. Докторът още не е приключил с теб.

Пит сви рамене.

— Ти си капитанът, ти командваш! — Той се обърна отново към водата и погледна към мястото, където бе отбелязан гробът на жълтия „Албатрос“.

Когато след десет минути Гън и четирима от екипажа на „Първи опит“ натовариха водолазните си принадлежности на китоловната лодка и потеглиха, Пит все още беше до леерното ограждане. Малката лодка не направи опит да претърси района, а се отправи право към мястото, където бе паднал самолетът. Пит остана да наблюдава, докато не видя водолазите да се спускат един по един в искрящата синя вода към останките, където щяха да се съберат.

— Хайде, майоре — каза глас до него.

Пит бавно се обърна и погледна в лицето на брадатия доктор.

— Не е нужно да ме преследвате, докторе — рече Пит с широка усмивка. — Все едно, няма да се ожения за вас.

На Пит не му оставаше друг избор, освен да се предаде и да остави натъртеното си тяло на грижите на лекаря. В кабината той едва се пребори да не изпадне в безсъзнание, но лекарствата, които му даде лекарят, бързо подействаха и той потъна в дълбок сън.

9.

Пит се вгледа в изпитото и противно лице, което го гледаше от малкото огледало, закачено в тоалетната на каютата. Черната коса падаше в безпорядък върху лицето и ушите, тъмни кръгове ограждаха тъмозелените очи, нашарени с тънки червени вени. Не беше спал много, според часовника му — само четири часа. Жегата беше тази, която го събуди — сутрешното покривало от горещ въздух, нахлуващ от Африка. Видя, че вентилационният отвор е затворен и го отвори, но беше вече късно. Горещият въздух имаше преднина и климатичната инсталация нямаше да може да го догони и охлади кабината — поне до късния следобед. Наплиска лицето си със студена вода, като остави прохладните струйки да се стичат по врата и раменете му.

После бързо се изсуши и се опита да си спомни в последователен ред какво се бе случило предишната вечер. Вили и „Майбах-Цеплин“. Вилата. Разговорът с Фон Тил на чаша питие. Красотата на Тери и преbledнялото ѝ лице. После лабиринтът, кучето и бягството. Атина... Дали собственикът на магаренцето го е намерил? Рибарската лодка тази сутрин, жълтият „Албатрос“, взривът. А сега — чакането на Гън и водолазите, гмурнали се да открият самолета и тялото на загадъчния му пилот. Каква е връзката на всичко това с Фон Тил? Какви са били мотивите на дъртия шваба? Дали Тери е знаела за устроения му капан? Дали се беше опитала да го предупреди, или го беше примамила, за да може чичо ѝ да го използва и извлече информация от него?

Накрая пропъди всички тези мисли и въпроси от съзнанието си. Кожата под превръзките му го засърбя и той се преборваше с мъчителното желание да се почеше... Божичко, колко е горещо!... Ех, да имаше сега нещо студено за пиене! Единствената част от облеклото му, която докторът не бе смъкнал от гърба му, беше късият му панталон. Изплакна го в мивката и го обу мокър. Само след минути той изсъхна на него.

На вратата се почука тихо, после тя бавно се отвори и от нея се подаде червенокосата глава на стюарда.

— Събудихте ли се, майор Пит?

— Да, тъкмо се разсънвам.

— Аз... аз не исках да ви безпокоя — поясни колебливо младежът. — Докторът ме помоли да проверявам през петнайсет минути дали си почивате добре.

Пит му хвърли унищожителен поглед.

— Кой, по дяволите, може да почива добре в тази пещ с изключена климатична инсталация?

По загорялото лице на младия стюард се изписа смутен израз.

— О, боже! Много съжалявам, сър. Мислех, че командир Гън я е оставил включена.

— Станалото, станало! — сви рамене Пит. — Ще ми донесете ли нещо студено за пиене?

— Желаете ли бутилка „Фикс“?

Пит присви очи.

— Бутилка какво?

— „Фикс“. Това е гръцка бира.

— Добре, щом я препоръчвате.

— Веднага се връщам. — Момчето излезе и затвори вратата. Но след миг я отвори отново и пак подаде огненочервената си коса. — Извинете, майоре, щях да забравя. Полковник Люис и капитан Джордино искат да ви видят. Полковникът за малко да нахълта и да ви събуди, но докторът категорично му забрани. Дори го заплаши, че ще го метне зад борда, ако се опита да го стори.

— Добре, нека да влязат — каза нетърпеливо Пит. — А вие побързайте с бирата, докато не съм се изпарил.

Пит легна отново и остави потта да се стича от тялото му върху смачканите чаршафи. Умът му продължаваше да работи, възстановявайки всяка подробност от миналото, съсредоточавайки се в настоящето, поглеждайки напред и обмисляйки бъдещите ходове.

Люис и Джордино.

Те не искаха да губят и минута време, за да се видят с него. Ако Джордино беше получил отговор от седалището на НЮМА, то този отговор може би щеше да се яви като едно от многото липсващи парченца в пъзела. Четирите граници вече се бяха оформили, но средата представляваше безпорядък от разнородни елементи от неопределени и непознати величини. Злото лице на Фон Тил се хилеше

от пълната бъркотия, плътно стиснатите му устни бяха изкривени от презрение. Мислите на Пит препуснаха. Голямото бяло куче. Опита се да го постави на друго място в пъзела, но то не се вмести. Странно, помисли си той, кучето не съответства на предполагаемото липсващо парченце. По някаква необяснима причина Пит не можеше да постави кучето между Фон Тил и Курт Хайберт.

В този момент Люис нахълта в каютата като булдозер. Лицето му беше зачервено и потно, тънки вадички пот се стичаха по носа му към мустаците, които ги попиваха както гората дъжда.

— Е, майоре, сега не съжалявате ли, че отказахте поканата ми за вечеря?

Пит се усмихна с половин уста.

— Трябва да призная, че един-два пъти снощи наистина съжалих, задето не предпочетох вашето печено. — Той посочи превръзката си на гърдите. — Но поне другият ангажимент за вечеря ми остави спомени, които ще запазя дълго, дълго време.

Джордино се появи иззад едрата фигура на Люис и помахаша с ръка на Пит.

— Виждаш ли какво става, когато те оставям да излизаш и пиянстваш сам.

Освен широката усмивка Пит забеляза и бащинска загриженост в очите на приятеля си.

— Следващия път, Ал, ще пратя теб на моето място.

Джордино се разсмя.

— О, трудно ще се навия на подобно нещо, като виждам на какво приличаш на следващата сутрин.

Люис настани огромното си телосложение на стол с лице към леглото.

— Тук направо не се диша от жегата. Няма ли климатични инсталации тия плаващи музеи?

Пит изпита леко сядистично задоволство от състоянието, в което се чувстваше Люис.

— Съжалявам, полковник, но вероятно уредът е претоварен. Поръчах да донесат бира, която ще ни помогне да понесем по-леко жегата.

— В момента ще ме задоволи и чаша вода от река Ганг — измърмори Люис.

Джордино се надвеси над Пит.

— За бога, Дърк, в какво си се забъркал, след като се разделихме снощи? В радиосъобщението на Гън се споменава за някакво бясно куче.

— Ще ти разкажа, но първо трябва да си отговоря на някои въпроси. — Пит погледна към Люис. — Полковник, познавате ли Бруно фон Тил?

— Дали го познавам? Съвсем бегло. Преди време ме запознаха с него и оттогава сме се засичали няколко пъти на приеми, давани от местни сановници. Само толкова. Чувал съм обаче, че бил доста загадъчен тип.

— Случайно да знаете с какво се занимава? — попита Пит с надежда.

— Знам, че притежава малък флот. — Люис се замисли със затворени очи, после изведнъж ги отвори. — Да, „Минерва“, точно така, „Минерва лайнс“, това е наименованието на параходните му линии.

— За пръв път чувам за тях — смънка Пит.

— Ако съдя по разнебитените ръждясали корита, които изпускат пара покрай Тасос, се съмнявам дали и някой друг знае за съществуването им.

Пит присви очи.

— Кораби на Фон Тил кръстосват водите край Тасос?

Люис кимна.

— Да. Един от тях минава оттук почти всяка седмица. Те лесно могат да се забележат. Всички имат изписано по едно голямо „М“ с жълт цвят на комините им.

— А дали хвърлят котва край брега? Или пък влизат ли в док на пристанището на Лиминас?

— Не — поклати глава полковникът. — Направи ми впечатление, че всеки кораб идва от юг, заобикаля острова и поема обратно пак по курс юг.

— Без да спира?

— Е, хвърлят котва за около половин час — не повече, край носа с древните руини.

Пит стана от леглото и погледна питащо първо Джордино, после Люис.

— Това е странно.

— Защо? — попита Люис, докато си палеше цигара.

— Тасос е поне на осемстотин километра от параходните пътища на Суецкия канал — поясни бавно Пит. — Защо Фон Тил отклонява корабите си с хиляди километри?

— Не знам — вметна Джордино нетърпеливо. — И честно казано, изобщо не ме интересува. Защо не престанеш с тия празни приказки и не ни разкажеш за снощните си преживелици. Какво общо има Фон Тил със снощното ти прекарване?

Пит се протегна, мръщейки се от болки. Устата му имаше вкус на пясък и чакъл. Не помнеше някога гърлото му да е било по-сухо от сега. Къде се бави онзи хлапак с бирата? Пит мярна цигарите на Джордино и му направи знак, че иска една. Запали я и всмукна дълбоко, увеличавайки противния вкус в устата си.

Той сви рамене и се усмихна лукаво.

— Добре, ще ви разкажа всичко от самото начало, но не се притеснявайте да ме гледате, сякаш съм луд. Напълно ще ви разбере.

В задушната кабина, чиито метални стени бяха толкова нагорещени, че не можеха да се пипнат, Пит разказа за патилата си. Нищо не премълча, нито дори подозренията си, че Тери го е предала на Фон Тил. Люис кимаше замислен от време на време, но нито веднъж не го прекъсна; умът му като че ли беше някъде другаде и се връщаше само когато Пит графично описваше дадена случка. Джордино крачеше бавно насам-натам из малкото помещение, като току се подпираше някъде от лекото поклащане на кораба.

Когато Пит свърши разказа си, никой не проговори. Минаха десет секунди, двацет, трийсет. Въздухът се овлажни още повече от потта на телата им и бързо стана тежък от дима на цигари и пури.

— Знам — заговори отново Пит с отпаднал глас, — знам, че звучи като приказка и няма никаква логика. Но точно това се случи, нищо не пропуснах.

— Да — обади се Люис, — признавам, че това, което ни разказа, звучи доста невероятно, но фактите винаги подкрепят човек. — Той извади носна кърпа от джоба на панталона си и попи потното си чело. — Ти правилно си предугадил, че старият самолет ще нападне кораба, дори си знаел кога.

— Фон Тил ми намекна. Останалото беше предположение.

— Не мога да схвана странния мизансцен — обади се Джордино. — Струва ми се напълно безсмислено да се използва толкова стар биплан, за да се извади от строя „Първи опит“.

— Не съвсем — каза Пит. — Скоро на Фон Тил му е станало ясно, че саботажните му опити да провали научните операции на експедицията на НЮМА не се развиват според плана му.

— И какво го е разсърдило толкова? — поинтересува се Джордино.

— Гън се показва инат — усмихна се невесело Пит. — Въпреки всичките аварии и спънки, които сметнал за естествени, той отказал да вдигне котва и да преустанови операциите.

— И добре е сторил — вметна Люис и се изкашля, за да продължи, но Пит не му даде тази възможност.

— Фон Тил е трябвало да намери друг начин. Използването на стария аероплан е гениално хрумване. Ако беше изпратил съвременен реактивен самолет да обстрелва Брейди Фийлд, целият този ад щеше да прерасне в международен конфликт. Гръцкото правителство, руското, арабското — всички те щяха да бъдат въввлечени и островът щеше да загъмжи от военен персонал, вдигнат на крак. Не, Фон Тил се оказа умен — старият „Албатрос“ причини на нашето правителство известно притеснение и изръси ВВС е няколко милиона долара, но пък спести дипломатически скандал и въоръжен сблъсък.

— Много интересно, майоре — гласът на Люис звучеше скептично, — много интересно... и много поучително. Но бихте ли отговорили на един въпрос, който ме човърка от известно време?

— Какъв е той, сър? — За първи път Пит използваше обръщението „сър“ и го намери за доста противно.

— Какво толкова търсят тия морски дървени философи, та ни стовариха тази бяла на главата?

— Риба — отвърна усмихнат Пит. — Наричана галено Тийзър. Става дума за рядък вид, смятан за жива вкаменелост. Гън ме увери, че улавянето на един екземпляр ще бъде най-голямото научно постижение на десетилетието. — В себе си Пит предположи, че малко преувеличава, но го подразни самонадеяността на Люис.

Лицето на полковника не беше приятна гледка, когато той стана треперещ от стола.

— Искате да кажете, че имам петнайсет милиона долара във вид на останки от стар самолет, разхвърляни из базата под моя лична команда, и погубена военна кариера само заради някаква си проклета риба?!

Пит положи всички усилия, за да си придаде сериозен вид.

— Да, полковник, мисля, че сте прав.

По лицето на Люис се изписа израз на пълно поражение и той заклати глава.

— Боже мой, боже мой! Не е честно, това просто не е...

Прекъсна го почукване на металната врата. Влезе стюардът с поднос, върху който имаше три кафяви бутилки.

— Изстудете още три за малко по-късно — нареди му Пит.

— Слушам, сър. — Момчето остави подноса и бързо излезе от каютата.

Джордино подаде на Люис едното шише.

— Заповядайте, полковник. Пийнете и забравете за пораженията на Брейди. Данъкоплатците така или иначе ще поемат разноските.

— А междувременно аз ще получа коронарна тромбоза — отвърна печално Люис, като седна отново и се отпусна като чучело на стола.

Пит взе изпотената бутилка и допря леденостудената ѝ повърхност до челото си.

— И какво ще правим от тук нататък? — попита Джордино между две глътки.

Пит сви рамене.

— Още не знам. Много зависи от това какво ще намери Гън сред останките на „Албатрос“.

— Предполагаш ли нещо?

— В момента нищо.

Джордино загаси цигарата си в пепелника.

— При дадените обстоятелства бих казал, че сме доста напред в играта, особено в сравнение с вчера по това време. Благодарение на теб нашият призрак от Първата световна война е капут и сега разполагаме с улика от страна на подстрекателя на нападенията. Не ни остава нищо друго, освен да съобщим на гръцките власти да арестуват Фон Тил.

— Не го намирам за разумно — отвърна замислен Пит. — То е все едно областен прокурор да възбуди съдебно преследване на заподозрян в убийство, който няма мотив. Не, не може да няма причина, макар и невалидна в нашите очи, но достатъчна, за да причини цялата тази разруха, и ние трябва да я открием.

— Каквато и да е причината, то тя не е някакво съкровище.

Пит го погледна.

— Забравих да те питам. Адмирал Сандекър изпрати ли отговор на съобщението ти?

Джордино пусна празното си шише в кошчето за боклук.

— Дойде тази сутрин малко преди полковникът и аз да тръгнем от базата за „Първи опит“.

— Е, и? — подкани го нетърпеливо Пит.

— Адмиралът изпратил екип от десет души да се разровят из архивите. Когато приключили, и десетината излезли с едно и също заключение: никъде нямало писмени сведения за съкровище, потънало край бреговете на Тасос.

— А товар? Възможно ли е някой от потъналите кораби да е имал на борда си ценен товар?

— Не, не се споменава за нищо такова. — Джордино извади от външния си джоб лист хартия. — Секретарката на адмирала продиктува по радиовръзката имената на всички кораби, потънали край острова през последните двеста години. Списъкът не е впечатляващ.

Пит избърса щипецата солена влага от очите си.

— Прочети нещо от него.

Джордино постави листа върху коляното си и започна да чете бързо и монотонно:

— „Мистрал“, френска фрегата, потънала през 1753 година. „Клара Г“, английски кораб за транспортиране на въглища, потънал през 1856-та, „Адмирал дьо Фос“, френски броненосец, потънал през 1872-ра, „Сцила“, италиански бриг, потънал през 1876-та, „Дафни“, английска канонерска лодка...

— Мини направо от 1915-та насам — прекъсна го Пит.

— „Форшир“, британски крайцер, потопен от немската брегова артилерия през 1915-та. „Фон Шрьодер“, немски ескадрен миноносец, потопен от английски боен кораб през 1918 година...

— Не е нужно да продължаваш — прозя се Пит. — Повечето от корабите в този списък са военни. Вероятността някой от тях да е пренасял огромна сума пари в злато е минимална.

Джордино кимна.

— Както казват момчетата във Вашингтон, „няма писмени документи за потънало съкровище“.

Разговорът за съкровища породи блясък в очите на Люис и той се обади:

— Добре де, а гръцки или римски плавателни съдове? Повечето писмени сведения едва ли датират чак оттогава.

— Вярно — съгласи се Джордино. — Но, както Дърк изтъкна, Тасос е доста встрани от отгъпканите морски пътища. Същото се отнася и за търговските пътища за антики.

— Но ако под краката ни има богатство — настоя Люис, — и Фон Тил го е открил, той вероятно ще го пази в тайна.

— Намирането на потънало съкровище не се преследва от закона — отбеляза Джордино и изпусна две струйки дим през ноздрите си. — Защо ще си прави труда да го крие?

— От алчност — каза Пит, — от налудничава алчност. Искане да го притежава стопроцентово, отказва да го дели с други или да плати данък на съответното правителство.

— Ами като се има предвид с какви огромни данъци облагат повечето правителства — вметна Люис, — не бих обвинил Фон Тил, ако крие находката си.

Влезе стюардът и остави още три бутилки бира. Джордино пресуши своята на един дъх и пусна празното шише до предишното в кошчето.

— Не ми харесва тая работа — въздъхна той.

— На мен също — каза Пит тихо. — Всяка логична мисъл удря на камък. Дори самият разговор за съкровище е безсмислен. Опитах се да примамя Фон Тил да признае, че търси съкровище, но дъртият хитрец не показва никакъв интерес. Че се старее да крие нещо, в това няма съмнение, но то не е потънало съкровище от милиони в злато или диаманти. — Той посочи през илюминатора към остров Тасос, който дремеше под увеличаващия се пек. — Разрешението лежи някъде там — или близо до острова, или на самия остров, или и на двете места. Ще научим повече, когато Гън извади „Албатрос“ и неговия пилот.

Джордино сплете пръсти зад тила си и наклони стола си назад на двата му крака.

— Вече сме в правото си още сега да си тръгнем и утре по това време да сме си във Вашингтон. Тъй като загадъчният дезертирал аероплан е разрушен и ние разбрахме кой е подбудителят на авариите на борда на „Първи опит“, нещата ще си дойдат на местата. Не виждам причина да оставаме повече. — Той погледна с безразличие Люис. — Сигурен съм, че, ако на Брейди Фийлд възникнат нови произшествия, господин полковникът ще може да се справи с тях.

— Не, не можете да си тръгвате! — възрази рязко Люис, плувнал в пот и дишайки тежко. — Ще се обадя на адмирал Сандекър и ще...

— Не се безпокойте, полковник — прекъсна го Гън, който беше отворил вратата безшумно и сега стоеше облегнат на напречната преграда, — майор Пит и капитан Джордино няма да напуснат чак толкова скоро Тасос.

Пит бързо се обърна и го загледа очаквателно. Лицето на Гън не издаваше капка въодушевление, само смесица от безизразност и униние. Беше лице на човек, не проявяващ интерес към нищо. Раменете на дребната му фигура бяха отпуснати от изтощение, кожата му блестеше от капчици солена вода, която се спускаше на вадички по окосмените му гърди. Носеше само черни плувни гащета и неизменните си очила с рогови рамки. Пълните четири часа под водата бяха източили всичките му сили; всеки мускул, всяка кост плачеше за отмора.

— Съжалявам, сър — продължи едва чуто Гън, — но нося лоша новина.

— За бога, Руди — възкликна Пит, — какво има? Не можяхте да извадите самолета и тялото на пилота ли?

Гън сви тесните си рамене.

— Нито едното, нито другото.

— Какво тогава? — попита Пит със сериозно лице.

— По-лошо — отвърна мрачно Гън.

— Да го чуем.

Близо половин минута Гън не продума. Другите в каютата чуваха тихото поскърцване на кораба, поклащащ се върху леките вълни на Средиземно море. Устните на Гън се свиха, преди да заговори отново с отпаднал глас:

— Повярвайте ми, направихме всичко възможно. Използвахме всеки възможен трик, описан в справочника, но не можахме да открием падналия самолет — каза той и разпери безпомощно ръце. — Нямаше го, изчезнал е. Един бог знае къде.

10.

— Жителите на Тасос били големи любители на театъра, считали го за важна част от образованието им и всеки, включително просякът, бил насърчаван да отива да гледа представленията. По време на премиерите на новите драми, идващи от континента, в древния град на острова всички магазини се затваряли, бизнесът спирал, затворниците били освобождавани от затворите. Дори на проститутките, иначе държани далеч от повечето обществени събития, им се разрешавало да практикуват занаята си в градинския кът до входовете на театъра, без да бъдат обезпокоявани.

Мургавият екскурзовод от Гръцката национална туристическа организация прекъсна увлекателния си разказ и се усмихна тънко, развеселен от вида на ужасения израз по лицата на жените от туристическата група. Всеки път последните ми думи предизвикват една и съща реакция, помисли си той. Жените шепнеха с привидно възмущение, а мъжете, по къси панталони и накичени със светломери и фотоапарати, се кикотеха и сръгваха в ребрата, намигвайки си съучастнически.

Екскурзоводът засука единия край на пищните си мустаци и огледа по-внимателно групата си. Както в повечето случаи тя се състоеше от дебели пенсионирани бизнесмени и техните дебели съпруги, които разглеждаха руините не толкова от интерес към историята, колкото да се хвалят пред приятели и съседи, като се върнат в родината си. Погледът му се задържа малко повече върху четири млади учителки от Алхамбра, Калифорния. Трите от тях бяха безлични, носеха очила и непрекъснато се кикотеха. Четвъртата обаче привлече вниманието му. Тя имаше стройна фигура, голям бюст, червена коса и дълги крака — като повечето американки. Очите ѝ доста шареха и обещаваха нещо повече. Ще ѝ предложи, реши той в себе си, да ѝ покаже довечера руините на лунна светлина.

Бавно, с професионално равнодушие, той отмести погледа си към задната редица на малката група и го спря върху двама мъже,

облегнати нехайно на една колона. По-груби, по-окаяни и по-противни на вид хора не бе виждал. По-ниският, широкоплещест и по всяка вероятност италианец, приличаше повече на маймуна, отколкото на човек. Другият имаше проникателни зелени очи и изглеждаше поизтънчен и самоуверен, но външността му сякаш предупреждаваше: „Внимание, много опасен човек!“. Екскурзоводът отново засука мустака си. Вероятно е германец, предположи той. Сигурно обича да се бие, ако се съдеше по превръзките на носа и ръцете му. Странно, много странно е присъствието на тия двамата. Защо ли им е да разглеждат древни руини? Може би са моряци, слезли от акостирал кораб. Да, може би са точно такива, заключи самодоволно екскурзоводът.

— Този театър е бил изкопан през 1952 година — продължи той с усмивка, разкривайки бели зъби. — Разкопките продължили две години. Обърнете внимание на геометричната подова мозайка на мястото за оркестъра. Направена е от естествено оцветени камъчета. — Той замълча, за да даде време на туристите да разгледат флоралните мотиви на изтърканите и избелели плочки. — А сега, последвайте ме по тези стълби. Ще походим малко и ще стигнем до гробницата на Посейдон.

Пит, който се преструваше на уморен и отегчен турист, седна отстрани на първото стъпало и изчака и последният човек от върволицата да стъпи на най-горната площадка на стълбите и да изчезне от поглед. Часовникът му показваше четири и половина. Точно три часа, откакто той и Джордино напуснаха „Първи опит“ и безгрижно тръгнаха да се разхождат из Лиминас, присъединявайки се към туристическата група. Сега той и Джордино — ниският капитан, който нетърпеливо крачеше до него по каменния под, стискайки в ръка малка пътна чанта — изчакаха още няколко минути, за да са сигурни, че обиколката ще продължи и без тях. Като се увери, че отсъствието им не направи впечатление, Пит безмълвно направи знак на приятеля си и посочи входа за сцената на амфитеатъра.

За стотен път Пит, раздразнен от превръзката си на гърдите, си помисли за корабния лекар и се усмихна. Лекарят, както и Гън категорично му забраняваха да слезе от кораба, за да се върне във вилата на Фон Тил. Но когато Пит им заяви, че ако се наложи, ще се бие с целия корабен екипаж и с плуване ще стигне до Лиминас,

възрастният лекар отстъпи и ядосан напусна каютата му. Засега единственият му принос за предварителното разузнаване на черния вход на вилата беше, че почерпи Джордино с вино в една малка таверна, където бяха седнали да убият времето, докато чакаха да започне туристическата обиколка. Този път беше оставил Джордино да ругае и се поти, докато запали мотора на разнебитената плоскодънна лодка и пак Джордино я върна в пристанището на Лиминас. За щастие липсата на старата лодка не бе забелязана — нямаше разгневен собственик или полицаи, който да чака на брега, за да накаже американските пирати за кражбата. Връзването на лодката на мястото ѝ и изминаването пеша на разстоянието до главната улица на града отнеха само няколко минути. Пит, макар и убеден, че е губене на време, накара Джордино да се отклонят малко от пътя, за да провери дали Атина стои все още вързана за стълба с пощенската кутия. Магарето го нямаше, но на една от сградите на отсрещната страна на тясната улица висеше реклама на английски език на Гръцката национална туристическа организация. Останалото беше просто: да се присъединят към група, чиято обиколка включваше разглеждане на амфитеатъра. Смесването им с туристи им предоставяше великолепно прикритие, за да стигнат до лабиринта, откъдето да влязат незабелязано в убежището на Тил.

Джордино обърса с ръкава на ризата потното си чело и рече:

— Не ми се струва разумно да проникваме вътре по светло. Не може ли да изчакаме да се стъмни, както правят всички уважаващи себе си крадци?

— Колкото по-скоро притиснем Фон Тил в ъгъла, толкова по-добре — отвърна рязко Пит. — Ако е излязъл вън от себе си, когато е научил за свалянето на „Албатрос“ тази сутрин, последното нещо, което ще очаква, е да му се яви един възкръснал Дърк Пит посред бял ден.

Джордино не пропусна да види мъст в погледа на Пит. Спомни си колко бавно и мъчително вървеше Пит по стръмните пътеки между руините, без нито веднъж да се оплаче. Спомни си и за безнадеждността, която се бе изписала по лицето му, когато Гън съобщи за мистериозното изчезване на самолета. Имаше нещо заплашително в мрачните черти на лицето му. Джордино се запита

дали Пит действаше, подтикван от чувство за дълг, или от непреодолим импулс за отмъщение.

— Сигурен ли си, че това е начинът. Няма ли да е по-просто, ако...

— Това е единственият начин — прекъсна го Пит. — „Албатрос“ не е бил изяден от акулите, а е изчезнал, без да остави никаква следа, дори един болт. След като знаем самоличността на пилота, нямаме друг избор, освен да претърсим вилата.

— Аз продължавам да смятам, че трябваше да повикаме отряд от въздушната полиция — каза Джордино с навъсено лице — и да нахлуем направо през предната врата.

Пит го погледна, после вдигна поглед над рамото му към горната площадка на стълбите. Знаеше как точно се чувства Ал Джордино, защото и той самият се чувстваше по същия начин — обезпокоен, несигурен, хващайки се за сламката с надеждата да получи отговор, независимо дали ще е изчерпателен, на странните събития от изминалите няколко дни. Много зависеше от следващия час — щяха ли да успеят да влязат във вилата, щяха ли да намерят доказателства, уличаващи Фон Тил, щеше ли Тери да се окаже съучастничка във все още неизвестния план на чичо си. Пит отново хвърли поглед към Джордино и видя решителност в кафявите очи, в извивката на устните, в ръцете му, видя всички признаци на пълна мисловна концентрация, концентрация върху вероятните опасности, които ги чакаха. Нямаше по-подходящ човек от него да е рамо до рамо с теб, когато шансовете за успех са нищожни.

— Май няма да мога да изляза с теб на глава — каза Пит тихо. — Тук е гръцка територия. Ние нямаме никакво право да нахлуваме в частна собственост. Не искам и да си помисля какви проблеми ще навлечем на правителството ни, ако разбием вратата на Фон Тил. А при сегашното положение, ако бъдем заловени от гръцките власти, ще се правим на моряци от „Първи опит“, попрекалили малко с алкохола, и ще твърдим, че сме се отклонили в подземната галерия по време на туристическата обиколка, за да поспим и да изтрезнеем. Те ще повярват, няма причина да не повярват.

— Затова ли не сме въоръжени?

— Позна! Ще трябва да поемем този риск, за да не изпаднем в затруднено положение. — Пит се спря пред ронещия се свод. На

дневна светлина желязната решетка изглеждаше по-различна, не чак толкова масивна и неподатлива. — Това е мястото — каза той, като неволно изчегърта с нокът петно засъхнала кръв от една от ръждясалите пръчки.

— Промъкнал си се оттук? — не можеше да повярва Джордино.

— Фасулска работа беше — усмихна се до уши Пит. — Просто още едно от многото ми подобни завоевания — каза той и усмивката му бързо изчезна. — Хайде, че нямаме много време. Следващата група ще мине оттук след четирийсет и пет минути.

Джордино се приближи до решетката и след секунди се превърна в човек, вгълбен в изпълнението на трудна и рискована работа. Той отвори малката пътна чанта и внимателно започна да вади съдържанието ѝ, като го подреждаше старателно върху стара хавлиена кърпа. После бързо закрепил с лепилна лента две малки взривни устройства за една от металните пръчки и свързал жиците с детонатор. Хвърлил последен одобрителен поглед върху ръчната си изработка, която му отне не повече от шест минути, и направи знак на Пит да се измести на по-безопасно разстояние до една ниска и широка каменна стена. След това и той го последва, като отстъпваше бавно назад и размотаваше жиците, водещи от детонатора към зарядите. Пит го хвана за лакътя и го попита:

— Колко далече ще се чуе взривът?

— Ако съм си свършил добре работата, едва ли ще се чуе по-силно от детска пушка с тапа, гръмнала от трийсет метра разстояние.

Пит стъпи върху най-ниската част на стената и бързо огледа пространството в полукръг. Не видя никакво човешко присъствие и кимна ухилен на Джордино.

— Надявам се, че влизането през служебния вход без покана няма да е под достойнството ти.

— О, не, ние, Джординови, сме хора с широки възгледи — отвърна също захилен приятелят му.

— Е, правим ли го?

— Щом настояваш.

Двамата приклегнаха до древната стена и се хванаха за напечените от слънцето каменни блокове, за да поемат ударната вълна. После Джордино завъртя малкия пластмасов превключвател на детонатора.

Дори на късото разстояние от три-четири метра от тях взривът се чу така, сякаш просто нещо тупна. Никаква ударна вълна не разтресе земята, никакъв черен облак дим или пламъци не избълваха, никакъв звук не проглуши тъпанчетата им. Само леко тупване на нещо неопределимо.

В слегналата се от очакване тишина двамата скочиха на крака и се затичаха към железната врата. Омотаните около двата заряда лепилни ленти бяха разкъсани и тлееха, изпускайки остър мирис. Тънко стълбче дим между пръчките на решетката се виеше нагоре като змийска опашка и се стопяваше във влажния мрак на вътрешността на тунела. Решетката обаче стоеше непокътната на мястото си.

Пит погледна почуден Джордино.

— Взривното вещество ли е било малко?

— Напротив — отвърна уверено Джордино, — зарядите бяха напълно достатъчни по размер за тази работа. Ето виж. — Той ритна силно пръчката; тя не помръдна. Той пак я ритна, този път по-силно. Горният ѝ край се откъсна, изви се навътре и пръчката се наклони до хоризонтално положение. Напрегната усмивка разкри бавно зъбите на Джордино. — А сега за следващия ми номер...

— Остави — прекъсна го рязко Пит. — Давай да влизаме. Трябва да стигнем до вилата и да се върнем навреме, за да се присъединим към следващата група.

— За колко време ще стигнем дотам?

Пит вече се промушваше през отвора на решетката.

— Снощи ми отне осем часа, докато изляза, но сега ще бъдем там само след осем минути.

— Но как? Имаш ли план на подземиеето?

— Имам нещо по-добро — отвърна Пит с мрачно лице и посочи пътната чанта. — Извади оттам лампата.

Джордино бръкна в чантата, извади голяма жълта лампа с диаметър близо петнайсет сантиметра и я промуши през решетката.

— Каква е тази грамадна лампа?

— Водолазна, с алуминиев кожух, водоустойчив до дълбочина двеста седемдесет и пет метра. Е, ние няма да се гмуркаме, но ще използваме силния ѝ и дълъг лъч. Затова я взех от кораба.

Джордино не каза нищо повече, само сви рамене и също се промуши през решетката.

— Чакай малко да прибера уликите. — Джордино отви с късите си дебели пръсти разкъсаните лепилни ленти и покри обгорелите останки с купчина камъни.

Пит насочи лъча на лампата към тъмната вътрешност на тунела.

— Огледай земята. Виждаш ли защо не ми е нужен план на лабиринта?

Мощният лъч освети прекъсната следа от засъхнала кръв, водеща надолу по стръмните стълби. На няколко места червените петна бяха пръснати във вид на гроздове, разделени един от друг с малки кръгли капки. Пит потръпна, докато слизаше, но не толкова от вида на собствената си кръв, а от внезапната промяна на температурата. Навлезе в тунела със стегната крачка, осветявайки пътя си с лампата. Чувството на самота и страхът му, които го владееха предишната вечер на това място, вече ги нямаше. Сега до него беше Джордино, верният му приятел от дълги години, целият изтъкан от мускули. Само да посмее някой или нещо да го спре този път!

Пит вървеше с наведена глава и не откъсваше поглед от тъмните червени следи. На кръстопътищата се спираше за миг, проучвайки кървавите петна. Ако те навлизаха навътре в тунела и после се връщаха, значи тунелът беше задънен и той продължаваше натам, накъдето следите бяха единични. Тялото го болеше, периферното му зрение беше замъглено. По едно време се препъна и щеше да падне, ако Джордино не го беше хванал под мишница.

— По-полека, Дърк. Още не си в състояние да се правиш на американски герой.

— Още малко остава — каза Пит задъхан. — Кучето трябва да лежи след втория завой.

Но кучето го нямаше там. Само засъхнали кървави локви бяха останали на мястото, където огромното бяло животно беше намерило смъртта си. Пит се загледа безмълвно в тях. Макар и слабо, сред миризмата на мухъл в усойния тунел се долавяше и миризма на кръв. В съзнанието му ярко се съживиха моменти от нападението: светещите очи на кучето, скокът му в тъмнината, ножът, потъващ в топлата плът и смразяващият предсмъртен животински вой.

— Да вървим — рече Пит и забрави за умората си. — Входът за вилата е само на двайсетина метра оттук.

Пит престана да гледа кървавата следа. Този тунел му беше добре познат и той можеше да върви дори без светеща лампа.

Изведнъж светлинният лъч се заби в масивната врата, очертавайки върху нея ярко кръгло петно.

— Стигнахме — съобщи Пит, поемайки си мъчително въздух.

Джордино се доближи до вратата и коленичи, за да я огледа. Пръстите му веднага заопипваха тънкия процеп, разделящ вратата от касата.

— По дяволите! — изсумтя той.

— Какво има?

— Заключена е с голямо плъзгащо се резе отвътре. А не разполагаме с инструмент, с който да го избия от тази страна.

— Опитай да я отвориш откъм пантите — измънка Пит и насочи лъча към другата страна на вратата.

Още преди да се доизкаже, Джордино беше извадил от чантата къс заострен лост и вече избиваше дългите ръждясали щифтове. После ги сложи внимателно на земята и се отдръпна, за да остави Пит да отвори вратата. Пит я побутна и тя се откряна безшумно. Тогава той провря глава в разширяващата се пролука и бързо обходи с поглед наоколо. Не видя никого, не чу нищо, освен собственото си дишане.

Отвори я възможно най-широко и излезе на балкона, примигвайки от ярката слънчева светлина, после изкачи тичешком стълбите. Знаеше, че Джордино е по петите му. Вратата към студиото беше отворена, пердетата се издуваха навътре от западния бриз, полъхващ откъм морето. Той залепи гръб за стената и се послуша за гласове. Минаха секунди, половин минута. Студиото беше смълчано. Сигурно няма никого в къщата, помисли си той, или ако има, всички са мъртви. Пит си пое дълбоко въздух и пристъпи навътре.

В студиото нямаше никого. В него нищо не бе променено, откакто Пит беше тук. Погледът му се спря върху модела на подводницата и той се приближи да го разгледа отблизо. Беше направен от черен махагон, който имаше блясък на сатен. Всеки детайл изглеждаше толкова истински, че сякаш всеки момент от люковете на оръдейната палуба щяха да изскочат миниатюрни подводничари. Отстрани на командната кула беше изписано U-19. Подводница от същия клас беше торпилирала „Лузитания“, спомни си той.

Пит рязко се обърна, когато пръстите на Джордино се забиха дълбоко в рамото му и главата му се доближи до неговата.

— Струва ми се, че чух нещо — прошепна той съвсем тихо.

— Къде? — попита Пит също шепнешком.

— Не знам. — Джордино наклони глава на една страна и се послуша, после сви рамене. — Може би само ми се е счуло.

Пит върна вниманието си към модела на подводницата.

— Помниш ли номера на подводницата от Втората световна война, която потънала тук?

Джордино се замисли.

— Ами... да. U-19. Защо питаш?

— После ще ти обясня. Хайде, Ал, да изчезваме отгук.

— Ама ние току-що дойдохме — възрази Джордино.

Пит потупа модела.

— Намерихме това, което търсихме за... — Той изведнъж млъкна, замръзна на място и напрегна слух, като направи знак на Джордино също да замълчи.

— Не сме сами — прошепна едва чуто той. — Да се разделим. Ти иди покрай втората колона до другия край на стаята, а аз ще вървя покрай прозорците.

Джордино кимна. Дори вежда не повдигна.

След минута двамата се срещнаха зад дълъг диван с висока облегалка, клекнаха отзад и надникнаха над него.

Без да се помръдва и без дума да изрече, Пит остана като закован за пода. Стоя така, както се стори на Джордино, цяла вечност и наблюдаваше като втрещен заспалата на дивана Тери. Но не беше цяла вечност, а само пет секунди, преди да предприеме действия.

Тери лежеше свита на кълбо, подпряла глава на страничната облегалка; косата ѝ се спускаше почти до пода. Беше облечена с дълъг червен халат, през който леко прозираха двата розови кръга на гърдите ѝ и тъмният триъгълник под корема ѝ. Пит извади бързо носната си кърпа и я напъха в устата ѝ, преди да се е събудила. После изпъна ръцете ѝ нагоре, издърпа подгъва на халата върху главата ѝ и така завърза на възел краищата му около ръцете ѝ, че я направи напълно беззащитна. Тери се събуди напълно, но беше вече късно. Преди да разбере какво става, тя бе грубо метната върху рамото на Джордино и изнесена на ярката светлина навън.

— Ти май напълно откачи — измърмори Джордино, когато стигнаха стълбището. — Целият този труд, за да зяпаш някаква си играчка и да отмъкваш проститутка.

— Млъквай и търчи — сопна му се Пит, без да се обръща. Открехна с крак вратата за към тунела и пропусна Джордино да мине пръв с ритация си товар. После избута вратата на мястото ѝ и постави обратно щифтовете в пантите.

— Защо си правиш труда да поставяш вратата на мястото ѝ? — попита нетърпеливо Джордино.

— Стигнахме дотук, без никой да ни забележи — отвърна Пит и вдигна пътната чанта. — Искам да държа в неведение Фон Тил възможно най-дълго. Бас ловя, че е видял доказателство за раните ми, след като кучето ме нападна и сигурно си мисли, че продължавам да се лутам някъде из лабиринта, докато кръвта ми изтече.

Пит се обърна и тръгна напред, насочвайки лъча на лампата ниско, за да може Джордино, пъшкайки под товара си, да вижда къде стъпва. И те поеха по обратния път. Стъпките им отекваха в тъмнината по твърдия под с особен глух звук.

Стиснал здраво водолазната лампа и малката пътна чанта, със странно пърхане в стомаха, Пит вървеше със стегната, бърза крачка, без предишния страх от неизвестното, само с необяснимото усещане за буца, заседнала под лъжичката му, и с вярата, че е постигнал нещо, което бе мислил почти за невъзможно. Аз съм на пътя на тайната на Фон Тил и държа в ръцете си племенницата му, повтаряше си Пит. Но на какво се дължи това лошо предчувствие?

След не повече от пет минути те стигнаха стълбището. Пит се отдръпна, осветявайки стълбите, и даде път на Джордино да се изкачи пръв. После се обърна и насочи лампата към вътрешността на тунела, за да му хвърли последен поглед. Лицето му помръкна при мисълта колко ли мъже, а и жени също, изтезавани тук, са могли да избягат от този ад. Едно е сигурно: никой никога няма да узнае пълната история на този лабиринт. Само призраците на онези, чиито тела отдавна са се превърнали в прах, витаеха наоколо. После той се обърна и заизкачва стълбите за последен път. С огромно облекчение видя отново слънчевата светлина от горната площадка. Не обърна внимание, че Джордино стои странно смълчан с Тери все още на рамото му. Тъкмо

понечи да се промуши пръв през решетката и чу висок подигравателен смях, идващ откъм свода.

— Моите поздравления, господа, за необичайния ви вкус към сувенири. Аз обаче чувствам за мой патриотичен дълг да ви уведомя, че кражбата на ценни предмети от исторически обекти се наказва строго от гръцките закони.

11.

Пит така се стресна, че замръзна на място с единия крак вън, с другия вътре в тунела. После хвърли по стълбите зад гърба си водолазната лампа и пътната чанта и замижа, докато очите му привикнат на ярката светлина. Виждаше само размазана безформена фигура, която се отдели от ниската каменна стена и застана пред него.

— Ама ние... ние не сме крадци — запелтечи Пит, преструвайки се на селски идиот.

Отново последва силен смях и се оказа, че неясната фигура е екскурзоводът от Гръцката национална туристическа организация, захилен до уши под големите си мустаци, стиснал здраво в мургавата си ръка деветмилиметров автоматичен пистолет „Клисенти“, чиято цев бе насочена право в сърцето на Пит.

— Не сте крадци, а? — присмя се екскурзоводът на безгрешен английски. — А какви сте тогава? Похитители?

— Не, не — възрази Пит, насилвайки гласа си да трепери. — Ние сме само двама самотни моряци. В отпуск сме и слязохме да се позабавляваме на чужда земя — той намигна и се усмихна съучастнически, — нали разбирате.

— Да, много добре разбирам. — Усмивката му остана непроменена, като препарирана. — Тъкмо затова сте арестувани.

Пит почувства как стомахът му се сви на топка, устните му пресъхнаха. Божичко, очертава се спънка, надхвърляща далече опасенията ми, помисли си той. Тя може да сложи край на всичко. Щеше да последва процес и екстрадиране от страната. Той продължи да придава глупав, тъп израз на лицето си. После пристъпи крачка напред от решетката и вдигна безпомощно ръце.

— Трябва да ми повярвате. Ние никого не сме похитили. — Той посочи вирнатите оголени задни части на Тери. — Тази жена е една селска проститутка, която заварихме да се въргаля край една таверна. Каза ни да идем да разгледаме руините, а тя щяла да ни чака при амфитеатъра.

Екскурзоводът слушаше развеселен, после се пресегна, опипа плата на халата на Тери и накрая прекара пръсти по гладкия заоблен задник на Тери, от което тя зарита и размаха ръце.

— Я ми кажете — заговори той бавно, — колко ви взе?

— Отначало ни поиска две драхми — отвърна намръщен Пит, — но след като се позабавлявахме, вдигна цената на двацет. Ние естествено отказахме да ги платим.

— Естествено — отвърна гъркът.

— Той казва истината — намеси се Джордино. — Крадла е тази мръсна уличница, а не ние.

— Великолепно представление — каза екскурзоводът. — Жалко, че го играете пред толкова малко публика. Ние, гърците, може и да водим ограничен скромн живот в сравнение с по-напреднали страни като вашата, но умовете ни не са ограничени. — Той посочи към Тери. — Тази жена не е евтина проститутка. Скъпа може би, но не и евтина. Кожата ѝ също издава, че вие лъжете — много е бяла. Жените от нашия остров са известни с тъмната си кожа и едрите си ханшове. А нейният е тесен.

Пит не каза нищо, продължи да наблюдава внимателно екскурзовода. Всяко движение от страна на Пит щеше да подтикне Джордино към незабавно действие. Гъркът изглеждаше опасен човек, хитър и буден, но Пит не долавяше садистична враждебност в загорелите и сбръчкани от слънцето черти на лицето му. Екскурзоводът направи знак на Джордино.

— Освободете жената, нека я видим и от другия ѝ край.

Без да сваля очи от Пит, Джордино бавно спусна Тери на земята. За миг тя се олюля като пияна, преди да възстанови равновесието си. Джордино започна да отвързва краищата на халата от ръцете ѝ. В мига, в който се почувства свободна, Тери махна кърпата от устата си и загледа Джордино със святкащи от омраза очи.

— Мръсен, гаден негодник! — изкрещя тя. — Какво искаше да постигнеш с това, а?

— Идеята не беше моя, миличка — повдигна вежда Джордино. — Питай приятеля си ей там — посочи той с палец през рамо към Пит.

Тя извърна глава и отвори уста да каже нещо, но думите ѝ заседнаха в гърлото. Големите ѝ лешникови очи се изпълниха за миг с изумление, после загледаха с топлота. Тя се втурна с разперени ръце

към Пит и го целуна пламенно — прекалено пламенно, помисли си той, за дадените обстоятелства.

— Дърк, това наистина си ти — изхълца тя. — Там, в тъмнината... гласът ти... Не бях много сигурна... Мислех, че ти си... Мислех, че никога няма да те видя отново.

— Изглежда — усмихна се той, — че нашите срещи са един безкраен източник на изненади.

— Чичо Бруно ми каза, че ти никога повече няма да ми се обадиш.

— Не вярвай на всичко, което чуваш от чичо си.

Тери нежно опипа превръзката на носа му.

— Ранен си. — Гласът ѝ звучеше загрижен. — Чичо Бруно ли те удари? Заплаши ли те с нещо?

— Не, паднах по едни стълби — леко изопачи истината Пит.

— Какво става тук? — намеси се екскурзоводът, сваляйки бавно оръжието си. — Ще бъде ли така любезна младата дама да ми каже името си?

— Аз съм племенницата на Бруно фон Тил — отвърна тя рязко. — Не виждам обаче какво ви засяга това.

Гъркът възкликна и пристъпи две крачки към Тери, за да погледне отблизо лицето ѝ. След около половин минута отново вдигна бавно оръжието си и го насочи към Пит, после поглади мустаците си и кимна важно.

— Може и да казвате истината — заговори той спокойно, — но може и да лъжете, за да защитите тия две отрепки.

— Нелепите ви инсинуации изобщо не ме интересуват — вдигна наперено брадичка Тери. — Свалете това противно оръжие и ни оставете на мира. Чичо ми се ползва с голямо влияние пред тукашните власти. Една негова дума и на бърза ръка ще се озовете в някой затвор.

— Знам много добре какво влияние има тук Бруно фон Тил — отвърна равнодушно екскурзоводът. — За ваше съжаление това никак не ме плаши. Крайното решение относно арестуването или освобождаването ви зависи изцяло от моя началник в Панагия инспектор Закинтус. Той ще поиска да се срещне с вас. Но почнете ли да говорите лъжи, бъдещето ви ще бъде за оплакване. А сега, моля, заобиколете стената и след двеста метра по пътеката ще стигнете до една кола. — Той отмести пистолета от Пит към Тери. — И едно

предупреждение към вас, господа. Избийте си всякаква мисъл за глупави постъпки. Ако забележа дори едно потрепване на мускул на лицето на един от двамата ви, ще пръсна мозъка на това нежно и прекрасно създание. Хайде да вървим.

Пет минути по-късно те стигнаха до колата — черен мерцедес, паркиран незабележимо под гъстите клони на група елови дървета. Вратата на шофьора беше отворена и един мъж в изряден кремав костюм седеше отпуснат зад кормилото, стъпил с единия си крак на земята. Като ги видя да се приближават, излезе и отвори задната врата. Пит огледа продължително мъжа. Контрастът между безупречно изгладения светъл костюм и смуглото, грозновато лице представляваха интересна гледка. По-висок с около пет сантиметра от Пит, мъжът приличаше на издялан от камък колос и беше точно толкова масивен. Имаше широки рамене и вероятно тежеше не по-малко от сто и десет килограма. Чертите на лицето му бяха непропорционални и изумително отблъскващи, но в същото време му придаваха странна хубост, такава, каквато би привлякла всеки художник. Пит не се заблуди. Той веднага разпозна в него бездушния човек със склонност да убива. Неведнъж се беше натъквал на приятни на външен вид грубияни, за които убийството беше част от всекидневието им.

Екскурзоводът се приближи до него и рече:

— Дариус, имаме си гости. Три малки загубили се в гората козленца. Ще ги закараме при инспектор Закинтус и те ще му изиграят едно малко представление — каза той и се обърна към Пит. — Сигурен съм, че компанията на инспектор Закинтус ще ви хареса, той е превъзходен слушател.

Дариус важно посочи с ръка задната седалка.

— Вие, двамата, сядайте тук, а жената отпред. — Гласът му отговаряше на външността му — дълбок и дрезгав.

Пит се отпусна на седалката и през ума му се заредуваха няколко плана за бягство, всеки следващ по-безуспешен от предишния. Екскурзоводът ги държеше в ръцете си, докато Тери беше с тях. Ако я нямаше, разсъждаваше той, двамата с Джордино щяха да се справят с екскурзовода и да го обезоръжат. Мина му през ума и мисълта, че ако пък направят такъв опит, екскурзоводът може би нямаше да се осмели да стреля в жена, но щеше да е твърде рисковано да се провери

подобна възможност. Екскурзоводът се поклони със зле прикрита любезност.

— Бъди джентълмен, Дариус, и предложи сакото си на дамата. Нейните... ъ-ъ... изпъкнали форми може да ни разсейват по пътя.

— Не си прави този труд — възрази Тери. — Няма да сложа сакото на този дървеняк. Няма какво да крия. Освен това ще ми е приятно да гледам как мазен червей като теб се гърчи от неудобство.

Погледът на екскурзовода стана студен, после той се усмихна тънко и сви рамене.

— Както желаете.

Тери повдигна халата си и се качи в колата. Последва я и екскурзоводът, заклещвайки я между себе си и шофьора, който се беше прегърбил над кормилото. Мерцедесът потегли по тесния криволичещ път. Погледът на екскурзовода отскачаше от Пит на Джордино и обратно, а ръката му, в която стискаше опрянния в ухото на Тери пистолет, не трепваше. Бдителността му и неотслабващата му съсредоточеност се сториха на Пит прекомерно фанатични.

Пит, следейки за някое опасно движение от страна на екскурзовода, бавно извади цигара от външния си джоб и също тъй бавно я запали.

— Кажете ми, както там е името ви...

— Поликлитус Анаксамандер Зино на вашите услуги — представи се екскурзоводът.

— Кажете ми — повтори Пит, без да си направи труда да произнесе името на Зино, — как тъй се озовахте при тунела, от който излязохме?

— Ами просто съм много любознателен човек — изкриви устни в усмивка Зино. — Като забелязах, че вие и приятелят ви изчезнахте загадъчно от групата, се запитах: какво толкова интересно намират в руините ония съмнителни на вид типове? Отговорът убягваше от бедния ми ум, затова предадох групата си от туристи на друг екскурзовод и се върнах при амфитеатъра. Никъде не ви открих. Тогава забелязах откъртената пръчка в решетъчната врата... Не беше голямо геройство от моя страна. Познавам всеки камък и пукнатина в този обект. Бях напълно сигурен, че рано или късно ще се появите и зачаках.

— Щяхте да се почувствате кръгъл идиот, ако не бяхме.

— Беше въпрос само на време. Няма друг изход от Ямата на Хадес.

— Ямата на Хадес ли? — попита с нараснало любопитство Пит. — Защо се нарича така?

— Намирам внезапния ви интерес към археологията доста неочакван. Но щом питате... През златния век на Гърция нашите праотци водели криминалните процеси в амфитеатъра. Избрали това място, тъй като броят на съдебните заседатели достигал до сто души. Тяхното твърдение, и то много мъдро, било, че колкото повече хора раздавали правосъдие, толкова по-правилна ще е присъдата. В зависимост от обстоятелствата, ако подсъдимият бил признат за виновен и осъден на смърт, на него му се предлагало да избира как да умре — бързо или да бъде хвърлен жив в Ямата на Хадес.

— Какво толкова страшно е имало в ямата? — попита Джордино, гледайки в отразеното в огледалото за обратно виждане лице на Дариус.

— Всъщност това не било яма — поясни Зино, — а голям подземен лабиринт със сто различни тунела само с един вход и с един изход, който обаче бил строго пазен в тайна.

— Е, поне на осъдените им се е предоставяла възможност да излязат на свобода — подметна Пит и изтръска цигарата си в пепелника, вграден на гърба на предната седалка.

— Изборът съвсем не е предоставял такава възможност, както ви се струва. В лабиринта бродел лъв, който нямал много за ядене, освен, разбира се, някой минаващ углавен престъпник.

Лицето на Пит помръкна, но той бързо се овладя. В съзнанието му изплува самодоволната физиономия на Фон Тил. Защо дъртият шваба използва исторически похвати, за да прикрива загадъчните си планове? Дали тази натрапчива негова идея за драматизъм няма да се окаже пукнатина в бронята му. Пит се облегна назад и всмукна дълбоко от цигарата си.

— Това е просто един увлекателен мит.

— Уверявам ви, че съвсем не е мит — отвърна сериозно Зино. — Броят на осъдените гърци, намерили смъртта си в Ямата на Хадес, е безчетен. Дори през последните години, преди входът да бъде затворен, неколцина души навлезли в лабиринта и изчезнали без следа. Няма сведения за нечие успешно бягство.

Пит метна цигарата си през прозореца и обърна глава да погледне първо Джордино, а после Зино. Самодоволна усмивка се разля по лицето му и стигна до ушите му.

Зино изгледа замислен Пит. После сви рамене и направи знак на Дариус. Шофьорът кимна и след секунди мерцедесът излезе на главния път. Колелата му стъпиха върху износен двулентов паваж. Дърветата, строени от двете страни като отдавна забравени часовои, се изнизваха покрай колата като размазана лента от прах и зелени листа. Въздухът бе станал по-хладен. По едно време Пит се извърна назад и видя как слънцето се скрива зад голия връх Хипсарион — най-високата точка на острова. Спомни си, че един гръцки поет бе описал Тасос като „гръб на диво магаре, покрит с дива растителност“. Макар описанието да беше отпреди двеста и седем години, то беше валидно и днес.

След малко Дариус намали скоростта и мерцедесът отби от главния път; гумите му захрущяха по селски чакълест път, който навлизаше в обрасло с дървета дефиле.

На Пит не му стана ясно защо Дариус напусна главния път, преди да беше стигнал до Панагия, нито пък защо Зино, когото беше видял като дружелюбен екскурзовод, изведнъж влезе в ролята на въоръжен агент под прикритие. Старото му чувство за опасност отново потупа Пит по рамото и той се изпълни с неконтролируема тревога.

Мерцедесът подскочи тежко по една вдлъбнатина, изкачи стръмна рампа и влезе в широка като обор постройка, предназначена да приюти тежкотоварни автомобили. Отвън проядените от времето стени на дървената постройка бяха покрити тук-там с олющена и избеляла от егейското слънце сиво-зелена боя. В последния миг преди мракът на вътрешността да обгърне колата Пит мярна табела над порталната врата, чийто надпис с протрити черни букви беше на немски език. После, след като Дариус изключи мотора, той чу скърцане на ръждясали ролки и вратата се затвори зад тях.

— Изглежда, че Гръцката международна туристическа организация разполага с крайно ограничен бюджет, щом това е най-много, което може да отдели за канцелария — подметна язвително Пит, оглеждайки просторния празен под.

Зино само се усмихна. Беше усмивка, от която сърцето на Пит затуптя бързо и ледени тръпки го побиха. Изпълни го чувство на

поражение, чувство, че по някакъв начин налива вода в мелницата на Фон Тил.

Пит знаеше, че екскурзоводите от тази гръцка организация не носят оръжие и не са упълномощени да извършват арести. Знаеше също, че те развеждат туристическите групи из острова с автобуси „Фолксваген“, нашарени с реклами в ярки цветове, а не с черни автомобили „Мерцедес-Бенц“ седан, без отличителни знаци. Времето му ставаше все по-скъпо. Той и Джордино трябваше да предприемат стъпка, и то час по-скоро.

Зино отвори задната врата и отстъпи назад. Направи лек поклон и вдигна оръжието си.

— Пак ви повтарям — рече той, — моля, без никакви глупости.

Пит излезе от колата и се обърна да подаде ръка на Тери.

Тя го погледна за миг съблазнително, стисна леко ръката му и бавно слезе. После изведнъж, преди Пит да успее да реагира, тя обви с ръце врата му и наведе главата му до нивото на нейната. И на двамата очите бяха широко отворени — на Пит предимно от изненада, докато тя покриваше с целувки лицето му.

Това са жените, помисли си Пит леко опиянен, независимо колко са хладнокръвни или изискани, попаднат ли в опасна или приключенска ситуация, винаги ги обхваща възбуда. Жалко, че сега Тери е готова, но не е нито времето, нито мястото за подобно нещо. Той я отблъсна леко и прошепна в ухото ѝ:

— Да го оставим за по-късно, когато нашата публика се разотиде.

— Най-стимулиращата сцена, която съм виждал — обади се Зино с глас, издаващ нетърпение. — Хайде, тръгвайте, защото инспектор Закинтус бързо загубва чувството си за състрадание, когато го карат да чака.

Зино изостана с около пет крачки зад групата, държейки автомата на нивото на бедрото си. Дариус ги поведе през просторното като футболно игрище помещение към дървено паянтово стълбище. То ги изведе до коридор с няколко врати от двете страни. Дариус се спря пред втората, отвори я и направи знак на Пит и Джордино да влязат. Тери понечи да ги последва, но бе спряна от огромната цев на оръжието му.

— Без вас — изгрухтя Дариус.

Пит се завъртя на пети с изкривено от ярост лице.

— Тя е с нас — каза той с леден глас.

— Не е нужно да се правите на смел спасител — подметна Зино нехайно, но със сериозно изражение. — Обещах ви, че косъм няма да падне от главата ѝ.

Пит се вгледа внимателно в лицето му, но не откри следи от предателство. Незнайно защо Пит изпитваше доста голямо доверие в човека, който го бе арестувал.

— Надявам се да удържите на думата си — измърмори той.

— Не се безпокой, Дърк. — Тери хвърли смразяващ поглед към Зино. — Веднага щом тъпият инспектор, който и да е той, разбере коя съм, всички ние ще бъдем освободени от лапите на тия негодници.

Зино подмина забележката ѝ и кимна на Дариус.

— Ти пази нашите приятелчета, и то добре ги пази, защото подозирам, че са много хитри.

— Ще бъда нащрек — обеща уверено Дариус. Той изчака Зино и босата Тери да продължат по прашния коридор, после затвори вратата след себе си, облегна се лениво на нея и скръсти ръце пред масивните си гърди.

— Лично аз — отвори уста Джордино за първи път, откакто тръгнаха от руините, — предпочитам да бъда настанен в хотел „Сан Куентин“. — Погледът му бе закован в Дариус. — Там поне хлебарките не са толкова огромни.

Пит се усмихна на думите му, целящи да засегнат шофьора, и обходи с поглед стаята, забелязвайки всяка подробност в нея. Беше малка, не повече от два и седемдесет на три метра. Стените бяха от изкривени дъски, заковани грубо за също тъй изкривени колове, извити навътре и разположени на неравно разстояние един от друг. Нямаше никакви мебели и прозорци, светлина идваше единствено от хоризонталните процепи между дъските и една назъбена дупка в покрива.

— Както гледам — рече той, — това място някога е служило за склад.

— Почти познахте — обади се Дариус. — Германците използвали тази постройка за складиране на артилерийско имущество, когато окупирали острова през четирийсет и втора.

Пит извади цигара и я запали. Ако предложеше и на Дариус, това веднага би накарало този свиреп човек да застане нащрек. Затова Пит отстъпи крачка назад и започна да подхвърля запалката си във въздуха, като всеки път я хвърляше все по-високо. Забеляза, че Дариус я проследява с крайчеца на окоето си. На петия път тя падна през пръстите на Пит и изтрака на пода. Той сви рамене и се наведе да я вдигне.

Пит се нахвърли върху Дариус много по-силно, отколкото го бе правил срещу всеки полузащитник или защитник в дните, когато беше във Военновъздушната академия. Отскачайки от грубия дъсчен под, той се хвърли с главата и раменете напред като таран. Миг преди удара се повдигна и уцели Дариус по незащитения му корем точно над колана му. Беше все едно че се бухна с всички сили в тухлена стена и изохка от сблъсъка — имаше чувството, че си е счупил врата. На футболен език това се нарича „блокиране на противника“ — свирепо, осакатяващо блокиране и то можеше да прати повечето неподготвени мъже на болничното легло, а всички други щеше да просне на земята в моментна безпомощност. Всички други, но не и Дариус. Гигантът само изпъшка, преви се леко надве, но сграбчи Пит за бицепсите и го повдигна от пода.

Пит се вкамени. Шокът и болката, които изригнаха от ръцете и врата му, отстъпиха пред крайната изненада от това, че е възможно човек не само да поеме такъв удар и да остане прав, но и да се държи така, сякаш са го потупали леко по рамото. Дариус го притисна в стената и бавно изви тялото му около единия кол на стената. Сега вече болката на Пит започна да се възвръща. Той стисна зъби и загледа лицето на Дариус, отдалечено само на сантиметри от неговото. Имаше чувството, че гръбнакът му всеки момент ще се пропука. Зрението му се замъгли. А Дариус само стоеше със святкащи очи и усилваше натиска.

Изведнъж Пит усети, че натискът спря и с премрежен поглед видя, че Дариус го гледа и мърда устни, мъчейки се да си поеме въздух. Накрая изпусна болезнен стон и подви колене, поклащайки се ту на едната, ту на другата страна.

Джордино, възпрян от фронталния удар на Пит, беше принуден да стои настрани безпомощен, докато Дариус отнасяше Пит, за да го прикове до стената. После, без да се колебае, се втурна през стаята и

със скок „ножица“ заби крака в бърбреците на Дариус. Очакваше тялото на гиганта да поеме част от силата на удара. Но се излъга. Беше все едно че топка за хандбал се удари в стена — Джордино отскочи от Дариус и се просна на пода. За миг остана да лежи неподвижен, после със замъглен поглед се изправи на четири крака и тръсна глава, за да прочисти вълните на припадъка, които заплашваха да залееят все още будното му съзнание.

Но закъсня. Дариус пръв се окопоти и по грозното му лице се изписа победоносен израз. Той се хвърли върху Джордино с цялата си тежест и затисна по-дребния мъж под себе си. На устните му се появи ехидна усмивка — садистичен знак, че насилието тепърва предстои. Железните му пръсти се обвиха около главата на Джордино и я стиснаха, стиснаха я с неумолимата сила на затварящо се менгеме.

За няколко безкрайни, както му се сториха на Джордино, секунди, той остана да лежи неподвижен, преборвайки се с неимоверната болка, която изригна в черепа му, обгърнат от смазващите длани. После се размърда, бавно вдигна ръце и сграбчи палците на Дариус и започна да ги извива навън. За ръста си Джордино беше як като вол, но не можеше да се сравни с мъжа, който се извисяваше над него. Дариус, който не даваше вид, че чувства извиването на палците си, прегърби рамене и като че ли се изпълни с нова сила.

Пит беше все още прав, но едва се държеше на краката си. Гърбът му беше море от болка, която се разпростираше до всяка част на тялото му. Той гледаше скован смъртоносната сцена, разиграваща се на пода. Разкарай се, мръсен негодник, изкрещя той наум, веднага се разкарай! После се подпря с двете ръце за стената и се приготви да скочи върху Дариус. Нещо помръдна зад гърба му, той се извъртя назад и нова надежда проблесна в очите му.

Една от дъските на стената се бе отковала от кола и висеше под ъгъл на ръждясалите пирони. Без много да му мисли, той я откърти и дъската, дълга метър и двацет и дебела около два и половина сантиметра се озова в ръцете му. Господи, дано само да не е късно! Пит вдигна дъската над главата си и събирайки последните си сили, я стовари върху врата на Дариус.

Никога нямаше да забрави вълната на безнадеждност и отчаяние, която го обля, като видя как изгнилата дъска се пръсна с безобидна

сила на парченца, които се посипаха като карамелизиран фъстъчен бонбон около раменете на Дариус. Без да се обръща, гигантът отдели пръстите си от слепоочията на Джордино, предоставяйки на жертвата си временно облекчение, замахна с опакото на ръката си и улучи Пит в корема. Пит излетя през стаята, блъсна се във вратата и бавно се свлече на пода.

Само след миг обаче протегна ръка нагоре, хвана се за дръжката на вратата и си вдигна на крака, олюлявайки се като пиян. Не чувстваше болка, не виждаше кръвта, която започна да се просмуква през превръзката и багреше ризата му, нито посинялото лице на Джордино, заклещено между огромните ръце. Ще опитам още веднъж, каза си той, съзнавайки, че това ще е последният му опит. Макар и бавно, съзнанието му работеше. Спомни си думите на един сержант, с когото се бе заприказвал в един бар в Хонолулу: „Дори най-огромното, най-якото и най-подлото копеле на света винаги може да бъде повалено, и то на бърза ръка, от един точен и мълниеносен ритник в топките му“.

С несигурни крачки Пит се доближи зад приклепналия Дариус, който така се бе съсредоточил да довърши Джордино, че изобщо не го забеляза. Той се прицели и ритна гиганта между краката. Върхът на обувката му се удари в кост и в нещо меко и еластично като гума. Дариус пусна главата на Джордино, претърколи се на една страна и се загърчи на пода в безмълвна агония.

— Добре дошъл в страната на крачещите мъртъвци — каза Пит и повдигна Джордино до седнало положение.

— Победихме ли? — попита Джордино шепнешком.

— Почти. Как ти е главата?

— Не мога да ти кажа, докато не я видя.

— Не се безпокой — усмихна се Пит. — Все още е на врата ти.

Джордино внимателно опипа линията на косата над челото си.

— Господи, имам чувството, че черепът ми има повече пукнатини от счупено предно стъкло на кола.

Пит отмести поглед към Дариус. Гигантът, с пепеляво лице и дишайки тежко, бе легнал по гръб на прашния под и притискаше ръце в чатала си.

— Веселбата свърши — каза Пит и помогна на Джордино да се изправи на крака. — Хайде да изчезваме оттук, докато Франкенщайн

не се е окопитил.

В този момент шумно прещракване на брава и широко отваряне на вратата закова Пит и Джордино на място. Те нямаха време да реагират, разбраха само, че времето им е изтекло и че не са в състояние да се бият повече.

В стаята влезе най-спокойно висок, слаб мъж с големи, тъжни очи. Едната му ръка беше пъхната небрежно в джоба на панталона на скъпия му костюм. Той се вгледа замислен в Пит с дългата си лула, стисната здраво между свършено правите си зъби. С изискания си, спретнат и градски вид мъжът приличаше на служител в рекламна агенция. Той вдигна свободната си ръка и извади лулата от устата си.

— Извинете, че нарушавам уединението ви, господа. Аз съм инспектор Закинтус.

12.

Закинтус изобщо не оправда очакванията на Пит. Не можеше да има никакво съмнение — акцентът му, грижливо поддържаната му коса, непринуденият начин на представяне издаваха, че инспекторът е американец.

Изминаха десет секунди — всяка използвана за подробно оглеждане на Пит и Джордино, преди Закинтус да се обърне бавно и да погледне стенещия на пода Дариус. Лицето на инспектора изглеждаше бездушно като стъкло, но в тона на гласа му се долови почудата му.

— Забележително, много забележително. Не вярвах, че това е възможно. — Той отново погледна Пит и Джордино, този път със смесица от съмнение и възхищение. — За един високообучен професионалист, дори само да посегне на Дариус, се счита за огромно постижение. А за двама окаяни на вид мъже като вас, да пометат пода с него, е направо чудо на чудесата. Как се казвате, приятели?

В зелените очи на Пит проблеснаха лукави пламъчета.

— Нисичкият ми приятел е Дейвид, а аз съм Джак, убиецът на гиганти.

Закинтус се усмихна уморено.

— Вижте, денят е дълъг и горещ, а вие сте извадили от строя един от най-добрите ми служители. Така че, моля ви да не утежнявате злочестината ми с черен хумор.

— В такъв случай, Дърк — измърмори плахо Джордино, — разкажи му за нимфоманката и китариста.

— Хайде стига! — смърри ги Закинтус, сякаш бяха невръстни деца. — Нямам време да слушам глупости. Бъдете така любезни да ми дадете нужната информация. Да започнем с истинските ви имена.

— Майната ви! — сопна му се гневно Пит. — Не сме се молили да бъдем довлечени тук от маймуна на име Зино, нито сме искали да бъдем измъчвани от оня булдозер там, на пода. Не сме направили нищо незаконно. Неморално — може би, но не и незаконно. Ако се

надявате да изкопчите отговори от нас, предлагам сами да си ги намерите.

Закинтус гледаше втрещен Пит със стиснати устни.

— Вашата наглост събужда професионалното ми любопитство — рече той хапливо. — През годините, откакто избрах разследването като работата на живота ми, съм срещал немалко опърничави и опасни престъпници. Някои от тях се изплюваха в лицето ми и ме заплашваха с възмездие, други стояха пред мен като вкаменени, без дума да отронят, а имаше и такива, които падаха на колене и ме молеха за милост. Но вие, клети ми приятелю, явно сте по-различен. — Той размаха укорително лулата си към Пит. — Боже мой, това е класика, чиста класика! Нямам търпение да съпоставя моите хитрини срещу вашите по време на разпита.

В този момент в стаята влезе Зино. Гъркът понечи да каже нещо, но челюстта му увисна, като видя Дариус, сега свит на топка на пода.

— Велики гръмовержецо Зевс! Инспекторе, какво е ставало тук?

— Трябваше да предупредиш Дариус да внимава с тия хора.

— Но аз го предупредих — поясни извинително Зино. — И въпреки това Дариус да бъде победен? Не, не мислех, че е възможно.

— Същото казах и аз. — Закинтус изтръска пепелта от лулата си. — Виж какво можеш да направиш за нашия нещастен приятел. Аз ще отведа тия двамата в кабинета си и ще проверя дали са тъй хитри с думите, както с краката и ръцете си.

— След това, което са направили, смятате ли, че е разумно да оставате насаме с тях?

— Струва ми се, те добре са разбрали, че няма да спечелят нищо, ако продължат с физическите си дейности. — Закинтус хвърли закачлива усмивка на Пит и на Джордино. — За всеки случай обаче, закопчай дясната китка на ниския за левия глезен на хитреца. Вярно, този метод не служи за пълно обуздаване, но поне прави съпротивлението по-неудобно.

Зино бързо откачи от колана си чифт хромови белезници и ги постави където му бе казано, принуждавайки Джордино да заеме адски неудобна прегърбена стойка.

Пит вдигна глава и погледна през дупката на покрива вечерното небе. Слънцето беше залязло и навън започваше да се мръква. Гърбът му продължаваше да го боли, но благодари, че не той, а Джордино

беше прегърбеният в случая. Разкърши рамене, стискайки очи от болка, после погледна отново Закинтус.

— Какво направихте с Тери? — попита той със спокоен глас.

— Тя е съвсем добре — отвърна Закинтус. — Щом се уверя в твърдението ѝ, че е племенница на Фон Тил, ще я освободя.

— А нас? — попита Джордино.

— Когато му дойде времето — отвърна рязко инспекторът и посочи вратата. — След вас, господа.

Две минути по-късно те влязоха в кабинета на Закинтус. Помещението беше малко, но оборудвано с всичко необходимо. Подробни въздушни снимки на Тасос бяха закачени с кабарчета за стените, върху маса, допряна до старо изподраскано писалище, имаше три телефонни апарата и едно късовълново радио. Пит огледа изненадан стаята. Цялата апаратура изглеждаше съвсем професионална. Той веднага прецени, че за да се надява на някакъв успех, не бива да престава да проявява груб израз на враждебност.

— Тук ми прилича повече на щабквартира на генерал, отколкото на второстепенен полицейски следовател.

— Вие и приятелят ви сте смели мъже — каза уморен Закинтус. — Глупаво е да продължавате да се правите на глупаци. Признавам обаче, че го правите много успешно. — Той заобиколи писалището и седна на несмазания въртящ се стол. — И тъй, имената ви, моля?

Пит не отговори веднага. Беше едновременно изненадан и бесен. Странните нестандартни действия на мъжете, които ги задържаха, му бяха напълно необясними.

Подсъзнанието му обаче му подсказваше, че няма от какво да се страхува. Тези хора не се вместили в представите за посредствени гръцки полицаи. И ако бяха наети от Фон Тил, защо толкова държаха да узнаят имената им? Или пък може би си играеха на котка и мишка.

— Е? — Гласът на Закинтус прозвуча по-остро този път.

Пит се изправи и реши да рискува.

— Името ми е Пит, Дърк Пит и съм ръководител на специални проекти в Националната агенция за подводни и морски изследвания на Съединените щати. А господинът до мен е Албърт Джордино, мой помощник.

— Да бе, а пък аз съм министър-председател на... — Закинтус млъкна наскре изречението и с високо повдигнати вежди се надвеси

над писалището и се вторачи в очите на Пит. — Я повторете. Как казахте, че е името ви? — попита той с мек глас.

— Дърк Пит.

В продължение на няколко секунди Закинтус не се помръдна, нито продума. После бавно се изправи и рече видимо раздражен:

— Лъжете! Най-безочливо лъжете!

— Нима?

— Как се казва баща ви? — Закинтус го гледаше, без да мига.

— Джордж Пит, сенатор от Калифорния.

— Опишете ми го как изглежда, нещо от биографията му, какво семейство има...

Пит приседна в края на писалището и извади цигара. Опипа джобовете си, за да намери запалката, после се сети, че тя беше останала на пода в другата стая, когато се беше опитал да отвлече вниманието на Дариус с нея.

Закинтус драсна клечка кибрит в плота на писалището и му поднесе огънче.

Пит кимна в знак на благодарност.

След това започна да разказва и не млъкна близо десет минути. Закинтус го слушаше замислен, като се размърда само веднъж — да запали лампата, тъй като вече беше се стъмнило. Накрая вдигна ръка.

— Достатъчно. Явно е, че вие сте синът му. Но какво правите на остров Тасос?

— Главният директор на НЮМА адмирал Сандекър възложи на мен и на помощника ми Джордино да разследваме странните аварии, които стават от няколко дни насам със съоръженията на океанографския ни научноизследователски кораб.

— А, да, белият кораб, пуснал котва отгатък Брейди Фийлд. Сега започвам да разбирам.

— Това е добре — вметна Джордино язвително от неудобното си положение. — Извинете, че ви прекъсвам, но ако не облекча час по-скоро мехура си, и тук ще стане авария.

Пит погледна захилен Закинтус.

— Повярвайте му, той не се шегува.

Закинтус се замисли за миг, после сви рамене и натисна един скрит бутон под плота на писалището. Вратата мигновено се отвори и разкри Зино, който стоеше стиснал здраво оръжието си в едната ръка.

— Проблеми ли има, инспекторе?

Закинтус не отговори на въпроса му, а му нареди:

— Свали оръжието си, откопчей белезниците на господин...

Джордино и го заведи до санитарния възел.

Веждите на Зино отхвъркнаха нагоре.

— Но... сигурен ли сте, че...

— Всичко е наред, стари друже. Тези мъже вече не са наши пленници, а наши гости.

Без да отрони дума повече, Зино прибра автоматичния си пистолет в кобура, свали белезниците на Джордино и го поведе по коридора.

— Сега е мой ред да чуя отговори — каза Пит и изпусна прозрачен синкав облак дим. — Какво общо имате вие с баща ми?

— Сенатор Пит е добре известен и уважаван човек във Вашингтон. Той изпълнява честно и усърдно задълженията си в няколко сенатски комисии. Една от тях се занимава с въпроси, свързани с наркотиците.

— Все още не ми е ясно къде се вписвате вие в случая.

Закинтус извади от джоба на самото си вехта кесийка с тютюн и бавно напълни лулата си, а после я натъпка с една малка монета.

— Поради дългия ми опит и разследванията ми в областта на наркотиците аз често служа като връзка между комисията на баща ви и моя работодател.

— Работодател? — почуди се Пит.

— Да. Както на вас, уважаеми Пит, така и на мен заплата ми плаща Чичо Сам — усмихна се Закинтус. — Моля да ме извините, че закъснях да ви се представя. Аз съм инспектор Херкулес Закинтус от Федералното бюро за борба с наркотиците. За приятелите ми съм просто Зак. За мен ще бъде чест, ако и вие ме наричате така.

Всички съмнения, изпълвали главата на Пит до този момент, се разсеяха и вълна на облекчение го обля като свеж прохладен полъх от морски ветреца. Мускулите му се отпуснаха и едва сега той почувства колко напрегнат и нащрек е бил в очакване на неизвестни опасности. За да не се забележи, че се разтреперва от вълнение, той внимателно загаси цигарата си в пепелника.

— Не сте ли малко далече от вашата територия?

— Географски — да, но не и професионално. — Зак разпали лулата си. — Преди около месец Бюрото получи рапорт чрез Интерпол, в който се докладваше, че на борда на един товарен кораб в Шанхай е било натоварено солидно количество хероин...

— На един от корабите на Бруно фон Тил, нали?

— Откъде знаете? — почуди се Зак.

Лукава усмивка се появи по устните на Пит.

— Само предположих. Извинете, че ви прекъснах. Моля, продължавайте.

— Товарният кораб на „Минерва лайнс“, наречен „Куин Артемиша“, напуснал шанхайското пристанище преди три седмици с привидно невинен товарен манифест, включващ соеви зърна, замразено свинско, чай, хартия и килими. — Зак не можа да не се засмее. — Доста разнообразни стоки, нали?

— И за къде е отплавал?

— Първото му междинно пристанище било Коломбо в Цейлон. Там корабът разтоварил част от стоките и натоварил графит и какао. След като дозаредил в Марсилия, „Куин Артемиша“ продължил към местоназначението си — Чикаго — през морския път Сейнт Лорънс.

Пит се замисли, после попита:

— Защо Чикаго? Положително Ню Йорк, Бостън или друго пристанище по източното крайбрежие са по-добре оборудвани от подземния свят за търговия с чуждестранни пратки с наркотик.

— А защо не Чикаго? — попита на свой ред Зак. — Уинди Сити е най-големият център за разпространение и транспортиране в целите Съединени щати. Какво по-добро място за разтоварване на сто и трийсет тона необработен хероин?

По лицето на Пит се изписа съмнение.

— Това е невъзможно. Никой на тази земя не може да пренесе толкова количество през границата.

— Вярно, никой, освен Бруно фон Тил. — Гласът на Зак прозвуча като шепот и Пит изведнъж се смрази. — Това, разбира се, не е истинското му име. Истинското му е останало някъде в далечното минало, много преди той да стане неуловим контрабандист, най-хитрият и изобретателен доставчик на човешко нещастие, който е съществувал някога. — Зак извърна глава и отправи невиждащ поглед през прозореца. — Известният от Гражданската война морски капитан

Кид, заедно с всички кораби, пренасяли навремето роби, не могат да стъпят и на малкия пръст на Фон Тил.

— Говорите за него така, сякаш е най-печеният престъпник на века — подметна Пит. — Какво толкова е сторил, за да заслужи тази „чест“?

Зак му хвърли бърз поглед, после пак се обърна към прозореца.

— Многобройните революционни кървави бани в Централна и Южна Америка през последните два века никога нямаше да се случат без тайните оръжейни пратки от Европа. Спомняте ли си огромната кражба на испанско злато през петдесет и четвърта? И без това разклатената тогава икономика на Испания почти рухна, след като огромният държавен златен резерв изчезна от трезорите на Министерството на финансите. Малко след това черният пазар в Индия се пренасити от златни кюлчета, носещи герба на Испания. Как е могъл товар с такъв размер да измине тайно разстоянието от единайсет хиляди километра? Това си остана загадка. Но ние знаем, че товарният кораб на „Минерва лайнс“ е напуснал Барселона в нощта на кражбата и е пристигнал в Бомбай ден преди златото да се появи на черния пазар.

Въртящият се стол изскърца и Зак се обърна отново към Пит. Меланхоличните очи на инспектора гледаха замислено.

— Малко преди капитулацията на Германия през Втората световна война — продължи той — още същия ден осемдесет и пет високопоставени нацисти изведнъж се озоваха в Буенос Айрес. Как са стигнали дотам? И друго: единственият кораб, пристигнал същата сутрин, бил товарен кораб на „Минерва лайнс“. През лятото пък на петдесет и четвърта цял автобус, натоварен с непълнолетни момичета изчезнали в Неапол по време на излет извън града. Четири години покъсно един служител от италианското посолство открил едно от изчезналите момичета да се разхожда безцелно по една от затънтените улички на Казабланка. — Зак замълча близо минута, после продължи съвсем тихо: — То било напълно невменяемо. Видях снимки на тялото му. Бяха толкова потресаващи, че можеха да разплачат и зрял мъж.

— Каква е историята на момичето? — подкани го любезно Пит.

— То си спомнило, че било качено на борда на кораб с голямо „М“, изрисувано на комина. Това било единственото смислено нещо, което казало. Останалото било налудничави бръщолевения.

Пит изчака малко Зак да продължи, но той не проговаряше, само раздухваше лулата си и изпълваше въздуха със сладникава ароматична миризма.

— Търговията с бели робини е гнусен бизнес — отбеляза троснато Пит.

Зак кимна.

— Това са само четири случая от стотиците, свързани непряко с Фон Тил. Ако можех да цитирам дума по дума папките на Интерпол, щяхме да останем тук цял месец, ако не и повече.

— Мислите ли, че Фон Тил е главният организатор на престъпленията?

— Не, той е толкова хитър, че не се набърква в самите дейности. Той просто осигурява транспорта. Неговата игра е контрабандното пренасяне на стока, при това едромащабна игра.

— Но защо, дявол го взел, не е бил спрян този мръсник? — попита Пит едновременно гневен и объркан.

— Ще ми се да отговоря на този въпрос без чувство на срам — поклати бавно глава Зак, — но не мога. Почти всяко полицейско управление в света е правило опити да залови Фон Тил със стока в ръце, тъй да се каже, но той се изплъзва от всеки капан и убива всеки таен агент, внедрен в „Минерва лайнс“. Корабите му са претърсвани хиляди пъти, но нищо нелегално не е било откривано.

Пит разсеяно проследи дима, който се виеше от лулата на Зак.

— Никой човек не е чак толкова умен. Всеки допуска грешки и може да бъде заловен.

— Бог ни е свидетел, че опитвахме неведнъж. Обединени екипи от нашите полицейски управления огледаха всеки сантиметър от корабите на „Минерва“, следиха ги ден и нощ по вода, дебнеха ги като ястреби на доковете и претърсваха всяка напречна преграда с електронен детектор. Мога да ви изброя имената на поне двайсет следователи — един от един по-добри, които са си поставили за цел в живота да арестуват Фон Тил.

Пит запали втора цигара и погледна Зак право в очите.

— Защо ми казвате всичко това?

— Защото мисля, че можете да ни помогнете.

Пит зачеса превръзката на гърдите си. А може и да се хвана на въдицата, помисли си той и попита:

— Как?

За първи път в очите на Зак проблеснаха лукави пламъчета, които обаче бързо изчезнаха.

— По всичко личи, че сте доста близък приятел на племенницата на Фон Тил.

— Имах полово сношение с нея, ако за това намекувате.

— Откога я познавате?

— Запознахме се на плажа вчера.

Изненадата по лицето на Зак бързо премина в дяволита усмивка.

— Вие или действате много бързо, или сте много печен лъжец.

— Все ми е тая какво си мислите — отвърна безцеремонно Пит, като се изправи и се протегна, за да разкърши мускулите си. — Подозирам какво сте си наумили, но по-добре го забравете.

— Много ми е любопитно да узная какви точно мисли прочетохте в ума ми.

— Възможно най-старата тактика в света — усмихна се многозначително Пит. — Намерението ви е да ме накарате да продължа интимните си отношения с Тери, надявайки се Фон Тил да ме приеме като член на семейството. Това на свой ред ще ми предостави на разположение вилата и възможност да наблюдавам отблизо действията на стария шваба.

Зак срещна погледа му с равнодушие.

— Много добре схващате, уважаеми Пит. Е, съгласен ли сте?

— В никакъв случай!

— Мога ли да попитам защо?

— Снощи вечерях с Фон Тил и трябва да ви кажа, че съвсем не се разделихме като приятели. Всъщност той дори насъска кучето си срещу мен.

Пит знаеше, че Зак няма да разбере хумора му. Но какво от това, помисли си той, защо да се връщам отново към онази безумна случка и си поиска едно питие.

— От секс с племенницата до вечеря с чичото в един и същи ден... — Зак заклати глава от почуда. — Наистина не си губите времето.

Пит само сви рамене.

— Жалко — продължи инспекторът. — Можехте да ни бъдете от голяма полза, действайки отвътре — каза той и раздуха лулата си,

докато въгленчетата в чашката ѝ засветиха в ярко оранжево-червено. — Ние наблюдаваме вилата от разстояние, но още не сме се натъкнали на нищо необикновено. Двеста метра — дотолкова можем да се приближим, без да събудим подозрение у Фон Тил. Мислехме, че малкият ни маскарад като екскурзоводи ще ни възнагради, когато вие и племенницата му бяхте арестувани от полковник Зино.

— Полковник Зино?

Зак кимна и замълча, за да възпроизведе по-голям ефект.

— Да. Той и капитан Дариус са членове на гръцката жандармерия. Технически Зино има по-висок чин от мен.

— Ранг полковник в полицията? — почуди се Пит. — Това не е ли малко необичайно?

— Не, ако сте запознат със системата им за прилагане на законите. Видите ли, с изключение на Атина и няколко други по-големи градове, които имат свои собствени полицейски управления, в останалите провинциални и селски райони редът се поддържа от жандармерия — отделение на националната армия от елитни и много добре действащи отряди.

Независимо от неприязънта към Зино и Дариус, думите на инспектора направиха голямо впечатление на Пит.

— Това обяснява присъствието на Зино и Дариус тук. А как да си обясня вашето, инспекторе? Агент за борба с наркотици в Гърция да е равносilen на агент от ФБР, преследващ шпионин в Испания — това просто е несравнимо.

— Ако става дума за обикновен случай, да, прав сте. — Лицето на Зак помръкна, гласът му стана твърд. — Но Фон Тил не е обикновен случай. Когато го поставим зад решетките и сложим край на мръсната му контрабандна операция, ние автоматически ще намалим международната престъпност с двайсет процента. А това, уверявам ви, съвсем не е малко. — Вътрешен гняв обзе Зак, той замълча за миг и си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да го потисне. — В миналото всяка страна работеше самостоятелно, като използваше каналите на Интерпол, за да се сдобие с важна информация извън държавните ѝ граници. Така например, ако науча чрез действащи под прикритие източници на Бюрото за борба с наркотиците, че незаконна пратка наркотици е изпратена за Англия, просто ще изпратя тази информация до Интерпол в Лондон, оттам на свой ред ще уведомят Скотланд Ярд.

И ако времето им позволи, те ще поставят капан и ще задържат контрабандистите.

— Звучи ми като много добре действаща система.

— За жалост има още много да се подобрява заради случая с Фон Тил — продължи Зак. — Независимо от многобройните предупреждения, от многото капани, той винаги успява да се изплъзне от мрежите и да излезе чист, като ни лук ял, ни лук мирисал. Нашите правителствени органи ни разрешиха да сформираме международен следователски екип, който да преминава безпрепятствено през всяка граница, да използва всички полицейски средства и да има под негова команда мъже и съоръжения от войската.

Зак въздъхна тежко и продължи някак извинително:

— Извинявайте, Пит, нямах намерение да говоря толкова надълго и нашироко. Но надявам се, че съм успял да отговоря на въпроса ви какво правя на остров Тасос.

Пит огледа добре лицето на инспектора. Разбра, че има насреща си човек, който не е свикнал на провали. Всяко негово движение, всеки жест бе предварително обмислен; дори в думите му се долавяше уверена предумисъл. И все пак на Пит не му убягнаха искриците на страх в очите на Зак, страх, че ще загуби играта срещу Фон Тил. Пит почувства още по-голяма нужда да пийне нещо силно.

— Къде са другите членове на екипа ви? — попита той. — Досега видях само трима от вас.

— В момента един английски инспектор е на борда на ескадрен миноносец, който е по следите на „Куин Артемиша“, а представител на турското полицейско управление наблюдава кораба от въздуха в остарял ДС-3 без опознавателни знаци. — Зак говореше бездушно, сякаш четеше законови постановления. — Двама детективи от френските служби за сигурност също са наблизко. Игрят роли на докери от Марсилия и очакват пристигането на „Куин“ за дозареждане.

Странно чувство на нереалност започна да изпълва Пит. Думите на Зак му се сториха някак глупави и безсмислени. Запита се още колко ли дълго ще издържи буден. За последните два дни му се събираха общо само няколко часа сън. Разтърка очите си и тръсна силно глава, после насили съзнанието си да остане бодро.

— Зак, друже мой — заговори той, обръщайки се за първи път по име към инспектора, — би ли ми направил една услуга?

Зак се усмихна колебливо и отвърна:

— Стига да мога... *друже мой*.

— Искам да освободиш Тери и да я повериш на моите грижи.

— Да я поверя на твоите грижи? — Зак изви вежди и отвори широко очи. И Стив Маккуин не би направил по-добре този израз на почуда. — Що за развратен план кроиш?

— Нищо развратно нямам предвид — отвърна Пит сериозно. — Ти все едно нямаш друг избор, освен да я освободиш. А освободиш ли я, само след двайсет минути тя ще се втурне като хала във вилата — нали знаеш, няма по-разярена жена от унижената жена — и ще накара чичо си Бруно да направи нещо в отговор на срамното ѝ похищение. Старчето ще пусне в действие лукавия си ум и в рамките на един час твоята малка подмолна шпионска мрежа ще бъде разкрита и принудена да се върне час по-скоро в Съединените щати.

— Много ни подценяваш — отбеляза Зак любезно. — Аз съм съвсем наясно с последствията. Имаме разработени планове и за подобни непредвидени случаи. Можем още до сутринта да се изнесем от тези квартири и да заработим под друго прикритие.

— Ще бъде твърде късно — отвърна остро Пит. — Белята вече е сторена. Дотогава Фон Тил ще е разбрал за присъствието ви и със сигурност ще засили предпазните си мерки.

— Аргументът ти е напълно убедителен.

— Дори не подозираш колко си прав за това.

— Какво ще стане, ако ти предам Тери? — попита Зак замислен.

— Още щом тя изчезне, ако не го е сторила междуременно, Фон Тил ще обърне Тасос наопаки, за да я открие. А най-сигурното място да я скрием, е на борда на „Първи опит“. Той няма да се сети да я търси там, поне докато не се увери, че не е на острова.

Зак изгледа продължително Пит, взирайки се във всяка черта на лицето му, сякаш го виждаше за първи път и се запита защо човек с таква завидно положение и от толкова влиятелно семейство е готов да поеме този труден и опасен риск, без да е сигурен кога някоя погрешна стъпка може да сложи край на кариерата му или дори на живота му. Той разсеяно изтръска лулата си в пепелника.

— Ще направя каквото искаш — измърмори той, — при условие, разбира се, че младата дама не ни докара неприятности.

— Не мисля, че ще се стигне дотам — усмихна се Пит. — На нея съвсем други неща се въртят в ума ѝ, освен контрабандата с наркотици. Бих казал, че тя ще предпочете да се промъкне тайно с мен на борда на кораба, отколкото да прекара някоя скучна вечер с чичо си Бруно. Освен това посочи ми жена, която да не копнее за малко приключение от време на време и аз ще ти...

Той млъкна, като чу вратата да се отваря. В стаята влязоха Джордино и Зино. По ангелското лице на Джордино беше цъфнала широка усмивка, а едната му ръка стискаше бутилка „Метакса“ с пет звезди.

— Виж какво намери Зино. — Джордино отвъртя капачката на бутилката и помириса съдържанието. По лицето му се изписа престорен израз на екстаз. — Дойдох до заключението, че тия момчета не били чак толкова лоши.

Пит се разсмя и се обърна към Зино.

— Моля ви да извините приятеля ми. Той винаги малко откача, като види твърд алкохол.

— Ако е така — усмихна се Зино под мустаците си, — значи двамата с него имаме много общо — и той мина покрай Джордино, като остави поднос с четири стъклени чаши върху писалището.

— Как е Дариус? — поинтересува се Пит.

— На крака е — отвърна Зино. — Но един-два дни ще куца.

— Предайте му моите извинения — каза чистосърдечно Пит, — и че съжалявам за...

— Не са нужни никакви извинения — прекъсна го Зино. — В нашата работа тези неща са неизбежни. — Той подаде чаша на Пит и едва сега забеляза окървавената му риза. — Както виждам и вие сте пострадали доста.

— Това е работа на кучето на Фон Тил — отвърна Пит и повдигна чашата към лампата.

Зак кимна безмълвно. Сега разбра напълно омразата на Пит към Фон Тил. Той се отпусна, ръцете му увиснаха от облегалките на въртящия се стол; беше вече сигурен, че в съзнанието на Пит се върти план за отмъщение, а не за секс.

— След като се върнете на кораба, ние ще ви държим в течение за дейността на Фон Тил по радиото.

— Добре — отвърна протичко Пит и отпи глътка от брeндитo, наслаждавайки се на парещата като лава течност, която се спусна от гърлото към стомаха му. — Имам още една молба, Зак. Да използваш положението си и да изпратиш няколко съобщения в Германия.

— Разбира се. Какво искаш да съобщя?

Пит вече беше взел бележник и молив от писалището му.

— Ще ти напиша всичко, включително имена и адреси, но ще трябва да импровизирам с немския си правопис. — Когато свърши да пише, Пит подаде бележника на Зак. — Поискай да препратят отговора си до „Първи опит“. Добавил съм и радиочестотата на НЮМА.

Зак хвърли поглед на написаното.

— Не разбирам мотивите ти.

— Не са мотиви, а само някакво безумно предчувствие. — Пит си наля още от метаксата. — Между другото, кога „Куин Артемиша“ ще извърши отклонението си покрай Тасос?

— Но ти откъде... откъде знаеш за това?

— Падам си малко гадател — отвърна Пит кратко. — Е, кога?

— Утре сутринта. — Зак изгледа Пит дълго и проникателно. — Някъде между четири и пет часа сутринта. Защо ти е да знаеш?

— Нямам определена причина. Питам просто от любопитство. — Пит се подготви за паренето в гърлото си и пресуши чашата си на един дъх. Последствията го разтърсиха повече от очакванията му. Той тръсна глава и стисна няколко пъти очи, за да измига бликналите си сълзи.

— Боже мой! — прошепна той с дрезгав глас. — Това питие изгори гръкляна ми като с акумулаторна киселина.

13.

Фосфоресциращата пяна около старовремския прав нос на „Куин Артемиша“ постепенно намаля и се стопи, когато допотопният кораб бавно загуби ход и спря. Котвата издрънча надолу в дълбоката десет фатома^[1] вода, навигационните светлини изгаснаха и оставиха черен силует върху още по-черното море. „Куин Артемиша“ сякаш никога не го е имало.

На около шейсет метра встрани малък дървен сандък се поклащаше лениво върху вълните. Беше най-обикновен сандък, един от хилядите изхвърлени зад борда празни сандъци, които плаваха по всички морета и водни пътища в света. За страничния наблюдател той приличаше на плавей; дори стрелката към шаблонния надпис „ДА СЕ ДЪРЖИ ИЗПРАВЕН“ сочеше противоположната посока — право към морското дъно. Едно нещо обаче правеше този сандък по-различен — той не беше празен.

Вероятно има и по-удобен начин — помисли си намиращият се в сандъка Пит, когато една вълна се разби над главата му, — но поне така имам много по-добър изглед, отколкото, ако зората ме завари да плувам на открито. Без да иска погълна солена вода и той я изкашля. После наду леко с уста леководолазната си спасителна жилетка, за да увеличи плавателността си и отново погледна към кораба през една назъбена дупка на сандъка.

„Куин Артемиша“ лежеше смълчан; единствено тихото жужене на генераторите и плясъкът на разбиващите се в корпуса му вълни издаваха присъствието му. Полека-лека звуците заглъхнаха и корабът стана част от тишината. Пит продължи да се ослушва още дълго време, но не долови никакви други звуци от клатушкация се наблюдателен пост. Не се чуваха стъпки по стоманената палуба, нито мъжки гласове, издаващи команди, нито пък дрънчене на машини, управлявани от човешка ръка — нищо. Тишината беше пълна и извънредно озадачаваща. Все едно че виждаше призрачен кораб с призрачен екипаж.

Дясната котва беше спусната и Пит се оттласна със сандъка натам. Лекият бриз и приливът действаха в негова полза и след малко сандъкът се удари безшумно в котвената верига. Тогава той бързо свали дихателния си апарат „US Divers“ и завърза ремъците му за едно от големите звена на веригата. После, използвайки единичния маркуч за сгъстен въздух като въже, навърви на него плавниците, маската и шнорхела си и ги остави да се полюшват под повърхността.

Пит се хвана за котвената верига, чиито безкрайно много звена се загубваха в мрачните дълбини, и се изпълни с чувството, че му предстои да се катери по стебло на фасул. Помисли си за Тери, която сега спеше в удобното легло в една от каютите на „Първи опит“. Помисли си за меката кожа на тялото ѝ и се запита какво, по дяволите, прави той тук.

Тери също бе задавала въпроси, но от по-различно естество.

„Защо ме доведе на този кораб? Не мога да се появя в този вид пред хората на борда“ — и беше повдигнала прозрачния си халат над бедрото.

„О, защо не? — беше се засмял Пит. — Вероятно това ще е най-сексуалната гледка, която учените на борда са виждали през последните години.“ „Ами чичо Бруно?“ „Кажки му, че отиваш на пазар на континента. И му напомни, че вече си над двайсет и една години.“ „Ами да, всъщност ще е много забавно да се покаже непокорна — беше отвърнала тя през кикот. — Ще бъде истинско романтично приключение, като във филмите.“ „От една страна, това е точно така“ — беше ѝ казал Пит, с надеждата тя наистина да приеме по този начин нещата. И се бе оказал прав.

Сега той започна да се катери по веригата като полинезийски туземец по палмово дърво. Скоро стигна клюза и погледна над леерното ограждане. Ослуша се и се вгледа за някакво движение в мрака. Жива душа не се виждаше. Носовата палуба беше пуста.

Той се прехвърли на палубата, приклепна и продължи безшумно към фокмачтата. Потъналият в мрак кораб беше истински благодат. Защото ако лампите за товарните отделения светеха, средните секции и носовата палуба щяха да са облени от ярка светлина — неблагоприятно обстоятелство за тайно промъкване в кораба. Пит беше благодарен също, че тъмнината пречеше мокрите му следи по палубата да бъдат забелязани. Той отново спря и се послуша за шумове

или движение, но наоколо беше свършено тихо. Имаше обаче нещо около кораба, което безпокоеше подсъзнанието на Пит, но той не можеше да определи какво е. Все още му се изплъзваше.

Наведе се, извади водолазния си нож от ножницата и тръгна към кърмата, държейки острието от неръждаема стомана на сантиметри пред себе си.

След малко, изненадващо пред него съвсем ясно се откри командният мостик и доколкото можеше да види, там също нямаше никого. Той се сля с тъмнината и се качи безшумно по металните стъпала на мостика. Кормилната рубка беше тъмна и безлюдна. Ръкохватките на щурвала стърчаха самотни, а компасната месингова колонка стоеше изправена като ням караул. Пит не може да види надписа върху телеграфа, но по положението на стрелките разбра, че последната команда е била СТОП МАШИНИ. На слабата светлина от звездите той различи рафт под перваза на левия прозорец, и заопипва с пръсти съдържанието му: лампа „Алдис“, сигнален пистолет, сигнални ракети. После щастие то му се усмихна. Ръката му докосна познатата цилиндрична форма на фенерче. Той свали банските си гащета и обви с тях стъклото дотолкова, че да намали до минимум светлината на фенерчето. Тогава започна да оглежда със слабия светлинен лъч всеки сантиметър от рубката — пода, напречните прегради, апаратурата. Светеше единствено мъничката сигнална лампа на пулта за управление.

Перденцата в помещението за навигационни карти в дъното на кормилната рубка бяха спуснати. Не си бе представял, че може да съществува някъде толкова подредено помещение за навигационни карти. Пит пхна обратно водолазния си нож в ножницата, подпря фенерчето върху екземпляр на „Морски алманах“ и огледа маркировките върху картите. Линиите съвпадаха напълно с познатия курс на „Куин Артемиша“ от Шанхай дотук. Направи му впечатление, че нямаше грешки или изтрити места при нанасянето на компасните корекции. Всичко беше безупречно, очебийно безупречно.

Корабният дневник беше отворен на страницата с последно нанесените данни: 03:52 часа — пеленг към фара на Брейди Фийлд 312 градуса на приблизително осем морски мили; вятър югозападен, 2 възела. Бог да пази „Минерва“. Часът показваше, че вписването на данните е станало по-малко от час преди Пит да е заплувал насам от

брега. Но къде е екипажът? Нямаше и следа от наблюдател, спасителните лодки бяха на местата си. Да се изостави напълно един кораб му се струваше нелепо, странно.

Пит чувстваше устата си суха, а езикът му беше като гумена гъба. В главата му сякаш биеше чук и притъпяваше мисловната му дейност. Той напусна кормилната рубка, като тихо затвори вратата след себе си, и по един тесен коридор тръгна към капитанската каюта. Вратата ѝ беше откряната. Той я побутна леко навътре и пристъпи безшумно в металната кабина.

Филмов декор — точно на това му заприлича помещението. Всичко беше чисто и подредено и поставено точно където е мястото му. На отсрещната напречна преграда висеше аматьорска маслена картина, изобразяваща „Куин Артемиша“ в цялото ѝ спокойно великолепие. Пит потръпна при вида на цветовете — корабът плаваше по кървавочервено море. Картината беше подписана в долния десен ъгъл с името София Ремик. Върху писалището имаше обичайната снимка в евтина метална рамка, от която гледаше кръглолика матрона. Посвещението на снимката гласеше: „На капитана на моето сърце от неговата любяща съпруга“. Подпис нямаше, но очевидно беше писано от същата ръка, нарисувала и картината. До снимката върху иначе празния плот на писалището прилежно поставена в чист пепелник, лежеше лула. Пит я взе и помириша почернялата ѝ чашка; не бе пушено с нея от месеци. Нищо наоколо не изглеждаше да е било ползвано или пипано. Беше като музей без прах, като къща без миризма. И като самия кораб — тихо като в гробище.

Той излезе, затвори и тази врата след себе си и едва ли не му се прииска някой странен глас да извика: „Кой е там?“ или „Какво правите тук?“. От пълното спокойствие потта му се вледени. Започнаха да му се привиждат неясни фигури в тъмните ъгли. Сърцето му биеше учестено. Вероятно за не повече от десет секунди той остана на място, без мускул по тялото му да трепне, насилвайки се да възстанови контрола над съзнанието си.

Скоро ще се съмне, помисли си той, трябва да побързам. И се затича по левия коридор, без повече да се старее да се промъкна крадешком. Спря се пред следващата каюта и отвори вратата ѝ. И тя беше малка. Един бърз поглед му разкри същото положение като в капитанската каюта. Стигна до радиорубката и влезе вътре.

Предавателят беше топъл и със зададена на ултракъси вълни честота, но радистът подозрително отсъстваше. Пит затвори вратата и продължи по пътя си.

Стълбите, левите и десните коридори — всички те като че ли се сливаха в един дълъг, черен подземен тунел. Бяха нужни усилия, за да не загуби човек чувството за посоката си в този лабиринт. Един гол мъж, само по леководолазна спасителна жилетка, в мрачен кошмар от сива боя и метални стени. Той се препъна в едно стъпало и падна, като удари пищяла си и от болка изпусна фенерчето — всичко това беше придружено с една ругатня.

Стъклото на фенерчето, паднало върху твърдата палуба, се разби и лампата угасна. Той залази на четири крака и ругаейки под носа си, започна да го търси. След мъчително дълги секунди ръцете му напипаха алуминиевия кожух. Счупените стъкла изтракаха зловецко под плата на банските му гащета. Той го вдигна и плъзна бутона напред. Изпусна въздишка на облекчение, когато намалената светлина на лъча проряза мрака в коридора. Слабият лъч освети врата, на която пишеше: „Авариен коридор в случай на пожар — трюм номер три“.

И големите камери на пещерите Карлсбад не изглеждаха толкова злокобно, както трюм номер три. Всичко, което фенерчето на Пит осветяваше, беше просторна стоманена пещера, натъпкана с безброй чували, наблъскани от пода до тавана върху дървени полици. Въздухът беше наситен със сладникава миризма, наподобяваща тази на тамяна. Какаото от Цейлон, предположи наум Пит. Той извади ножа си и срязва малка дупка в грубото платно на един от чувалите. Оттам се посипаха твърди зърна и затрополиха като градушка по пода. Бърз поглед на светлината на фенерчето показва, че зърната в изсъхналите шушулки са истински.

Изведнъж се разнесе някакъв шум. Беше слаб и неопределим, но действителен шум. Той се смрази на място и се послуша. Тогава шумът спря внезапно, както се бе появил и тишината отново обгърна призрачния изоставен кораб със своите потайности. Може би пък наистина беше кораб призрак, помисли си Пит. Още един „Мария Целеста“, или „Летящият холандец“. Липсваше му само бурно море, дъжд, шибещ горните палуби, светкавици, проблясващи в нощта и пронизителният вой на халата от дерик-крановете.

Нямаше какво друго да се види в трюма. Пит излезе от него и се запъти към машинното отделение. Загуби близо осем скъпоценни минути, докато открие стълбата, водеща към него. Сърцето на кораба беше топло от двигателите и миришеше на горещо гориво. Той застана на преходния мостик над огромните и безжизнени машинарии и се огледа за признак на човешка дейност. Светлинният лъч улови блясъка на лъскави тръби, които се виеха по напречните прегради в успоредни редици и свършваха в огромна маса от клапи и измервателни уреди. Оттам слабият лъч падна върху небрежно свит на топка омаслен парцал. Над парцала имаше рафт с няколко неизмити от кафе чаши, а до тях — поднос с разхвърляни инструменти с отпечатащи от мазни пръсти. Е, поне някой е работил в тази част на кораба, каза си той с облекчение. Знаеше, че в повечето машинни отделения се поддържаше чистота като в болница, но това тук правеше изключение. Добре, но къде са главният механик и машинистът? Не може да са се изпарили в егейския въздух.

Пит понечи да си тръгне, когато отново чу отекналия през вътрешността на кораба тайнствен шум и се спря. Остана неподвижен, стаил дъх, както му се стори цяла вечност. Много странен беше този шум и той неволно потрепери. Освен това му напомни на драскането на тебешир по черна дъска. Шумът продължи да се чува още десетина секунди, после заглъхна с глухо издрънчаване на метал в метал.

Пит беше се облял в студена пот, както затворникът в затворническа килия, чакайки надзирателя и пазачите да го отведат в газовата камера. Но не му и трябваше да е преживявал подобно нещо, за да опише какво е чувството. От това да си сам в клаустрофобично пространство и да очакваш стъпките на смъртта, идващи към теб от черното неизвестно, можеше да ти се смрази кръвта. Изпълниш ли се със съмнения, плюй си на петите, напомни си той. И точно това направи — плю си на петите. Обратно по коридорите, нагоре по стълбите, докато най-сетне белите му дробове бяха посрещнати от чист и благотворен въздух на откритата палуба.

Ранното утро беше все още тъмно и крановете се извисяваха към кадифеното небесно покривало, което сияеше от безброй звезди. Вятър едва полъхваше. Радиомачтата над командния мостик се полюшваше на фона на Млечния път, а под краката на Пит корпусът проскърцваше от движението на леките вълни. Той се спря и се вгледа в тъмната

ивица на тасоския бряг, отдалечен на около километър и половина. После сведе поглед към гладката черна повърхност на водата. Тя изглеждаше толкова подканваща, толкова спокойна.

Фенерчето му все още светеше. Пит се наруга за глупостта си, че не го изключи, когато излезе на палубата. Все едно че се излагаше на показ, облян от неонова светлина. И бързо го угаси. После много внимателно, за да не се пореже от счупеното стъкло, отви от него банските си гащета, махна полепналите по плата парченца стъкла и ги хвърли зад борда. До слуха му долетя тих плисък, наподобяващ капки дъжд, падащи в езеро. Изкуши се да захвърли във водата и самото фенерче, но разумът му отхвърли тази мисъл. Оставеше ли мястото му на рафта празно, щеше да е равносилно да изпрати на капитана — ако такъв съществуваше — телеграма с текст: „Точно преди зори на борда на вашия кораб се промъкна крадец и претършува кораба ви от край до край“. Това съвсем нямаше да е умна постъпка, особено като се вземеше предвид, че си има работа с хора, успявали да надхитрят почти всеки орган на изпълнителната власт в света. Трябваше да поеме единствено риска, че стъклото на фенерчето е счупено.

Докато бързаше обратно към кормилната рубка, погледна часовника си. Луминесцентните стрелки показваха 4:13. Слънцето скоро щеше да изгрее. Той се качи на мостика и остави фенерчето на рафта, откъдето го беше взел. Трябва да е слязъл от кораба, да си е сложил водолазната екипировка и да се е отдалечил най-малко на двеста метра, преди дневната светлина да го разкрие.

Предната палуба беше все още безлюдна — или поне такава изглеждаше. Отново чу шум зад гърба си и мигом се завъртя на пети, вадейки в същото време ножа си. Нервите му бяха опънати докрай, в главата му сякаш думкаха барабани. Господи, помисли си той, не бива да ме заловят точно сега, когато съм на крачка от безопасността си.

Оказа се, че шумът идваше от пърхащите криле на чайка, която направи кръг и кацна върху вентилатора. Птицата обърна едното си мъничко око към Пит и наклони глава като в очакване. Нямаше съмнение, че се чудеше що за луд е този, който се мотае из кораба в това ранно утро само по спасителна жилетка, с плувки и с нож в ръце. От облекчение коленете на Пит омекнаха. Беше се изплашил здравата. Когато се качи на кораба, нямаше представа какво щеше да открие. А това, което откри, беше тишина, наситена с ужаса от неизвестното. Той

се облегна на перилото, за да се съвземе. Имаше чувството, че е на път да получи сърдечен пристъп или душевен срив. Започна да вдишва и издишва бавно, докато се успокои.

Без да се обръща назад, се прехвърли над леерното ограждане и се спусна по котвената верига. Приятно чувство го обзе, когато се потопи отново в успокояващата вода. Морето разтвори прегръдките си и разсея чувството му за опасност.

На Пит му отне само минута, за да сложи отново леководолазната си екипировка. Да нагласиш акваланга на гърба си в тъмнина, докато вълните те удрят в стоманения корпус, не е лесна работа. Но опитът, който бе придобил в ранните си години на гмуркане, си каза думата сега и той се справи без никакви усилия. Огледа се за дървения сандък, но не го видя — беше изчезнал зад булото на черната нощ; вълните и приливът го бяха отнесли към брега.

Той легна по гръб във водата и се размисли над възможността да се гмурне под „Куин Артемиша“ и да огледа дъното му. Странния стържещ звук, който бе чул в машинното отделение, като че ли идваше някъде отдолу под кила. Този план обаче му се стори безнадежден. Без подводна лампа нямаше да види нищо. А и не беше в настроение да опипва като слепец дългата сто и двайсет метра подводна част на корпуса, обрасла с остри като бръснач ракообразни животни. Беше чувал разкази, описващи с подробности древната и жестока практика да се влачат под кила на кораб непокорните английски моряци. Спомни си за един от най-кървавите от тях — за един артилерийски мерач, който бил влачен под кила на английския „Конфидънт“ през 1786 година. Наказан, задето откраднал чаша с бренди от шкафчето на капитана, горкият младеж бил влачен под кила на кораба, докато тялото му било срязано на ленти толкова дълбоко, че се показали ребрата и костите му. Нещастникът можел да бъде спасен, но преди екипажът да го изтегли на борда, две акули, привлечени от кръвта му, го нападнали и го разкъсали на парчета пред ужасените погледи на колегите му. Пит знаеше много добре на какво е способна една акула. Веднъж беше извадил едно момченце от приборя в Ки Уест, което бе лошо ухапано от акула. Детето оживя, но в лявото му бедро остана голяма дупка от липсваща плът.

Пит изруга на висок глас. Трябва да спре да мисли такива неща. Ушите му запищяха от някакъв звук. Отначало помисли, че е плод на

въображението му и силно тръсна глава. Звукът продължаваше да се чува, дори още по-висок, като че ли набираше инерция. И тогава Пит разбра откъде идва.

Корабните генератори бяха пуснати в действие. Навигационните светлини светнаха и „Куин Артемиша“ изведнъж се изпълни със звуци. Ако имаше по-добър момент за проява на благоразумие и да не се излага на рискове, то това беше този. Пит захапа накрайника на регулатора и се оттласна, за да се отдалечи от кораба. Зарита с всичка сила с плавниците. Не виждаше нищо под мастиленочерната вода, чуваше само характерното бълбукане на излизащите мехурчета. В случай като този му се искаше да не е пушач. След като измина пет-шест метра, той подаде глава над повърхността и погледна назад към кораба.

„Куин Артемиша“ се издигаше на котва като самотен надгробен паметник, силуетът му се очертаваше на фона на сивеещото източно небе като старомодна рентгенова снимка. Слаби лъчи от бяла светлина се появяваха тук и там, прекъсвани единствено от зеленото мъждукане на дясната навигационна светлина. Изминаха няколко минути, без нищо да се случи. После без никакъв сигнал или извикана със силен глас команда, котвената верига задрънча нагоре и спря в отвора си в корпуса. Вътрешността на кормилната рубка се обля в светлина и Пит я виждаше съвсем ясно; все още в нея нямаше никого. Не може да бъде, повтори той няколко пъти в себе си, просто не може да бъде. Старият кораб обаче още не беше свършил с последното действие на призрачното си представление. Като по даден знак звукът от телеграфа се разнесе тихо над спокойното предутринно море. Машините го последваха със своето кротко туптене и „Куин Артемиша“ продължи по пътя си. Тайната на зловещия му товар остана заключена някъде между стоманените му плочи.

На Пит не му беше нужно да види, че корабът се движи, за да разбере, че е потеглил; той просто чувстваше как гребните винтове се връзват във водата. От това разстояние той не бе видим за никой наблюдател, а и не се страхуваше, че ще бъде всмукан от огромните винтове, които щяха да го смелят за храна на рибите.

Вълна на разочарование обля Пит, като видя как морският съд бавно се изниза покрай поклащащата му се над повърхността глава. Изпълни се с чувството, че наблюдава балистична ракета, повдигната

от площадката и изстреляна по предварително очертан път към разруха и смърт. Беше безпомощен, не можеше да направи нищо, за да го спре. Скрит някъде на борда на „Куин Артемиша“ имаше хероин, достатъчен да доведе половината население на Северното полукълбо в делириум. Един бог знае какъв хаос би настъпил във всеки град, във всяко селище, ако наркотикът бъде разпространен до всички пласьори на дребно, които живееха на гърба на печално зависимите от него. Колко ли души щяха да се превърнат в отрепки и щяха да умрат от неговото въздействие? Сто и трийсет тона хероин на кораба! Как беше онази песничка, която бе пял преди много години в училище — „Сто бутилки бира върху стената...“. Тя едва ли имаше същото звучене, но беше за безгрижни сърца и души, а не за дрогирани съзнания и изгубени надежди.

Тогавя Пит се замисли за себе си. Не с гордост, че е унищожил жълтия „Албатрос“ или че се беше качил да претърси „Куин Артемиша“ и се бе избавил непокътнат. Нарече се в себе си кръгъл идиот, задето рискува живота си за нещо, което не му влизаше в работата, нещо, за което дори не му се плащаше. Неговата работа беше да извършва океанографски експедиции. Никой не му беше нареждал да тръгне по следите на контрабандисти на наркотици. И какво можеше да направи? Да не би да е ангел на хуманността! Нека Закинтус, Зино и Интерпол си играят на котка и мишка с Фон Тил. Това беше тяхна игра, те бяха обучени на нея. На всичкото отгоре и им се плащаше да я играят.

Пит отново изруга на висок глас. Прекалено дълго се бе отдал на мечтите си. Беше време да се отправя обратно към брега. Очите му механично проследиха кораба, чиито светлини постепенно се загубиха в избледняващата тъмнина на ранното утро. Вече нагази в приборя, когато слънцето се показа над хоризонта и хвърли първите си лъчи върху каменистите хребети на тасоските планини.

Пит изхлузи дихателния си апарат и го пусна върху мекия мокър пясък заедно с регулатора за дишане, маската и шнорхела. Сковаващите пипала на изтощението запъплиха по тялото му; той им се покори и се свлече на четири крака, физически се чувстваше като пребит, но съзнанието му почти не забелязваше това — беше заето с нещо друго.

Пит не попадна на никакви следи от хероин на борда на кораба. Никакви следи нямаше да намерят и служителите от Управлението за борба с наркотиците, и митническите инспектори. Това беше повече от ясно. Под водолинията — там беше вероятността. Но положително бдителните следователи са изпращали вече водолази да огледат всеки сантиметър от корпуса, след като корабът е хвърлил котва край дока. Освен това нямаше начин товар с такъв обем да бъде свален незабелязано, освен ако не е бил спуснат във водата, за да бъде изваден по-късно. Но и това беше малко вероятно, продължи да разсъждава той. Щеше да е доста очебийно. За изваждането от водата на херметизиран контейнер, пълен със сто и трийсет тона солиден материал, щеше да е нужна операция в голям мащаб. Не, положително е бил приложен друг, по-находчив метод, такъв, който успешно щеше да попречи да бъде разкрит.

Той извади водолазния нож и безцелно започна да скицира очертанятията на „Куин Артемиша“ върху мокрия пясък. После обаче изведнъж скицата като че ли го заинтересува. Той стана и начерта корпус, дълъг около девет метра. Командният мостик, трюмовете и машинното отделение, както и всяка подробност, която бе запааметил — всичко това бе нанесено върху мекия бял пясък. Минутите минаваха и корабът започна да добива форма. Пит така се бе вгълбил в работата си, че не забеляза един старец и магарето му, които вървяха уморено по брега.

Старецът се спря и обърна към Пит сбръчканото си лице, което десетилетия наред бе виждало толкова странни неща, че вече нищо не можеше да го учуди. След малко само сви равнодушно рамене и закрачи бавно след магарето си.

Най-накрая скицата бе почти завършена, до последната стълба. Ножът проблесна в изгрялото слънце, когато Пит нанесе и последния забавен щрих — мъничка птица върху мъничкия вентилатор. После той отстъпи назад, за да се възхити на произведението си. След това през смях изрече на висок глас:

— Едно е сигурно: никога няма да бъда приветстван за тази художествена творба. Рисунката прилича повече на бремени кит, отколкото на кораб.

Той продължи да гледа разсеяно в пясъчната рисунка. Изведнъж в очите му се появи отнесен поглед и по обветреното му лице изчезна

всякакъв израз. В съзнанието му проблесна бледа искра от необикновена и забавна идея. Отначало идеята му се стори твърде странна, за да я възприеме, но колкото повече размишляваше над нея, толкова по-осъществима ставаше тя. Той бързо начерта още няколко допълнителни линии в пясъка. Вгълби се отново в работата си и побърза да сравни рисунката с картината в съзнанието. Когато направи и последната промяна в рисунката, устните му бавно се разтегнаха в мрачна усмивка на задоволство. Адски умно от страна на Фон Тил, заключи той мислено, адски умно.

Умората му внезапно се изпари, съзнанието му се отърси от всички неразрешими въпроси. Вече имаше отговор, друг вид отговор. Трябвало е да го открие много по-отдавна. Той прибра на бърза ръка водолазните си принадлежности и тръгна към склона, който разделяше брега от крайбрежния път. Пропъди всякаква мисъл за излизане от играта. Предстоеше най-интересната ѝ част. Като стигна до пътя, се обърна да погледне скицата на „Куин Артемиша“ върху пясъка.

Настъпващият прилив тъкмо бе стигнал до нея и заличаваше комина на кораба, комина, върху който бе изписано голямото „М“ на „Минерва“.

[1] Фатом — мярка за дължина, равна на 182 см. — Б.р. ↑

14.

Джордино се беше проснал по гръб до един син пикап на ВВС и спеше дълбоко. Главата му беше подпряна върху калъф за бинокъл, а краката му — върху широк камък. Мравки пълзяха в колона по изпънатата му настрани ръка и след като преодолееха препятствието, продължаваха към целта си — малка купчина кал. Пит загледа усмихнат приятеля си. Една от отличителните черти на Джордино беше способността му да заспи навсякъде по всяко време при всякакви обстоятелства.

Пит изтръска солените капки от плавниците си върху спокойното му лице. Нито сънено мърморене, нито внезапно ококорване посрещнаха грубата шега. Единствената реакция дойде от едното око, което се отвори и загледа Пит с нескрито отегчение.

— Аха! Така значи! Нашият безстрашен пазач с буден поглед! — Гласът на Пит издаваше сарказъм. — Изтръпвам, като си помисля за броя на жертвите, ако някога решиш да станеш телохранител.

Съседният клепач бавно се повдигна като транспарант и разкри и другото око.

— За да сме съвсем точни — заговори с отпаднал глас Джордино, — трябва да ти кажа, че тези стари очи бяха залепени за нощните очила от момента, когато ти влезе в онзи сандък, до момента, когато излезе на брега и започна да си играеш с пясъка.

— Моите извинения, стари друже — разсмя се Пит. — Вероятно това, че се усъмних в твоята неотклонна бдителност, ще ми коства още едно питие.

— Този път ще са две — измърмори Джордино.

— Дадено.

Джордино се надигна и седна, примижавайки от слънцето. Видя мравките по ръката си и ги перна с ръка.

— Е, как мина плуването ти?

— Робърт Саути сигурно е имал предвид „Куин Артемиша“, когато е писал „Нищо не помръдваше — ни въздух, ни море, а корабът

стоеше неподвижен и смълчан...“. Може да се каже, че открих нещо, като не открих нищо.

— Не те разбирам.

— Ще ти обясня по-късно. — Пит вдигна водолазните си принадлежности и ги качи в каросерията на пикапа. — Някакви вести от Зак?

— Още не. — Джордино насочи бинокъла си към вилата на Фон Тил. — Той и Зино тръгнаха с един взвод от местната жандармерия и обкръжиха имението на Фон Тил. Дариус остана при радиостанцията в склада, за да засече евентуално предаване между брега и кораба.

— Жалко за положените огромни усилия, било е само пълна загуба на време. — Пит подсуши косата си с кърпа, после я среса с гребен. — Къде може човек да намери пиячка и цигари наблизко?

Джордино посочи с брадичка кабината на товарния автомобил.

— Не мога да ти помогна по отношение на пиячката, но на предната седалка има кутия гръцки носители на рак.

Пит бръкна през прозореца на пикапа и извади цигара от чернозлатна кутия „Хелас спешълс“. Не бе пушил от тях и се изненада, че са толкова меки. След двучасовото му изпитание вкусът на свитата от морски водорасли цигара щеше да му дойде добре.

— Да не те е сритал някой в пищяла? — попита го Джордино.

Пит изпусна кълбо дим и се вгледа в краката си. Под дясното му коляно имаше дълбок червен разрез, откъдето бавно се стичаше кръв. Около него, в радиус от два и половина сантиметра кожата представляваше комбинация от цветовете зелен, син и пурпурночервен.

— Не, сблъсках се с ръба на една врата в напречна преграда.

— Дай да промия раната ти. — Джордино се обърна и извади от жабката на пикапа малка аптечка. — Такова нещо е като детска игра за доктор Джордино, световноизвестния неврохирург. Не искам да се хваля, но освен това много ме бива и в трансплантация на сърце.

Пит се опита да потисне смеха си, но не успя.

— Само гледай да сложиш първо марлята, а не лейкопласта.

Джордино направи престорена обидена физиономия.

— Как можеш да говориш такива неща. — После лукавият му поглед се върна. — Ще запееш друга песен, когато ти връча сметката си.

Пит нямаше друг избор, освен да свие примиренчески рамене и да постави ранения си крак върху ръцете на Джордино. Никой от двамата не продума в следващите няколко минути. Пит седеше и поглъщаше тишината, отправил поглед към водната повърхност, отразяваща небето, и крайбрежната ивица от древен пясък. Тесният плаж под пътя се простираше на около десет километра, преди да се превърне в тънка линия и да изчезне зад западния нос на острова. Жива душа не се виждаше край прибоя; пустотата съдържаше целия мистичен чар и романтична съблазън, толкова често снимани в рекламните брошури за южните морета.

На Пит му направи впечатление, че вълните на прибоя достигат височина шейсетина сантиметра и се гонят една след друга през осем секунди. Те се разбиваха ниско и на най-малко стотина метра от брега. После бавно се отдръпваха и се стопяваха във вид на малки водовъртежи край линията на водата. За плувеца условията бяха прекрасни, но не и за сърфиста. За водолаза обаче плиткото пясъчно дъно и тъмносинята вода щеше да е чиста загуба на време. За необикновено подводно приключение по-зелената вода и скалистото дъно привличаха водолаза, тъй като там именно изобилстваше от морски свят.

Пит отмести поглед настрани. Там, на север, нещата бяха съвсем различни. Високи назъбени стръмни скали, без никаква растителност, се издигаха от морето. Стените им бяха гладки и хлътнали от безкрайната яростна атака на разбиващите се в тях вълни. Големи паднали камъни и зеещи пукнатини носеха безмълвното свидетелство на онова, което старата майка природа е в състояние да направи със своите инструменти. Част от тази скалиста брегова ивица привлече вниманието на Пит.

Странното беше, че там скалите се различаваха от останалите. Водата под напълно отвесната скална маса беше спокойна и гладка като градинско езеро, а около нея се виждаше буйна пяна. В продължение на стотина квадратни метра морето беше зелено и спокойно и там кипящата пяна се стопяваше. Имаше нещо неестествено в това.

Пит се замисли какви ли чудеса могат да открият там гмуркачите. Единствено бог е могъл да наблюдава древния остров, настъпването и изчезването на големите ледникови периоди,

промените на нивата на древното море. Може би, предположи той в себе си, само може би, огромните вълни са дълбали стените на тези скали и са образували подводна повърхност на морски пещери.

— Готово — каза Джордино с весел тон. — Още един триумф за медицинската наука благодарение на великия Джордино. — Зад тези думи на пресилена суета Пит знаеше, че Джордино прикрива всъщност искрената си загриженост за него. Джордино стана, огледа приятеля си от главата до петите и заклати глава. — С тия превръзки по носа, гърдите и крака започваш да приличаш на резервна гума от трийсетте години или на герой от комикс по времето на депресията.

— Прав си. — Пит направи няколко крачки, за да разкърши все по-схващания му се крак. — Всъщност се чувствам повече като буферна гума на влекач.

— А, ето, Зак идва — посочи Джордино.

Пит извърна глава в посоката, която сочеше пръстът на Джордино.

Черният мерцедес се приближаваше по коларски път откъм планината, изхвърляйки облак прах зад себе си. След около осемстотин метра свърна по павирания крайбрежен път и облакът се слегна. След малко Пит чу ритмичното мъркане на дизеловия мотор сред шума от приборя долу. Колата намали и спря до пикапа. От нея слязоха Закинтус и Зино, последвани от Дариус, който не направи никакъв опит да прикрие болезненото си накуцване. Закинтус беше облечен в стара и избеляла военна униформа, очите му бяха уморени и зачервени. Създаваше впечатление на човек, прекарал тежка и безсънна нощ. Пит му се усмихна съчувствено.

— Е, Зак, какво стана? Видя ли нещо интересно?

Закинтус като че ли не го чу. Той бавно извади лулата от джоба си, напълни я и запали. После седна на земята, изпружи крака и се облегна на лакът.

— Негодници, мръсни, проклети негодници — изруга той. — Цяла нощ си напругахме очите и се промъквахме между дърветата и камънаците, комарите ни изпохапаха и какво открихме ли? — Той си пое дълбоко въздух, за да отговори на собствения си въпрос, но Пит го изпревари.

— Нищо. Нищо не сте открили, нищо не сте видели и нищо не сте чули.

Закинтус успя да се усмихне едва-едва.

— Толкова ли си личи?

— Да — потвърди Пит кратко.

— Цялата тази работа е направо вбесяваща. — Закинтус наблягаше на всяка дума, като забиваше пръст в меката земя.

— Направо вбесяваща ли? — повтори Пит като ехо. — Това ли е най-много, което можеш да кажеш?

Инспекторът се надигна до седнало положение и сви безпомощно рамене.

— Аз вече изчерпих силите си. Чувствам се така, сякаш съм се катерил по стръмна планина, за да открия, че връхът ѝ е забулен от мъгла. Не знам дали ще ме разбереш, но посветих живота си в следене на измети като Фон Тил. — Той замълча за миг, после продължи съвсем тихо: — Досега не ми се е случвало да се отказвам от някой случай. Няма да го направя и сега. Този кораб трябва да бъде спрян, въпреки че според нашите закони това не може да стане. Божичко, можеш ли да си представиш какво ще се случи, ако тази пратка хероин стигне в Щатите?

— Размишлявал съм за това.

— Майната им на вашите закони — вметна разгневен Джордино. — Оставете ме да му лепна една мина за корпуса на това старо корито и бум... — Той описа с ръце облак след взрива. — Рибите ще наследят хероина.

Закинтус кимна бавно.

— Имаш развинута фантазия, но...

— Прост ум — прекъсна го отново Пит и хвърли пренебрежителен поглед към Джордино.

— Повярвайте ми, много повече предпочитам да видя сто стада риби с обърнати нагоре кореми, отколкото дори един дрогиран ученик — продължи Закинтус с горчивина в гласа. — Разрушаването на този кораб ще разреши само непосредствения проблем; то ще е все едно да отрежеш едното пипало на октопода. Фон Тил и неговата банда наркотрафиканти пак ще останат, да не говорим за неразгадаемата гатанка на — принуден съм да призная — неговата гениална операция. Не! Трябва да проявим търпение. „Куин Артемиша“ още не е хвърлил котва в Чикаго. Остава ни една последна възможност, когато спре в Марсилия.

— Не мисля, че ще извадите по-голям късмет в Марсилия — изрази съмнението си Пит. — Дори някой от вашите мними френски докери да се промъкне на борда, лично аз ви гарантирам, че той няма да открие нищо, което да си струва.

— Защо си толкова сигурен? — попита крайно изненадан Закинтус. — Освен ако... ако ти самият не си претърсил кораба.

— От него всичко може да се очаква — измърмори Джордино. — Веднага щом корабът пусна котва, той се отправи към него. В продължение на половин час ми се изгуби от поглед през очилата ми за нощно виждане.

Четиримата мъже загледаха питащо Пит.

Пит се разсмя и метна угарката си над дигата.

— Дойде времето, казал моржът, да се кажат много неща. Елате насам, господа, и чуйте шпионските приключения на Дърк Пит, голият крадец, който се вмъкна на високи етажи чрез катерене.

Пит най-накрая се облегна на пикапа и млъкна. После огледа продължително и замислено лицата на мъжете пред себе си.

— Слушайте сега — започна той и се усмихна с половин уста. — „Куин Артемиша“ е само един параван. О, да, той пори водите на морета и океани, превозва и разтоварва товари. Но тук свършва всяка прилика между истинския товарен кораб и „Куин“. Вярно, той е стар плавателен съд, но под стоманената му обшивка тупти пълна и съвременна централизирана система за управление. Миналата година видях същото съоръжение на също такъв един стар кораб в Тихия океан. На него не му е нужен многоброен екипаж. Шест-седем души са напълно достатъчни.

— Няма тарапана, няма суетня — вметна Джордино.

— Съвсем вярно — кимна Пит. — Всеки отсек, всяка каюта е направена като театрален декор. Когато корабът стигне в пристанище, екипажът излиза иззад всеки ъгъл и започва да играе ролята си.

— Извинете пълното ми невежество в това отношение, майоре. — Колкото и да се преструваше, Зино не можеше да прикрие оксфордския акцент в гласа си. — Не разбирам как „Куин Артемиша“ може да изпълнява търговски доставки без необходимата техническа поддръжка по време на дългите ѝ плавания.

— Той е нещо като историческа забележителност — поясни Пит. — Представете си известен замък, където огънят в камината гори,

канализацията все още работи и зелените площи наоколо са изрядно поддържани. Пет дни от седмицата замъкът е затворен, но през почивните дни се отваря за туристи или в случая — за митническите инспектори.

— Ами уредниците? — попита насмешливо Зино.

— Уредниците... — измърмори Пит — те живеят в мазето.

— Само плъховете живеят в мазето — вметна сухо Дариус.

— Много уместна забележка, Дариус — съгласи се Пит. — Особено като се вземат предвид двукраките им разновидности, с които си имаме работа.

— Мазета, театрални декори, замъци... Екипаж, забутан някъде в утробата на кораба... Какви ги приказваш? — намеси се Закинтус. — Моля те, мини направо по същество.

— Ще стигна и до това. Преди всичко обаче, екипажът не е настанен в корпуса. Жилищните му помещения са под него.

Закинтус присви очи.

— Това не е възможно.

— Напротив — усмихна се Пит. — Щеше да е напълно възможно, ако тази стара гемия „Куин Артемиша“ беше бременна.

Настъпи неловко мълчание. И четиримата загледаха Пит с явен скептицизъм. Пръв наруши мълчанието Джордино.

— Опитваш се да ни кажеш нещо, но проклет да съм, ако успееш.

— Зак призна, че методът на Фон Тил да пренася тайно наркотици е гениален — отвърна Пит. — И е напълно прав. Гениалността му лежи в простотата. „Куин Артемиша“, както и всеки друг кораб на „Минерва“, може да работи независимо един от друг или може да бъде контролиран от друг съпътстващ го плавателен съд, закачен за корпуса му. Помислете малко над това. То не е толкова абсурдно, както звучи. — Пит говореше с такава увереност, че всички съмнения започнаха да се пропукват. — „Куин Артемиша“ не се е отклонила цели два дни от курса си само за да прати въздушна целувка на Фон Тил. По някакъв начин е трябвало да се осъществява връзка с брега — каза той и се обърна към Закинтус и Зино. — Казвате, че ти и хората ти сте наблюдавали вилата и не сте видели никакъв признак на подаден сигнал.

— Нито че някой влиза или излиза от нея — добави Зино.

— Същото се отнася и за кораба — вметна Джордино, поглеждайки с любопитство Пит. — Никой не е стъпвал на брега, освен теб.

— Дариус и аз го направихме единодушно — каза Пит, — той не е чул нищо по радиостанцията, аз пък открих радиорубката празна.

— Започвам да вниквам накъде биеш — обади се замислен Зак. — Всяка връзка между кораба и Фон Тил може да се осъществява само под вода. Но аз все още не съм сигурен, че вярвам на теорията ти за сателитния плавателен съд.

— Ами опитай това. — Пит замълча, после продължи: — Какво пътува на далечни разстояния, заедно с екипаж и възможност да натовари сто и трийсет тона хероин, и никога да не бъде претърсен от митничари или инспектори от Управлението за борба с наркотиците? Единственият логичен отговор е: истинска подводница.

— Хубаво предположение, но няма да мине — поклати глава Зак. — Ние сме изпращали стотици пъти водолази под водолинията на всеки кораб на „Минерва“. Но на подводница те все още не са се натъквали.

— И по всяка вероятност никога няма да се натъкнат. — Устата на Пит беше суха, цигарата му имаше вкус на изгорял картон. Той хвърли угарката си на пътя и я видя как дими, докато катранът между тлеещото въгленче не се стопи в миниатюрно черно езерце. — Не че методът е бил погрешен. Просто водолазите ви са пропуснали подводната лодка поради — ако ми простите играта на думи — правилното определяне на времето.

— Да не би да искаш да кажеш, че подводницата е била откачена, преди корабът да влезе в пристанището? — попита Закинтус.

— Тъкмо това е основната идея — отвърна Пит.

— А после? Къде отива после?

— За тези отговори нека започнем с „Куин Артемиша“ в Шанхай. — Пит се замисли за момент. — Ако застанеш на пристаните на река Хуанпу и наблюдаваш товаренето на кораб, за теб това ще изглежда най-обикновена товарителна работа. Кранове повдигат чували — а чувалите са най-удобни за пълнене на трюмовете с хероин. Най-напред се товари хероинът, който обаче не остава в трюмовете. Той веднага се прехвърля в подводницата вероятно през тайни люкове, които не могат да бъдат открити от никой митнически детектор. После

се натоварва законният товар и „Куин“ потегля за Цейлон. Там соевите зърна и чайт се разменят за какао и графит — още един законен товар. Следва отклонението до Тасос. За поредните заповеди от страна на Фон Тил по всяка вероятност. Оттам се продължава за Марсилия за дозареждане и след това за крайното разтоварване в Чикаго.

— На мен обаче нещо ми убягва — смънка Джордино.

— Какво е то?

— Тъй като не разбирам много от подводници, не мога да си представя как може едно бебе кенгуру да си играе с товарен кораб или пък къде ще побере то товар от сто и трийсет килограма наркотик.

— Направена е модификация на подводния съд — каза Пит. — Съвсем не е огромен инженерен подвиг да се свалят командната рубка и другите издатъци, за да пасне горната палуба с кила на кораба-майка. Средният тип подводници от Втората световна война са имали водоизместване от хиляда и петстотин тона, ширина над деветдесет метра и височина на корпуса три метра. Изпразнят ли се торпедните отсеци, жилищните помещения на осемдесетчленния екипаж и ненужните лични вещи и дреболии, ще се освободи достатъчно място за складиране на хероина.

Пит забеляза, че Закинтус го гледа особено — по лицето му беше изписан израз на дълбоко вглъбение. После чертите му показаха първите следи от просветление.

— Каж ми, майоре — попита той след малко, — каква скорост може да развива „Куин Артемиша“ със закачена за корпуса му подводница?

Пит се замисли.

— Според мен около дванайсет възела. Необременен с нея обаче, крайцерската му скорост достига до петнайсет-шестнайсет.

Закинтус се обърна към Зино.

— Твърде е възможно майорът да е на вярна следа.

— Знам какво си мислиш, инспекторе. — Зъбите на Зино се подадоха под мустаците му. — Ние често сме съсредоточавали мислите си над загадъчните несъответствия в крайцерските скорости сред корабите на „Минерва“.

Погледът на Закинтус се върна върху Пит.

— Кога и как според теб се разтоварва хероинът?

— Нощно време при прилив. Твърде е рисковано през деня. Тогава подводницата лесно може да бъде забелязана от въздуха...

— Това съвпада — прекъсна го инспекторът. — Товарните кораби на Фон Тил винаги потеглят в такъв час, че да стигнат в пристанище след залез-слънце.

— Колкото до разтоварването — продължи Пит, подминавайки прекъсването му, — подводницата се освобождава веднага след като навлезе в пристанището. Без командна рубка или перископ тя може да бъде преведена от повърхността чрез малък плавателен съд. Единственият възможен провал е да бъде блъсната в тъмнината от някой друг морски съд.

— Няма съмнение, че те имат лоцман на борда, който добре познава всеки сантиметър от пристанищната акватория — каза замислен Закинтус.

— Първокласен пристанищен лоцман е абсолютно задължителен за операции като тези на Фон Тил — съгласи се Пит. — Да се преодоляват подводни препятствия над плитко дъно в тъмнина не е по силите на аматьор яхтсмен.

— Следващата точка в дневния ред — заговори бавно инспекторът — е да определим местонахождението, където подводницата може да разтоварва и разпределя хероина без страх, че ще бъде открита.

— Някой изоставен пристанищен склад? — подхвърли Джордино. Той беше затворил очи и изглеждаше на задрямал, но Пит знаеше от дълъг опит, че приятелят му не изпуска нито дума от разговора.

Пит се разсмя.

— Злодеят, който дебне край изоставени складове, се явява само в случаите на Шерлок Холмс. Пристанищната собственост се котира на висока цена. Неизползвана постройка веднага ще породви съмнения. Освен това, както Зак каза, един склад е първото място, където би погледнал следователят.

По устните на Закинтус се появи тънка усмивка.

— Майор Пит е прав. Всички докове и складове се наблюдават зорко от Управлението и митниците ни, да не говорим за областните пристанищни патрули. Не, какъвто и метод да използват, той трябва да

е изключително находчив. И не може да не е находчив, след като е издържал успешно през всичките тези години.

Настъпи дълго мълчание, после той продължи тихо:

— Сега най-сетне имаме вярна следа. Тя е само една тънка нишка, но ако бъде закачена за въже, а въжето — за верига, тогава част от тлъстото състояние на Фон Тил може да бъде открито в другия му край.

— Ако искаш да провериш предположението на майора, Дариус трябва веднага да уведоми агентите ни в Марсилия. — Тонът на Зино беше на човек, който се опитва да убеди себе си в нещо, което не е потвърден факт.

— Не, колкото по-малко знаят, толкова по-добре — поклати глава Закинтус. — Не искам да се предприемат никакви действия, които биха могли да пуснат муха в главата на Фон Тил. „Куин Артемиша“ и хероинът трябва да стигнат в Чикаго безпрепятствено.

— Много хитро — обади се Пит усмихнат. — Да се използва товарът на Фон Тил за примамка на „акулите“.

— Не е трудно да се предугади — кимна инспекторът. — Всеки шеф или всяка организация от подземния свят, свързана с незаконен наркотрафик, ще се появят, за да посрещнат въпросната подводница — и той всмукна от лулата си и изпусна кълбо дим. — И Управлението за борба с наркотиците с огромно задоволство ще поеме ролята на домакин на това посрещане.

— При условие че откриете мястото на разтоварването — добави Пит.

— Ще го открием — увери го Закинтус. — „Куин“ няма да навлезе в Грейт Лейкс по-рано от три седмици. Това ни предоставя достатъчно време, за да претърсим всеки пристан, всеки хангар за лодки и яхтклуб, разположени досами бреговата ивица. Ще го направим, разбира се, съвсем дискретно, не е нужно да вдигаме олелия, та да подплашим играчите.

— Няма да е много лесно.

— Подценяваш Управлението — възрази леко обиден Закинтус. — Ние се оказахме специалисти в тези неща. Но за твое успокоение ще уточня, че няма да правим опити да открием точното място, а само района. И щом ни се удаде удобен случай, ще се втурнем натам.

Пит го погледна със сериозно лице.

— Поемате твърде голям риск.

— Изненадваш ме, майоре. Та нали ти сам ни подсказа посоката. Бих казал първата приемлива посока, която Интерпол и Управлението получават от двайсет години насам. Нима поставяш под съмнение собствените си заключения?

— Не — поклати глава Пит, — напълно съм сигурен в предположенията за подводницата.

— Тогава какво те безпокои?

— Мисля, че залагате всичко на една карта, като съсредоточавате усилията си направо в Чикаго.

— Какво по-добро място има за поставяне на капан?

Пит отвърна бавно и ясно:

— Сто и едно неща могат да се случат за времето от този момент до момента, когато на борда на „Куин Артемиша“ се качат митничарите. Ти сам каза, че три седмици са достатъчни да се претърси градското пристанище. Защо да насилваме нещата? Аз ви препоръчвам настоятелно да съберете повече факти, преди напълно да се подложите на риска.

Закинтус повдигна вежди.

— Какво си наумил?

Пит се облегна на пикапа. Боядисаната в синьо ламарина беше вече нагорещена. Той отпрати отново поглед към морето. Набръчканото му лице под начупената му черна коса беше напрегнато. Той пое дълбоко уханния солен въздух на Егейско море и се наслади за миг на приятното усещане. После с неохота върна мислите си към суровата действителност и когато заговори, знаеше, че трябва да направи нещо.

— Зак, имам нужда от десет здрави-прави мъже и един стар морски вълк, който познава на пръсти водите край Тасос.

— Защо? — попита кратко инспекторът.

— Очевидно е, че ако Фон Тил върши контрабандната си дейност от вилата и се свързва с корабите си под вода, той трябва да има тайна оперативна база някъде на това крайбрежие.

— И ти възнамеряваш да го откриеш ли?

— Това е основният замисъл — отбеляза твърдо Пит и погледна Закинтус право в очите. — Е?

Инспекторът замислен си играеше с лулата в ръцете си.

— Невъзможно — отсече той след малко. — Не мога да го позволя. Ти си умен човек, майоре. Досега твоите разсъждения звучаха напълно логично. И никой не оценява повече от мен огромната полза, която имаме от теб. Не мога обаче да поема риска да подплаша Фон Тил. Повтарям: корабът и хероинът трябва да стигнат до Чикаго без никаква намеса отвън.

— Фон Тил е вече подплашен — отвърна с категоричен глас Пит. — Той не може да не ви е забелязал. Английският ескадрен миноносец и турският самолет, които не са изпусkali от поглед „Куин Артемиша“ от Цейлон до Егейско море, са твърдо доказателство, че Интерпол е по следите на хероина. Затова ви казвам: спрете го сега, преди още някой от корабите му да натовари или разтовари незаконен товар!

— Докато този кораб не се отклони от предварително начертания си курс, настоявам Фон Тил да не бъде закачан — каза Закинтус. — Трябва да разбереш, че полковник Зино, капитан Дариус и аз отговаряме за наркотиците. Ако трябва да си вършим добре работата, не можем да се замесваме в преследването на търговията с бели робини, на откраднатото злато или на незаконно транспортиране на известни престъпници. Може да звучи жестоко и безсърдечно, но Интерпол има други способни хора и отдели, които са специализирани в този вид престъпления. И те ще кажат същото, ако точно този кораб превозва товар под тяхна юрисдикция. Не, съжалявам, може да изпуснем накрая Фон Тил, но затова пък ще заключим най-големите незаконни разпространители на наркотици в Северна Америка, да не говорим, че драстично ще пресечем външния поток на хероин.

Настъпи кратко мълчание, след което Пит избухна:

— Дрън-дрън! Дори да задържите хероина, подводницата и екипажът ѝ, както и всеки наркопласъор на дребно в Щатите, пак няма да спрете Фон Тил. В мига, в който намери нови купувачи, той ще се върне с нов товар наркотици. — Пит замълча, изчаквайки реакция; такава не последва и той продължи: — Вие тук нямате власт над Джордино и мен. Каквото и да правим двамата с него от тук нататък, ще го правим без съвместно участие с вас.

Закинтус стисна още по-силно устни. Очите му гледаха гневно Пит. После той погледна часовника си.

— Само си губим времето. Имаме само един час, за да стигнем до летището на Кавала и да хванем сутрешния полет за Атина — и

насочи лулата си към Пит като пистолет. — Не ми е приятно да пренебрегвам аргументи, но ти не ми оставяш никаква алтернатива. Съжалявам, майоре. Но въпреки че съм ти много задължен, се налага отново да поставя теб и Джордино под арест.

— Ще го направиш, друг път! — рече Пит с леден глас. — Ние просто няма да се подчиним.

— В такъв случай ще изпитате унижението на насилственото задържане. — Закинтус потупа кобура на четирийсет и пет милиметровия си автоматичен пистолет, който висеше отстрани на колана му.

Джордино лениво стана от земята и хвана Пит над лакътя. Лицето му беше усмихнато.

— Не мислиш ли, че това ще предостави на Джордино Хлапака да извади бързо патлака си?

Джордино беше по тениска и памучни панталони; никъде по тялото му не се виждаше издайническа издутина. Пит не скри озадачението си, но доверието в стария му приятел остана непоклатимо.

— Съмнявам се, че ще имаш друга, по-добра възможност от тази.

Закинтус бръкна в кобура си.

— Какво, по дяволите, сте си наумили? Длъжен съм да ви предупредя, че...

— Почакай. — Това беше дрезгавият глас на Дариус. — Остави на мен, инспекторе. — В тона на гласа му се долавяше заплахата. — Имам начин да се справя с тия двамата.

Джордино не показва припряност. Той пренебрегна заплашителния тон на Дариус и заговори спокойно, сякаш поиска от Пит да му подаде солницата.

— Аз съм особено изкусен в изваждането на патлака си отзад, но съм по-бърз при стрелба от ханша. Кое от двете предпочиташ да видиш?

— В този случай — отвърна Пит с нарастващо любопитство и развеселеност, — предпочитам да извадиш патлака от чатала си.

— Стига! Престанете! — размаха раздражено лулата си Закинтус. — Предлагам ви да се държите по-сериозно и да ни сътрудничите.

— Как смяташ да ни държиш на лед три седмици? — попита го Пит.

Закинтус сви рамене.

— Затворът на континента предоставя великолепни условия за политическите затворници. Може и да поискаме от полковник Зино да използва влиянието си и да ви настани в килия с гледка към... — Челюстта на Закинтус изведнъж увисна наред изречението. Кафявите му очи се присвиха в безпомощна ярост и той застина неподвижен като статуя в градски парк.

Най-неочаквано в ръката на Джордино се появи мъничък пистолет, на който тънката като молив цев сочеше право между веждите на Закинтус. Дори Пит остана като гръмнат от изненада. Но логиката му подсказа, че Джордино блъфира; последното нещо, което той или който и да е друг очакваше, беше Джордино да извади огнестрелно оръжие.

15.

Всяко оръжие, независимо дали е малко и леко, или голямо и масивно, винаги привлича вниманието. Да се каже, че Джордино беше център на вниманието, ще бъде класическо омаловажаване. Той играеше съвършено ролята си — автомат в изпънатата му напред ръка, мрачна усмивка по лицето му. Ако се раздаваха академични награди за излишно перчене, той щеше да спечели най-малко три.

Дълго време никой не продума. Най-накрая Зино удари юмрук в дланта си. По смуглото му лице се появи съвсем лека усмивка.

— Аз те предупредих, че тия мъже са хитри и опасни, но постъпих глупаво, задето те оставих сам да се увериш.

— И на нас тия неприятни сценки са не по-малко неприятни, отколкото, на вас — каза Пит спокойно. — А сега, господа, извинете ни, но ние си свършихме работата и се прибираме.

— Няма да е разумно да бъдем простреляни в гръб — каза Джордино и размаха нехайно мъничкия си автомат пред лицата на тримата служители, борещи се срещу наркотиците. — Най-добре е да им вземем оръжията, преди да си тръгнем оттук.

— Няма да е необходимо — каза Пит. — Никой няма да натисне спусъка. — Той погледна в очите първо Закинтус, после Зино и ги видя, че са замислени и сериозни. — Знам, че сте изкушени, но няма да стреляте в гърбовете ни, защото сте мъже с чест. Освен това няма да е уместно. Разследването на смъртта ни само ще докаже, че е било мърлява работа. На Фон Тил това ще му хареса. От друга страна, знаете много добре, че ние също няма да стреляме в гръб, тъй като не сме достатъчно заинтересовани да убием когото и да било от вас. Затова имайте търпение, само това искам от вас — търпение през следващите десет часа. Обещавам ти, Зак, че ще се видим отново преди залез-слънце, и то на много по-приятелски начала. — Гласът на Пит звучеше странно философски и замисленият поглед на Закинтус се смени с искрена почуда.

Пит за миг се изкуши да продължи играта на котка и мишка, но промени решението си. Закинтус и Зино даваха вид, че са се отказали да се отбраняват, но не и Дариус. Огромният мъж пристъпи две крачки напред, лицето му пламтеше от гняв, ръцете му ту се свиваха в юмруци, ту се отпускаха като черупките на две гигантски южнотихоокеански миди. Наистина беше време за бързо оттегляне.

Пит заобиколи бавно предницата на товарния автомобил, използвайки капака на двигателя и бронята като бариера между него и Дариус. Качи се зад волана, примижавайки леко от нагорещената от слънцето седалка, която опари голите му бедра, и запали мотора. Джордино се качи след него в кабината, без да сваля нито за миг очи от мъжете до мерцедеса, продължавайки да държи оръжието си насочено към тях. После спокойно, без никакъв признак на отчаяна припряност, Пит плавно превключи на скорост и потегли към Брейди Фийлд и дока за китоловната лодка на „Първи опит“. Няколко пъти отмести поглед от пътя напред към огледалото за обратно виждане, докато не видя как трите фигури изчезнаха, когато пикапът направи завой сред древна маслинова горичка.

— Нищо и никакъв пистолет, ама изравни неравенството — подметна Джордино с въздишка и се облегна удобно назад.

— Я да го видя.

Джордино му показва първо приклада.

— Трябва да признаеш, че ни послужи тъкмо навреме.

Пит огледа лилипутското оръжие, като междувременно не изпускаше от очи и пътя. Разпозна го като джобен „Маузер“, двайсет и два калибров, от типа, който жените в Европа носеха за самозащита; можеше лесно да се скрие в дамска чанта или под жартierer. Ставаше само за стрелба от близко разстояние; точност от над три метра, дори от ръцете на професионалист, беше почти нулева.

— Трябва да се считаме за страхотни късметлии.

— И още как! — измърмори Джордино. — Това бебче наистина изравни съотношението на силите. Защо според теб навремето гангстерите са го наричали „изравнител“.

— Щеше ли да натиснеш спусъка, ако Зак и хората му не бяха проявили отзивчивост? — попита го Пит.

— Без капка колебание — отвърна уверено Джордино. — Разбира се, щях само да им пусна по един куршум в краката или

ръцете. Няма смисъл да убиваш някого, който те снабдява с метакса.

— Виждам, че има още много да научиш за немските автомати.

Джордино присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

Пит намали скоростта, за да пропусне едно малко момче, което водеше тежко натоварено магаре.

— Две неща. Първо, едно двайсет и два калиброво оръжие трудно би могло да сложи край на човешки живот. Можеше да изпразниш цял пълнител в Дариус, но не го ли улучеше право в главата или сърцето, той дори нямаше да трепне. И второ, изражението на лицето ти, когато изстреляш първия куршум, трябва да остане паметна гледка. — Пит подхвърли пистолета в скута на Джордино. — Все още е на предпазител.

Пит хвърли бърз поглед към Джордино. Приятелят му гледаше безизразно пистолета в скута си. Дори не направи опит да го вземе. Пит обаче го познаваше достатъчно добре, за да не съзре пълното му слисване.

Джордино сви рамене и Пит му се усмихна тънко.

— Изражение като това на Джордино Хлапака току-що спечели наградата за идиота на годината. Аз напълно бях забравил за предпазителя.

— Всъщност ти никога не си притежавал маузер. Откъде изнамери този?

— Той принадлежи на твоята ортачка в играта за този месец. Открих го, когато я мъкнех на рамо през тунела. Беше го привързала с лепилна лента за крака си.

— Ах, ти, негодник такъв! Значи си го имал през цялото време, докато Дариус ни избиваше мозъците от главите?

— Естествено — кимна Джордино. — Бях го пхнал в чорапа си. Но не ми се удаде случай да го използвам. Ти се нахвърли на Франкенщайн, преди да бях готов. После схватката ви стана много бързо. Миг по-късно се озовах по гръб и ударих главата си в пода. След това беше вече много късно — не можех да се пресегна, за да извадя плюкалото си.

Пит се смълча; умът му вече витаеше другаде. Беше все още ранно утро и дърветата край пътя хвърляха дългите си неравномерни сенки на запад. Той шофираше механично. Стотици въпроси, стотици

съмнения се въртяха в главата му. Не знаеше откъде да започне. Имаше смътен план, който в най-добрия случай беше рискован, с малки изгледи за успех, подкрепен единствено от непреодолимия му порив да го изпълни. После той автоматически сложи крак върху спирачния педал, намали скоростта и спря пред главния портал на Брейди Фийлд.

Четирийсет минути по-късно той и Джордино се качиха на борда на „Първи опит“. Палубата беше пуста, но от офицерския стол долиташе хор от весел мъжки смях, придружен от писклив женски кикот. Пит и Джордино влязоха вътре и завариха Тери, заобиколена от целия екипаж и научния екип. Беше облечена — или по-скоро разсъблечена — с импровизирани бикини, които създаваха впечатлението, че ще се развържат при най-малкия полъх на морския бриз. Беше се настанила върху масата за хранене — център на вниманието, кралица, заобиколена от обожатели, и съвсем явно личеше, че се радва на всеки мъжки поглед. Смаян, Пит огледа мъжките лица. Беше много проста задача да се отделят лицата на учените от тези на професионалните моряци. Последните стояха кротко и гледаха похотливо щедро изложената на показ женска плът, а в съзнанията им се редуваха порнографски сцени като от филмова лента. Говор идваше предимно от научните работници. Морските биолози, метеоролозите, геолозите — всеки от тях ревностно се стараяше да привлече вниманието на Тери и се държеше като гимназист, в чиято спалня неочаквано е нахлула легендарна кралица на секса.

Командир Гън забеляза влизането на Пит и се приближи до него.

— Радвам се, че се върна. Радистът ни е на път да откачи. От зори получава съобщения по-бързо, отколкото смогва да ги запише. Повечето от тях са адресирани до теб.

Пит кимна.

— Добре, да вървим да прегледаме пощата от моите почитатели. — Той се обърна към Джордино. — Постарай се да откъснеш за няколко минути нашата царица от нейните пламенни ухажори и я доведи в каютата на Гън. Искам да ѝ задам един-два много лични въпроса.

Джордино се ухили.

— Като гледам тая тълпа, вероятно ще бъда линчуван, ако се опитам да го сторя.

— Е, ако нещата загрубеят, извади пистолета си — отвърна язвително Пит. — Но не забравяй да свалиш предпазителя.

Джордино зяпна като риба на суша. Преди да успее да се съвземе, Пит и Гън бяха напуснали помещението.

Радистът, млад чернокож на възраст малко над двацет години, вдигна поглед, като ги видя да влизат.

— Това пристигна току-що за вас, сър — и той подаде съобщението на Гън.

Докато го четеше, устните на Гън бавно се разтегнаха в широка усмивка.

— Чуй това. „До капитан трети ранг Гън, командващ кораба на НЮМА «Първи опит». Що за проклето стършелово гнездо сте разбъркали вие там в Егейско море. Изпратих ви да проучите морския свят, а не да си играете на стражари и апаша. В резултат на това ви нареждам да окажете всякакво съдействие, повтарям: всякакво съдействие под ваша команда на местните представители на Интерпол. И не се връщайте без проклетия Тийзър. Адмирал Джеймс Сандекър, НЮМА, Вашингтон.“

— Адмиралът май не е бил много във форма — измърмори Пит. — Употребил е „проклет“ само два пъти.

— Моля те, не ме дръж в неведение — каза с мек тон Гън. — Какво съдействие можем да окажем ние на Интерпол?

Пит се замисли за момент. Гън трябва да бъде накаран да вземе критично решение; определено беше твърде рано за разголване на фактите. Пит извъртя отговора.

— Ние може би сме единствената надежда да сразим Фон Тил и неговата империя. Това вероятно означава да поемем известни рискове, но залозите са твърде високи.

Гън свали очилата си и се вгледа отблизо в Пит.

— Колко високи?

— Количество хероин, достатъчно да въздейства на цялото население на Съединените щати и Канада — отвърна бавно Пит. — Сто и трийсет тона, ако трябва да съм съвсем точен.

Лицето на Гън не издаваше никаква изненада. Той спокойно вдигна очилата си към светлината и огледа стъклата за петна. Като

видя, че такива няма, окачи роговите им рамки върху ниско разположените си уши.

— Макар да нямам представа, количеството наистина ми се струва доста голямо. Защо не ми каза затова снощи, когато доведе младата жена на борда?

— Имах нужда от повече време и повече отговори, но и в момента все още ми липсват и двете. Но мисля, че попаднах на нещо, което ще намести този налудничав пъзел в съответните контури.

— Все още не разбирам какво очакваш от мен.

— Ще трябва да ударим Фон Тил под кръста, точно под кръста. Става дума за подводно представление. Имам нужда от всеки здрав и прав мъж, който можеш да ми отделиш, снабден с водолазни принадлежности и с оръжие, годно за бой във вода: водолазни ножове, харпуни, неща от този род.

— А ти каква гаранция можеш да ми дадеш, че никой няма да пострада?

— Абсолютно никаква — отвърна кротко Пит.

Гън го изгледа за момент с безизразно лице.

— Съзнаваш ли какво искаш от мен? Повечето от хората ми на борда на този кораб са учени, а не командоси. Те са същински тигри, когато държат в ръка саломери, колби или микроскопи, но да промушат с нож човек или да изстрелят метално копие с назъбен връх в пъпа му е нещо съвсем различно.

— Добре, а моряците?

— О, те могат да ти бъдат от голяма помощ при сбиване в някой бар, но като повечето професионални моряци те изпитват отвращение към всякаква дейност под водата. Те не могат, или по-скоро няма да си надянат водолазна маска за лице, за да се гмурнат в дълбините. — Гън поклати глава. — Съжалявам, Дърк, но искаш прекалено много...

— Я стига! — сопна му се грубо Пит. — Това не е Литъл Биг Хорн и аз не искам от теб да ми изпратиш Седми кавалерийски полк срещу индианците. Виж какво, на не повече от осемдесет километра оттук един товарен кораб на „Минерва лайнс“ пори водите на Егейско море с товар, който е смъртоносен колкото всяка водородна бомба. Ако това количество хероин бъде изсипано на пазара в Щатите, последствията ще са пагубни. Самата мисъл е направо кошмарна.

Пит замълча, за да даде време думите му да произведат ефект. После си запали цигара и продължи:

— Управлението за борба с наркотиците и митническият отдел ще чакат. Те са поставили капан. Ако, и това е едно голямо „ако“, всичко мине добре, хероинът и контрабандистите, плюс техните нелегални пласьори в Щатите, ще бъдат тихомълком заловени и сложени зад решетките.

— Тогава какъв е проблемът? — настоя на своето Гън. — Къде се вписват в картинката водолазите?

— Нека просто речем, че имам известни съмнения. Фон Тил не е бил спипван с контрабандната си стока, тъй да се каже от десетилетия насам. Нашите правителствени агенти не могат да се качат законно на борда на товарния кораб, докато той не навлезе в териториалните води на Щатите, което ще стане след три седмици. Дотогава Фон Тил може да надуши, че Интерпол действа извънредно потайно. И вместо да се спогоди с момчетата и влезе в капана, той ще трябва да промени курса на кораба в последния момент или да изхвърли хероина в Атлантическия океан. Тогава на агентите и митничарските инспектори няма да им остане нищо друго, освен да играят сами със себе си. Единственият сигурен и безопасен начин е да се спре корабът сега, преди да е излязъл от Средиземно море.

— Нали сам каза, че законно това не може да стане.

— Има един начин — Пит всмукна от цигарата си и изпусна дима през ноздрите си — и той е: да намерим солидни доказателства срещу Фон Тил и „Минерва лайнс“ до утре сутринта.

Гън отново поклати глава.

— Дори тогава качването на борда на кораб в международни води, особено кораб на приятелска държава, може да доведе до неприятни политически последствия. Съмнявам се, че някоя държава ще поиска дори да се доближи до него.

— Има една възможност — каза Пит. — Корабът ще спре в Марсилия за дозареждане. Интерпол ще трябва да действа бързо. Ако те получат необходимите доказателства и извършат щателна законна проверка на документите, ще могат да арестуват кораба в пристанището.

Гън се облегна на вратата и се вгледа проникателно в Пит.

— Значи ти искаш да рискуваш живота на хората, които са под мое ръководство.

— Ами няма как иначе — отвърна Пит със спокоен глас.

— Според мен ти си оставяш отворена вратичка, защото си изпаднал в страхотно затруднение. Аз отговарям пред НЮМА за този кораб и персонала му. Единственото, което ме интересува, е безопасното завършване на експедицията. Не разбирам защо изборът е паднал на нас. Защо Интерпол или местната полиция не проведе свое собствено издирване. Не е никакъв проблем да се намерят водолази на континента.

Започва да става все по-трудно, помисли си Пит. На този етап от играта той не можеше да издаде, че Закинтус е много против Фон Тил да бъде притеснен по някакъв начин. Пит познаваше Гън от малко повече от година, но през това време бяха станали добри приятели. Командирът беше умен човек. Следващата сцена трябваше да се изиграе с хладнокръвие, с голямо хладнокръвие. Пит загледа с подозрение заетия радист, после се обърна отново към Гън.

— Наречи го съдба, съпадение или както искаш това, че „Първи опит“ се намира край Тасос в точния момент, за да разкрие безупречно планиран престъпен заговор. Цялата незаконна операция на Фон Тил зависи от използването на подводница, а може би повече от една — не знаем още. Хероинът е най-солидната работа, с която се е заемал някога той. Адски трудно е за проумяване, но той може лесно да улови в мрежата си над двеста милиона долара само с тази пратка. Планирал е всичко толкова добре, че нищо да не може да застане на пътя му. После един ден поглежда през прозореца си и вижда океанографски кораб на не повече от три километра от вилата му. Научавайки, че ти претърсваш водите за някаква легендарна риба, той започва да се плаши. Има голяма вероятност някой от твоите водолази да разкрие базата на операцията му и, което е по-важно, метода му на тайно внасяне на стоката. Той се отчайва. Не може да ви потопи. Последното, което иска, е пълно разследване на потъналия ви кораб. Няма надежда да раздуха антиамерикански бунтове и насилие. Жителите на острова са фермери и рибари, обичащи да се забавляват. Тях никак не ги засяга провеждането на демонстрации срещу научна експедиция. Те дори са ви посрещнали радушно. Местните търговци се възползват от вас. Фон Тил рискува с малки изгледи за успех. Той предприема нападение на

Брейди Фийлд, надявайки се, че полковник Люис ще ви нареди да се изтеглите от района с оглед безопасността ви. Когато това не става, Фон Тил насочва вниманието си директно към „Първи опит“.

— Не знам... — заговори колебливо Гън. — Всичко това звучи толкова логично. С изключение за подводниците. Никой цивилен не може да отиде до най-близкия си брокер на яхти и да си купи подводница.

— Единственият начин, по който Фон Тил е могъл да се снабди с подводница, без да привлече вниманието, е да е извадил онази, потънала в плитчините по време на войната.

— Виж, това наистина звучи доста интригуващо — отбеляза Гън. Той беше вече настроен на вълната на Пит. По лицето му се изписа изражението на стар златотърсач, който току-що е намерил карта на тайна златна мина.

Пит продължи:

— Това е работа за професионални водолази. Но докато Интерпол събере свой собствен такъв екип, ще бъде много късно. — Последното беше наполовина истина, но послужи на Пит, за да мине на следващия въпрос. — Сега е моментът. И освен Кусто ти имаш най-добрите водолази и съоръжения в Средиземно море. Няма да ти давам изтъркани сравнения от рода на „ти си надеждата на човечеството“ или че е „по-добре да се рискуват неколцина в името на милиони“. Искам от теб само няколко доброволци, които да ми помогнат да проуча скалите под вилата на Фон Тил. Може и да не открием нищо, но пък от друга страна, може и да се натъкнем на достатъчно доказателства за конфискуване на кораба и хероина и да отстраним завинаги Фон Тил от играта. Дали ще улучим, или не — трябва да опитаме.

Гън не каза нищо; беше потънал в мисли. Пит го изгледа, после хвърли въдицата:

— Ще бъде интересно, ако открием какво стана с жълтия „Албатрос“.

Гън вдигна поглед към него и все тъй замислен задрънча с монетите в джоба си. По-твърдоглав и решителен човек от Пит той не познаваше. Спомни си, че колкото пъти му се е доверявал, никога не се е разочаровал от него. Ако Пит му кажеше, че отива да убие всяка акула в морето, продължи да разсъждава наум Гън, той като нищо щеше да го направи. Погледът му пробяга по влажните и започнали

междувременно да се отлепват превръзки на Пит, ръката му отново раздрънка монетите и той се запита какво ли ще си мисли за всичко това утре по това време.

— Добре, печелиш — въздъхна той уморено. — Не се и съмнявам, че ще съжалявам за решението си пред военния трибунал. Но е поне малко удовлетворение да знам, че ще попадна на първите страници на вестниците.

Пит се разсмя.

— Няма да имаш този късмет, приятелю. Каквото и да се случи, ти просто ще си наредил рутинно издирване за събиране на морски видове от подводни рифове. Ако се стигне до неприятен инцидент, можеш да кажеш, че е било нещастен случай.

— Надявам се Вашингтон да повярва.

— Не се безпокой, и двамата с теб познаваме достатъчно добре адмирал Сандекър и знаем със сигурност, че той ще застане зад нас, независимо от последствията.

Гън извади носна кърпа от джоба си и попи потта от лицето и врата си.

— Е, какво искаш от мен от тук нататък?

— Да събереш доброволци. Да дойдат екипирани на кърмата в дванайсет на обяд. Ще им разясня мисията с няколко добре подбрани думи и потегляме.

Гън погледна часовника си.

— Сега е девет часа. Мога да ги събера веднага и след петнайсет минути ще бъдат в готовност да се гмурнат. Защо да чакаме три часа?

— Трябва ми време да поспя малко — усмихна се Пит. — Нямам намерение да задрема на осемнайсет-двайсет метра под повърхността.

— Идеята не е лоша — отвърна сериозно Гън. — Ти наистина изглеждаш като на сутринта след новогодишна нощ. — Той се обърна, за да си тръгне, но на вратата се спря. — Между другото, бъди така добър да свалиш на брега час по-скоро онази жена. Достатъчно ще има да се пека на огън, за да бъде обвинен още и в това, че държи плаващ бардак.

— Добре, но ще стане едва след като се върна от гмуркането. Много е важно дотогава тя да остане на борда, където някой да я държи под око.

— В такъв случай — заговори Гън с нападателен тон, — не ме дръж отново в неведение, ами ми кажи коя е тя.

— Ще повярваш ли, че е племенница на Фон Тил?

— О, не! — смая се Гън. — Само това ми липсваше!

— Не го взимай толкова навътре. Всичко ще бъде наред. Имаш думата ми.

— Дано! — въздъхна Гън. Той вдигна поглед нагоре и сви рамене в знак на отчаяние. — Защо точно аз, Господи!

После си тръгна.

Пит остана загледан през празната рамка на вратата в синята накъдрена морска повърхност. Радистът се беше навел над големия радиоапарат „Бендикс“ и предаваше съобщения, но Пит не го чуваше. Беше се вгълбил във вътрешната тишина на концентрацията и в тишината, която идваше от знойната жегата и нейния спътник — влагата. Чувстваше тялото си сковано както от недоспиване, така и от прекалено мисловно напрежение. Нервите му бяха опънати като въжета на висящ мост; ако едно от тях се скъсаше, останалите щяха да го последват, докато цялата структура не рухнеше и останеше в забрава. Като комарджия, заложил последната си карта, той чувстваше как сърцето му бие лудо в гърдите от страха от неизвестното, стаен дълбоко в него.

— Извинете, майоре. — Ниският глас на радиста като че ли идваше от много далече. — Тези съобщения са за вас.

Пит не каза нищо, само протегна ръка да ги поеме.

— Онова от Мюнхен пристигна в шест часа. — Чернокожият говореше някак плахо и несигурно. — В седем дойдоха други две, от Берлин.

— Благодаря ви — смънка Пит. — Нещо друго?

— Последното, сър... как да ви кажа... то е много странно. Няма позивна на изпращача, нито подпис, само съобщение.

Пит погледна най-горния лист. Мрачна усмивка размърда устните му.

До майор Дърк Пит, кораба на НЮМА „Първи опит“.
Един час назад, девет тръгване.

Х. З.

— Ще... ще пратите ли отговор, майоре? — попита колебливо радистът.

В този момент Пит забеляза болнавия израз на лицето на чернокожия.

— Добре ли сте?

— Да ви кажа право, майоре, не. Не помня да съм имал по-тежко неразположение на стомаха след закуска. Вече два пъти повръщах.

Пит не можа да сдържи усмивката си.

— Похвала за корабния готвач, а?

Радистът поклати глава и разтърка очите.

— Не, не може да е от това. Готвачът е най-големият чревоугодник. Не, вероятно съм прихванал местен вариант на инфлуенца. А може и да съм пил бира от замърсено шише или нещо от този род.

— Задръжте положението — каза Пит. — За следващите двайсет и четири часа ще ни е нужен професионалист зад радиото.

— Можете да разчитате на мен — насили се да се усмихне чернокожият. — Освен това онова пиленце, дето доведохте на борда, се грижи за мен като квачка. Как да страда човек при такова внимание?

Пит повдигна вежди.

— Сигурно вие виждате нещо в нея, каквото на мен ми убягва.

— Тя не е лошо момиче. Е, не е съвсем по вкуса ми, но не е лоша. Във всеки случай цяла сутрин ми носи чай — същинска Флорънс Найтингейл^[1].

Младият радист изведнъж млъкна, опули очи и притисна с длан устата си. После скочи на крака, избута стола си назад и изхвърча навън, където се надвеси като безжизнен над перилото. Животинско ръмжене долетя обратно в радиорубката, придружено с мъчителни стонове.

Пит изведе и лекичко потупа страдащия чернокож по гърба.

— Трябваш ми при радиото, приятел. Остани там, докато повикам лекар.

Радистът кимна бавно, без да продума. Пит се обърна и се отдалечи.

След няколко минути намери корабния лекар и го помоли да отиде да се погрижи за радиста, а той се отправи към каютата на Гън, която бе затъмнена от спуснатите пердета. Прохладен въздух повяваше

от вентилационния отвор и внасяше в малкото помещение примамлива, уютна атмосфера — приятно облекчение след непоносимата вчерашна жега. В сумрака видя Тери да седи върху писалището, подпряла брадичка на повдигнатото си коляно. Тя вдигна поглед и му се усмихна.

— Защо се забави толкова?

— Имах работа — отвърна той.

— Работа — друг път! — нацупи устни тя. — Къде е голямата авантюра, която ми обеща? Всеки път, като се обърна, теб те няма.

— Когато дългът ме зове, миличка, аз трябва да откликна. — Пит яхна един стол и облегна ръце върху облегалката. — Много интригуващо облекло имаш. Откъде го намери?

— Всъщност то не е нищо...

— Виждам.

Тя се усмихна на забележката му и продължи:

— Просто изрязях парчета от една долна калъфка за възглавница. Горнището е вързано отзад на фльонга, а долнището — от двете страни на ханша. Ето виж! — и тя отвърза краищата над лявото си бедро, пускайки малкото парче плат да виси предизвикателно.

— Много умно, много. Какво ще направиш, ако те извикам на бис?

— Колко ще дадеш? — попита тя съблазнително.

— Какво ще кажеш да ти подаря нещо за спомен?

— Ти си невъзможен — отново нацупи устни тя. — Започвам да си мисля, че не си с всички си.

Той трябваше насила да отмести погледа си от тялото ѝ.

— В момента имам да свърша някои неща.

Тя го изгледа озадачена и понечи да каже нещо, но се отказа. Сви рамене, бавно върза отново долнището на бикините си и седна на един стол.

— Много тайнствено се държиш.

— Ще възвърна отново сладката си обичлива същност, след като ми отговориш на няколко прости въпроса.

Тя почеса въображаем сърбеж над лявата си гърда и каза:

— Задавай ги тогава.

— Въпрос номер едно: какво знаеш за контрабандната дейност на чичо ти?

Тя отвори широко очи.

— Не разбирам за какво говориш.

— Аз пък мисля, че добре разбираш.

— Ти си ненормален. — Очите ѝ загледаха гневно. — Чичо Бруно притежава корабоплавателна линия. Защо му е на човек с неговото богатство и обществено положение да се занимава с дребна контрабанда?

— Нищо от онова, с което се занимава, не е дребно. — Пит замълча и огледа изражението ѝ, после продължи: — Въпрос номер две: преди да дойдеш на Тасос, кога за последен път си се виждала с Фон Тил?

— Когато бях малка — отвърна тя неопределено. — Майка ми и баща ми се удавиха, след като ветроходът им се преобърна при внезапна буря край остров Ман. Чичо Бруно беше с тях, както и аз. Той спаси живота ми. От този зловещ случай той се грижеше много добре за мен — най-добрите пансионери, пари, когато му поисках, никога не забравяше рождения ми ден.

— Да бе, каква душица! — подметна саркастично Пит. — А не е ли малко старичък, за да ти е чичо?

— Всъщност той е брат на баба ми.

— Трети въпрос: как така досега не си му идвала на гости тук?

— Всеки път, когато му пишех, че искам да дойда, той ми отговаряше, че е много зает с изпращането на някакви големи пратки или нещо подобно. — Тя се изкикоти леко. — Но този път го праметнах. Просто пристигнах без предупреждение и го изненадах.

— Какво знаеш за миналото му?

— На практика — нищо. Той говори много малко за себе си. Но знам със сигурност, че не е контрабандист.

— Твоят любим чичо е най-големият мошеник, който може да роди една майка. — В гласа на Пит се долавяше умора; той не искаше да наскърбява Тери, но беше сигурен, че тя го лъже. — Един бог знае колко разлагачи се трупове дължат сегашното си състояние на него. Може би стотици, ако не и хиляди. И ти си затънала до гуша в неговите далавери. Всеки мръсен долар, който си изхарчила през последните двайсет години, е напоен с кръв. В някои случаи с кръвта, а и със сълзите, особено със сълзите на невинни деца. Подрастващи момичета, които са били откраднати от техните родители и са

завършвали младежките си години върху мръсен, гаден сламеник в някой публичен дом в Южна Африка.

Тери скочи на крака.

— Такива неща вече не се случват. Ти лъжеш, лъжеш, измисляш си всичко това.

Тя вече е изплашена, но играе великолепен театър, помисли си Пит.

— Казах ти истината. Нищо не знам, нищо!

— Нищо ли? Но знаеше, че Фон Тил възнамеряваше да ме убие във вилата си. Признавам, че успя да ме подлъжеш. Но не за дълго. Сбъркала си професията — трябвало е да станеш актриса.

— Не знаех. — Гласът ѝ беше нисък и отчаян. — Кълна се, че не знаех...

Пит поклати глава.

— Няма да ти се хвана. Издаде се, когато на излизане от лабиринта бяхме арестувани от екскурзовода. Ти не се изненада, че ме виждаш, а направо се стъписа, като ме видя, че съм цял-целеничък.

Тя се приближи, коленичи до него и го хвана за ръката.

— Моля те, моля те... О, господи, какво да направя, за да ми повярваш?

— Като започнеш да ми излагаш факти! — Той стана от стола и се доближи до нея. После разкъса превръзките от гърдите си и ги пусна в скута ѝ. — Погледни ме. Ето това получих, след като приех поканата ти за вечеря. Бях приготвен за основно ястие на човекоядното куче на чичо ти. Погледни какво ми направи то!

Тя вдигна поглед.

— Май че ще повърна.

Пит закопня да я вземе в прегръдките си, да пресуши рукналите ѝ сълзи с целувки и нежно да ѝ каже колко много съжалява. Но устоя на изкушението и запази гласа си твърд и бездушен.

Тя се обърна и загледа с безизразен поглед металния умивалник в тоалетната, питайки се дали ще стане нужда да повърне в него, после се насили да върне погледа си отново към Пит.

— Ти си същински дявол — прошепна тя. — А говориш същото за чичо Бруно. Ти си по-лош от него, много по-лош. Ще ми се да бяха те убили.

Омраза трябваше да изпълни Пит, но той почувства само лека тъга.

— Докато не разпоредя друго, оставаш на кораба.

— Не можеш да ме задържиш тук. Нямах право.

— Вярно е, нямам право, но ще те задържа. И докато сме на темата — не се опитвай да избягаш. Мъжете на борда са опитни плувци. Колкото и да се напъваш, няма да успееш да се отдалечиш и на петдесет метра.

— Не можеш да ме държиш в плен вечно — отвърна тя и лицето ѝ се изкриви от омраза.

Той се почувства неловко.

— Ако номерът с малката ми лудория мине, както е запланувано, ти ще се махнеш от главата ми и до времето за вечеря ще си вече в ръцете на жандармерията.

Изведнъж Тери го загледа проникателно.

— Затова ли изчезна снощи?

Пит се удиви на начина, по който големите ѝ кафяви очи — опасно красиви очи — можеха да сменят толкова различни изрази за едно мигване.

— Да, снощи се промъкнах тайно на борда на един от корабите на чичо ти. Екскурзията беше много поучителна. Никога няма да се досетиш какво открих.

Той я наблюдаваше втренчено, предугаждайки наум какво ще последва.

— Нямам никаква представа — отвърна тя с тъпо изражение. — Единствените плавателни съдове, на които съм се качвала, са фериботи.

Пит отиде и седна на леглото. Мекият матрак беше удобен и той се облегна назад, кръстосвайки ръце зад главата си. После се прозя дълго и бавно.

— Извинявай, това беше грубо от моя страна.

— Е?

— Какво „е“?

— Щеше да ми кажеш какво си открил на кораба на чичо Бруно.

Пит поклати глава и се усмихна.

— Възбуди ли се веднъж женското любопитство, то става ненаситно. Е, щом толкова настояваш, добре — открих карта на

подводна пещера.

— Пещера?

— Ами да, разбира се. Откъде другаде мислиш, че твоят добър чичо провежда гнусния си бизнес?

— Защо ми разправяш тези неща? — Обиденият ѝ поглед се възвърна. — Нищо от това не е истина.

— О, мили боже, влей ѝ малко разум. Не ти казвам нищо ново. Фон Тил може и да успява да измами Интерпол, жандармерията и Управлението за борба с наркотиците, но не и собственото си аз.

— Говориш глупости — рече тя бавно.

— Така ли? Е, добре. Тази сутрин точно в четири и половина часа корабът на чичо ти — „Куин Артемиша“ — пусна котва край брега под вилата му. Корабът е натоварен до тавана с хероин. Ти не можеш да не знаеш за хероина. Кой ли не знае! Това трябва да е най-лошо опазената тайна на годината. Но трябва да призная едно нещо на чичо ти — той е майстор на магьосничеството. С едната ръка омайва публиката, докато с другата прави трика си. Малкото му представление обаче е на път да приключи. Аз имам свой номер, с който да спусна завесата.

Тя помълча малко, преди да попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Онова, което всяко енергично американско момче би направило. Ще взема със себе си Джордино и неколцина мъже и ще се гмурна заедно с тях покрай брега, за да открием въпросната пещера. Много вероятно е тя да се намира в основата на стръмните скали непосредствено под вилата. Намерим ли входа ѝ, ще влезем, ще приберем всички съоръжения и доказателства, ще арестуваме чичо ти и ще повикаме жандармерията.

— Ти си откачен — повтори тя, но с повече чувство този път. — Тази твоя лудория, както я нарече, е идиотска. Няма да се измъкнеш безнаказано. Моля те, много те моля, повярвай ми. Няма да се получи.

— Не е нужно да ми се молиш. Можеш да целунеш чичо си и неговите гнусни пари за сбогом. Ние скачаме във водата точно в един часа на обяд. — Пит се прозя отново. — А сега, извини ме, но искам да подремна малко.

Сълзите ѝ отново бликнаха. Тя бавно заклати глава.

— Това е идиотско — повтори тя шепнешком няколко пъти, после се обърна и влезе в тоалетната, като затръшна вратата след себе си.

Пит остана излегнат на леглото с поглед, вперен в тавана. Тери е права, разбира се, помисли си той. Тази лудория наистина изглеждаше идиотска. Но какво друго можеше да смята тя, след като знаеше само половината от нея.

[1] Английска медицинска сестра (1820 — 1910), извършила реформи в болничните условия и процедури; реорганизираща и програмите за обучение на медицински сестри. — Б.пр. ↑

16.

Неспокойното море се надигаше до висока и извита като заплашителния пръст на съдбата вълна, преди да се стовари върху непоклатимите сиви скали. Въздухът беше топъл и прозрачен, от югозапад подухваше слаб ветреца. Един призрак, поне така изглеждаше „Първи опит“ — един бял призрак от стомана — се плъзгаше бавно към кипящия казан и създаваше впечатлението, че се приближава неумолимо към гибелта си. В последния момент обаче Гън завъртя щурвала надясно и насочи „Първи опит“ успоредно на скалната основа. Погледът му отскачаше от стрелката, която се движеше по милиметровата хартия на дълбокомера към линията на приборя, отстояща на петдесетина метра от кораба, и обратно.

— Какво ще кажеш за маневрата ми? — попита той, без да се обръща, с тих и овладян глас и спокойствието на рибар в гребна лодка по водите на гладко езеро в Минесота.

— Твоят инструктор по параходство в Анаполис ще се гордее с теб — отвърна Пит. За разлика от Гън той гледаше право напред.

— Не е и на половината толкова сериозно, както изглежда — отбеляза Гън и посочи към дълбокомера. — Дъното е на цели десет фатома под кила ни!

— Е, осемнайсет метра е по-малко от петдесет. Това е чудесно за гмуркане.

Гън пусна с едната си ръка щурвала и свали обшитата си със златиста лента военноморска фуражка, след което избърса капчиците пот от линията на косата си.

— Не е необичайно явление в район, в който няма външни рифове.

— Но е добър знак — рече замислен Пит.

— За какво?

— Има достатъчно място за една подводница да маневрира, без да бъде забелязана от повърхността.

— Нощем може би — каза Гън, — но не и денем. Видимостта на водата тогава е близо трийсет метра. От скалите на километър и половина във всяка посока лесно може да се види деветдесетметровият корпус на подводница, пълзяща ниско над дъното.

— Няма да е трудно да се види също и водолаз. — Пит се обърна и погледна нагоре към вилата, вградена като крепост в неравния склон на планината.

— Знаеш, че предприемаш този риск — отбеляза бавно Гън. — Фон Тил може да види всяко твое движение. Обзалагам се, че ни наблюдава през бинокъл от мига, в който вдигнахме котва.

— И аз се обзалагам — измърмори Пит и се загледа в красивата гледка. Егейско море бе обвило острова в лазурната си прегръдка. Единствено гласът на прибой отвърщаше на постоянното бръмчене на корабните мотори, придружено от време на време от крясък на самотна чайка. Над стръмните скали стадо говеда пасеше из стръмното зелено пасбище и наподобяваше пасторална картина на Рембранд. Долу, край мъничките заливи между по-ниските скали, купчини избелели от слънцето плавеи лежаха неподвижно върху малки плажове, покрити с мидени черупки.

Пит осъзна, че бездейства прекалено дълго и върна съзнанието си към непосредствената си работа. Загадъчната площ от спокойна вода вече се приближаваше — беше едва на три четвърти миля от лявата страна на носа. Той постави ръка върху рамото на Гън и посочи нагам.

— Виждаш ли онова гладко езеро там?

Гън кимна.

— Да. При сегашната ни скорост ще стигнем след десетина минути. Екипът ти готов ли е?

— Напълно — отвърна кратко Пит. — Всички са наясно какво да очакват. Разположил съм ги на дясната палуба покрай каютите, скрити от някои любопитни очи от вилата.

Гън си сложи обратно фуражката.

— Предупреди ги да скачат възможно най-далече от корпуса, за да не бъдат всмукани от гребния винт.

— Не вярвам да се нуждаят от предупреждение — отвърна спокойно Пит. — Те са опитни момчета. Нали ти самият ми го каза.

— Точно така — измърмори Гън. — Слушай сега, ще поддържам кораба близо до крайбрежната ивица по протежение на пет километра. Може и да заблудим Фон Тил да си мисли, че извършваме рутинен курс за определяне на плитчините. Дали номерът ще мине, нямам представа. Но заради вас се надявам да мине.

— Скоро ще разберем — каза Пит и погледна часовника си, който бе оставил до корабния хронометър. — В колко часа смяташ да стане срещата ни за връщане?

— Ще направя няколко остри завоя по обратния път и ще пристигна тук в два и десет. Така че ти и хората ми ще разполагате с точно петдесет минути, за да откриете подводницата и да излезете на повърхността. — Гън извади пура от външния си джоб и я запали. — И да изчакате кораба, чу ли?

Пит не отговори веднага. По лицето му се появи широка усмивка, която стигна и до зелените му очи.

Гън го изгледа учуден.

— Какво толкова смешно казах?

— За миг ти ми напомни за майка ми. Тя често ми повтаряше, че когато корабът ми дойдел^[1], аз вероятно съм щял да чакам на автобусната спирка.

Гън унило поклати глава.

— Е, ако не се върнете, поне ще знам къде да ви търся. Хайде да се залавяме за работа. Трябва вече да се екипираш.

Пит само потвърди с жест на ръката, после напусна горещата кормилна рубка и слезе на палубата на каютите. Там го чакаха петима силно почернели от слънцето мъже, петимата най-отзивчиви и интелигентни мъже, които бе срещал. И те като него бяха само по черни бански гащета. Всички се бяха съсредоточили в нагласяване на регулаторите си за дишане и дихателните апарати, като взаимно си проверяваха дали редуцир-вентилите и ремъците са на местата си.

Най-близкостоящият водолаз се обърна към Пит, като го видя да идва.

— Приготвих ви дихателния апарат, майоре. Предполагам, че единичен маркуч ви устройва. Този път НЮМА не ни снабди с двойни.

— Да, устройва ме — отвърна Пит, докато обуваше плавниците си, след което завърза за десния си глезен водолазен нож, сложи си маската за изравняване на налягането и нагласи шнорхела. Маската

беше от типа широкоъгълни и предоставяше на подводния плувец зрителен диапазон до сто и осемдесет градуса. Най-накрая дойде ред и на дихателния апарат и регулатора. Тъкмо наместваше ремъците си, когато две силни и космати ръце повдигнаха апарата му изотзад.

— Как ще се справиш без моите услуги — разнесе се помпозният глас на Джордино, — е пълна загадка за мен.

— Истинската загадка е защо ли понасям безропотно такъв надут многознайко като теб — подметна кисело Пит.

— Ето, пак продължаваш да се заяждаш. — Джордино се опита да внесе обидна нотка в гласа си, но не успя. Обърна се и погледна към отминаващата вода и след дълга пауза смънка бавно под носа си: — Господи! Погледни колко е бистра водата. По-бистра е от аквариум за златни рибки!

— Видях я. — Пит извади от калъфа назъбения връх на дългия метър и осемдесет харпун и провери еластичността на гуменото въже, завързано в задния му край. — Научи ли си урока?

— Старото сиво вещество — потупа с пръст главата си отстрани Джордино — има всички отговори, попълнени и подредени по азбучен ред.

— Както винаги е утешително, като знам, че си толкова уверен в себе си.

— Шерлок Джордино знае всичко, вижда всичко. Никоя тайна не може да убегне от острия му ум.

— Острият ти ум трябва да бъде добре смазан — отбеляза Пит, — защото ще трябва да спазваш доста сгъстен график.

— Остави на мен — каза Джордино. — Е, време е вече. Де да можех да дойда с вас. Хайде, приятно плуване и прекарване.

— Дано да е така, дано! — смънка Пит.

Корабната камбана удари два пъти, предупреждавайки, че остава една минута преди гмуркането. Пит, крачейки тромаво с плавниците си, тръгна към малката платформа, издадена навън от корпуса.

— При следващия звън, господа, скачаме! — Той не каза нищо повече, отчасти защото всеки от мъжете знаеше какво да прави, отчасти защото нямаше какво друго от съществено значение да каже.

Водолазите хванаха здраво харпуните си и безмълвно си размениха погледи. Една и само една мисъл се въртеше в ума на всеки от тях в тази минута — дали ще скочи достатъчно далече от корпуса; крак можеше да бъде загубен във въртящия се гребен винт. По знак, даден с ръка от Пит, те се подредиха в колона зад платформата.

Преди да смъкне маската си над очите, Пит огледа още веднъж мъжете и за десети път изучи лицата и отличителните им белези. Той трябваше да умее да ги различава от разстояние под водата. Най-близкостоящият до него Кен Найт, геофизикът, беше единственият русокос в групата; Стан Томас, ниският корабен инженер, имаше сини плавници и беше единственият, според преценката на Пит, който без колебание би влязъл в битка. Зад него беше морският биолог с рижа брада Лий Спенсър, а зад него Густаф Хърсонг — възслабият и висок над метър и осемдесет морски ботаник; последните двама като че ли непрекъснато се смееха над някаква си тяхна шега. Редицата завършваше фотографът на експедицията Омар Удсън, най-безучастният човек, когото бе срещал Пит; той дори не се стараеше да прикрива отегчението си от предстоящата работа. Вместо харпун Удсън носеше 35-милиметрова камера „Никонос“ със светкавица и люлееше нехайно скъпия апарат за подводни снимки зад перилото, сякаш беше обикновен стар фотоапарат.

Пит смъкна маската над очите си, подсвирна тихичко под носа си и погледна още веднъж водата. Сега тя минаваше под платформата много по-лениво. Гън бе намалил скоростта до три възела. Достатъчно бавно за гмуркане, прецени Пит мислено. Погледът му се плъзна над носа и се закова в приблизителното място в морето, където всеки момент трябваше да скочи.

Почти в същия момент Гън погледна дълбокомера и назъбените стръмни скали за последен път. После бавно вдигна ръка, затърси пипнешком въжето на камбаната, хвана го, изчака малко и го дръпна силно. Металното издрънчаване проехтя в горещия следобед над прибоя към стръмната брегова стена и се върна обратно към кораба с приглушен полутон.

Пит, заел поза в края на платформата, не изчака ехото да се върне. Притисна плътно маската си към лицето с едната ръка, хвана здраво харпуна с другата и скочи.

Сблъсъкът разкъса водната повърхност, по която танцуваше слънцето, във вид на блестящи гейзери от сини пръски. Веднага щом водата се затвори над него, той се отгласна напред и зарита с плавниците бързо, оприличавайки се на речен колесен кораб по Мисури, плаващ на пълен ход. Пет секунди по-късно, на четири и половина метра дълбочина, той обърна глава през рамо и видя как тъмната форма на корпуса на кораба се плъзга бавно над него. Двата въртящи се гребни винтове изглеждаха застрашително по-близо, отколкото бяха всъщност, а пречупването на светлината увеличаваше размера на проблясващите им лопати с близо двайсет и пет процента.

Стиснал накрайника на регулатора за дишане между зъбите си, Пит се извъртя и погледна в посока на отдалечаващия се кораб, за да види как са се гмурнали другите. На въздишката му на облекчение отвърна съскането на мехурчетата, излизащи от регулатора. Слава богу, всички бяха там в група: Найт, Томас, Спенсър и Хърсонг. Единствено Удсън изоставаше на пет-шест метра зад тях.

Видимостта беше удивителна. Дългите моравочервени пипала на една отровна медуза се виждаха съвсем ясно от близо двайсет и пет метра разстояние. Две грозни на вид риби с безлюспести тела в яркожълто и синьо плуваха мързеливо на дъното. Това беше потаен свят, беззвучен свят, обитаван от причудливи на вид създания, и украсен с изящна фантазия от форми и цветове, които трудно можеха да се опишат с думи. Беше също и свят на тайнственост и опасност, охраняван от зловеща редица от оръжия, като се почнеше от хищните зъби на акулите, та се стигнеше до някои малки и невинни на вид, но смъртоносни риби; интригуваща комбинация от неземна красота и постоянна заплаха.

Без да чака първите признаци на дискомфорт, Пит започна да изравнява въздушното налягане във вътрешните си уши с водното. Когато ушите му изпукаха, той бавно се гмурна към великолепната морска гледка под себе си и се превърна в част от нея.

На около девет метра дълбочина водата стана мека смесица от синьо и зелено. На петнайсет метра той зае хоризонтално положение и започна да изследва дъното. То беше лишено от морска растителност и скали — същинска пустиня, където миниатюрни пясъчни дюни криволичеха във вид на прекъснати малки вълни. Тук нямаше почти никакъв живот.

Точно осем минути след напускането им на кораба, дъното започна да се издига полегато и водата стана леко мътна от движението на вълните на повърхността. Една скална формация, покрита с полюшваща се морска трева се появи в мрака напред. После изведнъж те се озоваха в основата на съвършено отвесна скала, която се издигаше под 90-градусов ъгъл и връхът ѝ се губеше някъде над огледалната повърхност. Подобно на капитан Немо и спътниците му, Пит направи знак на групата си да се разпръсне и търси подводна пещера.

Не минаха и пет минути и Удсън, който се бе отдалечил на трийсетина метра в десния периметър, я откри пръв. Сигнализира на Пит и останалите, като зачука с нож по бутилката си под налягане, после ги повика с ръка да се приближат и заплуват покрай северното лице на скалата до едно място в нея, обрасло с водорасли. Тогава и Пит го видя — беше черен, зловещ на вид отвор, на три и половина метра под повърхността. Размерът му беше съвършен — напълно достатъчен, за да приюти подводница, та дори и цял локомотив. Всички увиснаха в чистата вода около пещерния вход и се вторачиха в него, като от време на време си разменяха погледи.

Пит се размърда пръв и влезе в дупката. След няколкото замаха на белеещите му се пети, той изчезна напълно от поглед, погълнат от зеещата кухня.

Той леко риташе с плавници и се оставяше предимно на вълните да го избутват навътре в тунела. Яркото синьо-зелено на осветеното от слънцето море бързо се превърна в тъмното синеене на здрача. Отначало Пит не виждаше нищо, но очите му скоро привикнаха на тъмната вътрешност и той започна да различава подробности от заобикалящата го среда.

По стените на тунела би трябвало да има полепнал разнообразен морски свят — подтичващи раци, прилепващи се мънички ракообразни животинки и миди или пълзящи лобстери, които се прокрадват тайно в търсене на вкусни мекотели с черупки. Но нищо от това нямаше. Празните каменни стени бяха покрити единствено с червеникава субстанция, която размътваше водата всеки път, когато Пит докоснеше гладкия неестествен материал. Той се обърна по гръб и огледа сводестия таван, като наблюдаваше с интерес как излизашите

мехурчета се издигат към тавана и се лутат там като диря от живак, търсеца пролука, за да излезе от стъкълцето си.

Внезапно покривът зави под ъгъл нагоре и Пит подаде глава над повърхността. Огледа се наоколо, но не видя нищо — всичко бе забулено от сив облак мъгла. Учуден, той се потопи отново под водата, отгласна се и след около три метра застана успоредно на дъното. Под него един цилиндричен сноп от кобалтовосиня светлина проникваше откъм тунела. Водата беше прозрачна като въздуха. Пит виждаше ясно всяка пукнатина и ъгълче на потопената част от кухнята.

Аквариум — само така можеше да определи Пит това място. Но тъй като нямаше никъде отвори в стената, кухнята спокойно можеше да мине за главен резервоар на някой град в Калифорния. Всъщност това съвсем не можеше да се нарече тунел — тук гъмжеше от морски обитатели — лобстери, раци, стриди, всякакви мекотели с черупки, дори гъсти кафяви водорасли се виждаха в изобилие. Имаше също и едно скитащо стадо пъстроцветни риби. Една от тях хвана окото на Пит, но преди той да успее да се приближи, тя забеляза движението му и се шмугна в една безопасна цепнатина.

Пит се беше загледал за известно време в пленителната гледка, когато една ръка го хвана за глезена. Той се стресна и обърна. Беше Кен Нйт, който му сочеше нагоре към повърхността. Пит кимна и заплува нагоре. И над повърхността го посрещна гъста мъгла.

Пит махна накрайника на регулатора от устата си и попита:

— Какво според вас е това? — Скалните стени увеличиха силата на гласа му.

— Доста често срещано явление — отвърна също гръмогласно Нйт. — Всеки път, когато вълна се разбие във входа отвън, силата минава като бутало през тунела и сгъстява вече затворения в пещерата въздух. Когато налягането отслабне, разширеният овлажнен въздух се охлажда и кондензира в лека мъгла. — Нйт млъкна, за да издуха парченце слуз от носа си. — Вълните прииждат една след друга през интервал от дванайсетина секунди, така че мъглата би трябвало да се разнесе всеки момент.

Още не се бе доизказал и мъглата изчезна, разкривайки мрачна кухня, чийто сводест таван се издигаше на близо дващест метра височина. Това беше просто една залята от вода пещера и нищо повече; в нея нямаше никакви следи от съоръжения. Пит изпита

чувството, че е влязъл в изоставена катедрала, чиито островърхи кули стърчаха разрушени след обстрел през Първата световна война или след въздушна бомбардировка през Втората световна война. Стените бяха напукани, а разбитите в подножието си скали създаваха впечатлението, че всеки момент ще стане поредното свличане. След малко мъглата закри всичко.

През краткото време преди това, в което Пит успя да огледа кухнята, той не усети нищо освен пъплещия страх на съмняващия се в себе си човек. После го скова отказът му да повярва на очите си и накрая го изпълни съжалението, че е изпортил работата.

— Не може да бъде! — смотолеви той. — Просто не може да бъде! — и заудря гневно водата със стиснатия юмрук на свободната си ръка. — Тази кухня трябва да е базата за действие на Фон Тил! Бог да ни е на помощ за кашата, която лично аз забърках.

— Аз все още съм на ваша страна, майоре — каза Нйт и го потупа по рамото. — Геологията подкрепя вашето интуитивно чувство. Тази кухня ми се струва най-логичното място.

— Но тя няма излаз. Освен тунела, отникъде другаде няма излаз.

— Видях една скална тераса в дъното на кухнята. Ако искате, мога да...

— Няма време — прекъсна го нетърпеливо Пит. — Трябва час по-скоро да излезем оттук и да продължим да търсим.

— Извинете, майоре! — ненадейно появилият се Хърсонг хвана Пит за ръката и го изненада. — Открих нещо, което може да представлява интерес.

В този момент мъглата отново се разпръсна и разкри особеното изражение на Хърсонг, което направи впечатление на Пит. Той се усмихна на дългурестия ботаник.

— Добре, Хърсонг, казвайте, но по-бързо, че почти не ни остана време за лекция относно морската флора.

— Може и да не ви се вярва, но точно това имах предвид — усмихна му се в отговор Хърсонг и блестящите капчици вода проблясваха в рижата му брада. — Кажете ми, забелязахте ли растението макроцистис пирифера на стената срещу тунела?

— Сигурно щях да му обърна внимание, ако знаех за какво говорите.

— Макроцистис пирифера е кафяво водорасло от семейство феофита, по-известно като „келп“.

Пит го гледаше, осмисляйки думите му, и го остави да продължи.

— Онова, до което се свежда всичко, майоре, е, че точно този вид келп вирее само покрай Тихоокеанското крайбрежие на Съединените щати. Температурата на водата в тази част на Средиземно море е прекалено висока за неговото оцеляване. На всичкото отгоре келпът, подобно на неговите сухоземни братовчеди, има нужда от слънце, за да позволи протичането на процеса на фотосинтезата. Не мога да си представя как келпът може да вирее в подводна кухня. Не, това е направо невъзможно.

— Но ако не е келп, какво е тогава?

Мъглата се върна и Пит не виждаше вече лицето на Хърсонг, чуваше само кънтящия му глас.

— Това е изкуство, майоре, чисто изкуство. Няма съмнение, че става дума за най-сполучливото копие на макроцистис пирифера, което съм виждал.

— Синтетично копие? — прогърмя гласът на Найт. — Сигурен ли си?

— Мило момче — отвърна с пренебрежителен тон Хърсонг. — Някога подлагал ли съм на съмнение твои анализи на проби от земната сърцевина или...

— А какво ще кажете — намеси се Пит — за червената слуз по стените на тунела?

— Не съм много сигурен — отвърна Хърсонг. — На мен ми прилича на някакъв вид боя или замазка.

— Подкрепям го, майоре. — Лицето на Стен Томас изведнъж се показва от разсейващата се мъгла. — Това е червена боя, предпазваща от обрастване на корабните корпуси. Тя съдържа арсеник и затова в тунела не вирее нищо.

Пит погледна часовника си.

— Времето ни изтича. Значи това трябва да е мястото.

— Друг тунел зад келпа? — попита Найт някак предпазливо. — Това ли имате предвид, майоре?

— Започва да ми изглежда обнадеждаващо — отвърна тихо Пит. — Прикрит втори тунел, който води до втора кухня. Сега разбирам

защо операцията на Фон Тил досега не е била разкрита от никой местен жител на Тасос.

— Ами тогава — Хърсонг изтръска водата от накрайника на регулатора си, — предлагам да действаме.

— Нямаме друг избор — каза Пит. — Всички ли сме готови за повторно гмуркане?

— Всички присъстващи са готови с изключение на Удсън — отвърна Спенсър.

Изведнъж яркосиня светлина обля кухнята.

— Никой не се усмихваше — отбеляза раздражително Удсън. Той се намираще до най-отдалечената стена на кухнята, за да обхване групата с възможно най-широкия ъгъл на обектива.

— Следващия път подвикни нещо за секса — подметна шеговито Спенсър.

— Няма да има полза — изсумтя Удсън. — Така или иначе никой от вас не знае какво значи това.

Пит се усмихна и се отдалечи, след това се преви надве и се стрелна към дъното като пикиращ самолет. Другите го последваха на разстояние три метра един от друг.

Гората от изкуствени кафяви водорасли беше гъста и почти непроходима. Тънките клонки се издигаха от дъното до повърхността и се разширяваха нагоре във вид на разперено покривало. Хърсонг се оказа прав — това наистина беше произведение на изкуството. Дори на една ръка разстояние Пит не можеше да различи синтетичното творение от истинското. Той извади ножа си и започна да срязва полюшващите се кафяви стебла, за да си проправи път през тях. Спирайки се от време на време само за да махне оплелите се в апарата му за дишане водорасли, най-накрая той навлезе в друг тунел — поширок от първия и много по-къс. След няколко ритания в посока нагоре Пит подаде глава над повърхността в друга кухня и веднага бе обгърнат от безкрайна бяла мъгла. През минута-две плясък на подаваща се над водата глава известяваше пристигането на всеки следващ член от групата.

— Видяхте ли нещо? — Гласът беше на Спенсър.

— Още не — отвърна Пит.

Погледът му механически пробяга по влажния мрак. Стори му се, че вижда нещо, нещо, повече въображаемо, отколкото истинско.

Постепенно различи тъмното очертание, което се показва от мъглата. После изведнъж го видя ясно — беше гладък, черен, метален корпус на подводница. Пит извади крайника на регулатора от устата си, отгласна се до подводния съд и хващайки се за предните носови плоскости, се качи на палубата.

Съзнанието му бе погълнато от подводницата. Най-малко десет пъти се беше запитвал как ли ще реагира, какво ли ще почувства, когато най-накрая докосне подводния съд за превозване на хероин. Въодушевление, че се е оказал прав, както и още нещо. Гняв и отвращение го обляха. Ако тези стоманени листове можеха да говорят, какви ли коварни приказки щяха да разправят?

— Моля, сложете харпуна си върху палубата и останете неподвижен на мястото си. — Гласът зад Пит беше твърд, както и цевта на забитото в гърба му оръжие. Той бавно пусна харпуна си на мократа палуба. — Така. А сега наредете на хората си да пуснат оръжията си на дъното. И без хитрувания. Една хвърлена във водата граната е в състояние да превърне плувеца в грозна пихтиеста маса.

Пит кимна на петимата, подали глави над повърхността.

— Нали чухте. Хвърлете харпуните... и ножовете си. Излишно е да настройваме срещу себе си тия добри хора. Съжалявам, приятели, изглежда, че се издъних.

Какво друго можеше да им каже. Пит беше въвлякъл петимата мъже в капан, от който вероятно никога нямаше да могат да излязат. Всичките му чувства го напуснаха, сега имаше представа единствено за времето. Пит побърза да вдигне ръце над главата си и бавно се обърна.

— Майор Пит, вие сте крайно дразнещ младеж.

Бруно фон Тил стоеше изправен на палубата на подводницата и се хилеше като Фу Манчу, на път да хвърли жертвата си на крокодилите. Очите му представляваха тънки процепи под голото му чело и като че ли, поне така го виждаше Пит, излъчваше своеобразно и дълго практикувано отвращение. Но нещо друго направи странно впечатление на Пит — старият германец беше пъхнал и двете си ръце в джобовете, явно не носеше никакво оръжие. Оръжие носеше мъжът зад него — огромен мъж с лице като издялано от камък и торс като на дебел ствол. Очите на Фон Тил се отвориха и гласът му прозвуча с насмешлив тон:

— Простете, че не ви представих един на друг, майоре. — Фон Тил посочи придружителя си. — Но доколкото разбрах, вече се познавате с Дариус.

[1] Идиом, който означава „когато забогатя“ (англ.). — Б.пр. ↑

17.

— Изглеждате изненадан, че ме виждате, майоре — каза язвително Дариус. — Не можете да си представите какво огромно удоволствие е за мен да ви видя отново при тези по-благоприятни обстоятелства — и той притисна противния си на вид лугер в гърлото на Пит. — Моля, не мърдайте и не ме принуждавайте да ви убия преждевременно. Бързата ви и внезапна смърт само ще ме лиши от огромното ми лично удовлетворение и задоволство. Оня ден казах, че имам сметки за уреждане с вас и противния ви приятел. Сега настъпи часът да си платите за болката, която ми докарахте с ръцете си, или поточно с краката си.

Пит полагаше всички усилия, за да изглежда безразличен.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но този път Джордино си остана у дома.

— В такъв случай вие ще изтърпите наказание за двама.

Дариус се усмихна доволно, после свали оръжието си и спокойно изстреля куршум в крака на Пит. Изстрелът отекна в скалната пещера. Ударът отхвърли Пит две крачки настрани и назад. Въпреки това обаче успя да се задържи на крака. Деветмилиметровият куршум мина през плътта на бедрото му, на косъм от костта, и остави червеникава дупчица на входа и малко по-голяма на изхода. Парещото усещане бързо премина и кракът му стана безчувствен, но той беше сигурен, че много скоро ще последва и болката.

— Стига, Дариус — смъмри го Фон Тил, — нека не проявяваме жестокост. Имаме по-важни неща да разрешаваме, преди да си начесал крастата да си отмъстиш. Моите извинения, майоре, но трябва да признаете, че вината си е изцяло ваша. Заради вашия тъй добре премерен ритник в едно толкова деликатно място Дариус ще има да куца поне още две седмици.

— Съжалявам само, че не го ритнах два пъти по-силно — процеди Пит през стиснати зъби.

Фон Тил подмина забележката му и се обърна към другите мъже във водата.

— Пуснете водолазните си принадлежности на дъното, господа, а после се качете на палубата. Но по-бързо, защото нямаме никакво време за губене.

Томас повдигна маската си за лице и му хвърли убийствен поглед.

— Адски добре се чувстваме и тук.

Фон Тил сви рамене.

— Много добре. Изглежда, че имате нужда от стимул. — Той се обърна и извика към тъмната вътрешност на пещерата. — Ханс, осветлението!

Изведнъж редица от прожектори освети пещерата от тавана до водата. Сега Пит видя, че подводницата е закотвена до плаващ док, който започваше от входа на тунела и беше издаден на шейсет метра навън над водата като изплезен огромен дървен език. В тази вътрешна кухня сводестият таван беше много по-нисък от този на външната, но хоризонталната му площ беше няколко пъти по-широка, в квадратни метри се доближаваше до размерите на футболно игрище. Покрай дясната стена, върху надвиснала скална тераса, стояха като замръзнали петима мъже, стиснали в ръце картечни пистолети. Пит забеляза, че всички носеха същите униформи, с каквато беше облечен и шофьорът на Фон Тил. Оръжията им бяха насочени право към мъжете във водата.

— Най-добре е да направите каквото ви се казва — посъветва хората си Пит.

Мъглата се върна, но яркото осветление я намаляваше до минимум и осуетяваше всяка възможност за бягство. Спенсър и Хърсонг първи се качиха на подводницата, последваха ги Найт и Томас. Удсън, както обикновено, се качи последен, държейки камерата си с явно пренебрежение към заповедта на Фон Тил.

Найт помогна на Пит да свали бутилката си под налягане.

— Позволете ми да видя крака ви, сър — каза той и внимателно настани Пит да седне на палубата. После свали оловните тежести от колана си и завърза найлоновата им лента около раната му, за да спре кървенето. — Излиза, че всеки път, когато ви погледна, вие все кървите отнякъде — отбеляза усмихнат Найт.

— Отвратителен навик, който не мога да избия напоследък от...

Пит млъкна наред изречението. Мъглата беше изчезнала и сега светлината на прожекторите разкри втора подводница, завързана за отсрещната страна на дока. Той огледа и двата подводни съда, сравнявайки ги. Тази, на която се намираше той и екипа му, имаше напълно гладка палуба от носа до кърмата. Другата беше по-различна; нейната командна рубка си беше на място — масивна конструкция, която стоеше върху корпуса като изкривен половин мехур. Трима мъже, обърнати с гръб към разиграващата се драма, трескаво сваляха картечниците от разбит самолет, разположен върху широката ѝ палуба.

— Ето откъде се е появил жълтият „Албатрос“ — каза Пит.

— От тази стара японска подводна лодка, снабдена с площадка за кацане и излитане на малък разузнавателен самолет. Такива са се използвали до края на Втората световна война.

— Да, чудесен екземпляр — потвърди с весел тон Фон Тил. — Прави ви чест, че я разпознахте. Тя беше потопена от американски ескадрен миноносец през четирийсет и пета година, а през петдесет и първа бе извадена от „Минерва лайнс“. Сметнах комбинацията от подводница и самолет за най-полезния метод за доставка на малки товари в райони, където се изисква изключителна дискретност.

— Много удобна играчка за атакуване на американски въздушни бази и научноизследователски кораби — отбеляза Пит.

— Печелите, майоре — измърмори Фон Тил. — Когато онази вечер бяхте на гости в дома ми, вие предположихте, че самолетът е долетял откъм морето. Опипахте почвата, но бяхте много по-близо до истината, отколкото си мислехте тогава.

— Сега вече ми стана ясно — и Пит хвърли бърз поглед към входа на тунела. Други двама охранители стояха облежнати нехайно на стените от двете страни на входа с метнати през рамо картечни пистолети. Пит понечи да продължи: — Античният „Албатрос“...

— Малка поправка — прекъсна го Фон Тил. — Копие на „Албатрос“. За моята цел най-подходящ беше бавен двуплощник, който да може да каца и излита на къси писти, тъмни плажове или на вода до кораб. Долните крила могат, или по-точно можеха да се изместват надолу и да играят ролята на плавници на водосамолет. Използвах конструкцията на „Албатрос“ D-3, но с по-съвременен мотор, разбира се, защото аеродинамичните му форми отговаряха напълно на моите изисквания. Освен това един очукан на вид самолет

никога не би породил подозрения за, нека ги наречем дребни незаконни дейности. Жалко, че той никога повече няма да лети.

Фон Тил извади пакет цигари от външния си джоб и запали. После продължи:

— Никога не се е предвиждало самолетът ми за доставки да бъде снабден с оръжие или да влиза в бой. Едва когато нямах друга алтернатива, освен да атакувам Брейди Фийлд и вашия безценен научноизследователски кораб, наредих да бъде оборудван с оръжие. Този ход може би наистина беше твърде драстичен, но вашият командир Гън не се обезсърчи от опитите ми да саботирам експедицията му. Не се страхувах, че някой неделен плувец или турист гмуркач можеше да открие малкия ми подводен начин на работа. Но един обучен океанограф беше нещо съвсем друго. Не можех да поема този риск. Нападението, както съм все още убеден, беше великолепен план. Полковник Люис нямаше да има друг избор, освен да нареди на... забравих името му... а, да, на „Първи опит“ да бъде евакуиран на тасоското крайбрежие, ако въздушното нападение продължеше безпрепятствено. Вие, естествено, не сте могли да знаете, че „Албатрос“ е възнамерявал да извърши символична артилерийска стрелба срещу кораба веднага след неутрализиране на аеродрума. За нещастие вие, майор Пит, се намесихте и провалихте всичко.

— Късметът по време на война — отбеляза саркастично Пит.

— Жалко, че Вили не е тук, за да ви чуе.

— Къде е добрият стар Вили Любопиткото? — попита Пит.

— Вили пилотираше самолета — отвърна Фон Тил. — Когато „Албатрос“ падна в морето, горкият Вили остана затиснат в останките. Удави се, преди да стигнем до него. — Лицето на Фон Тил изведнъж доби твърд и заплашителен вид. — Както изглежда, вие ми коствате шофьора и пилота, както и кучето ми.

— Било е много лековерно от страна на Вили — каза тихо Пит. — Аз го примамах със същия онзи трик със стар балон, който британците са използвали за Курт Хайберт. Колкото до кучето, преди да го насъскате срещу някой друг, нищо не подозиращ ваш гостенин, предлагам да си преброите приборите за хранене.

Фон Тил го изгледа с любопитство, после кимна.

— А, да. Забележително, много забележително. Убили сте моята хрътка шампион с десертно ножче, което сте си присвоили от масата

ми по време на вечерята. Много невъзпитано от ваша страна, меко казано. Мога ли да ви попитам как разбрахте какво ви очаква?

— Беше предчувствие — поясни Пит, — ни повече, ни по-малко. Не биваше да се опитвате да ме убивате. Това беше първата ви грешка.

— Жалко, че бягството ви от лабиринта само удължи живота ви с няколко часа.

Пит равнодушно погледна над главите на Фон Тил и Дариус. Страховитият черен тунел сега беше странно празен, двамата охранители ги нямаше. Но не и другите петима, които се бяха наредили покрай стената с картечните си пистолети и все тъй всяваха ужас.

— Вашият комитет по посрещането ме кара да смятам, че сте ни очаквали — смънка Пит.

— Естествено, че ви очаквахме — потвърди Фон Тил с делови тон. — Добрият приятел Дариус ни уведоми, че ще дойдете. Точният ви час на пристигане стана ясен, когато „Първи опит“ започна да действа подозрително, а и кой здравомислещ капитан би доближил чак толкова кораба си до стръмните скали на Тасос.

— Колко сребърника му бяха нужни на Дариус, за да стане предател?

— Точната сума едва ли би имала значение за вас — отвърна Фон Тил. — Фактът е, че Дариус работи за мен от десет години. Както виждате, нашето сътрудничество се оказа от взаимна полза.

Пит се вгледа в черните като въглен очи на Дариус.

— Както и да го наричате, то си остава предателство. Това е втората ви грешка, Фон Тил. Наемането на гнусен мазник като Дариус води неминуемо до нежелани резултати.

Дариус неволно потрепери от ярост. Лугерът, стърчащ от масивния му юмрук, приличаше на мутантен израстък и беше насочен право в пъпа на Пит.

Фон Тил уморено поклати глава.

— Опълчването ви срещу Дариус може да ви донесе само смърт.

— Какво значение има? Вие така или иначе ще убиете всички нас.

— Пак ли вашето предчувствие, майоре? То наистина ви служи добре. — Фон Тил говореше с весел тон, прекалено весел, както му се стори на Пит.

— Не обичам изненадите — каза язвително той. — Кажете само кога и как.

С добре заучен превзет жест Фон Тил дръпна нагоре ръкава си и съсредоточено загледа часовника си.

— Ако трябва да съм точен, след единайсет минути. Само толкова време мога да си позволя.

— А защо не веднага? — изръмжа Дариус. — Защо да чакаме? Имаме и друга работа да вършим.

— Търпение, Дариус — смъмри го Фон Тил. — Ти изобщо не разсъждаваш. Та нали можем да използваме допълнителна работна ръка, за да натоварим стоката си на борда на подводницата. — Той погледна към Пит и се усмихна. — Тъй като сте ранен, майоре, вас не ви включвам. Но хората ви могат да започнат да пренасят съоръженията в предния люк.

— Ние не работим за кръволоци — заяви спокойно и кротко Пит.

— Ами много добре, щом се опъвате. — Фон Тил се обърна със сияещо от радост лице към Дариус. — Простреляй лявото му ухо. Със следващия си куршум отнеси носа му, а след това...

— Престани, дърти садистичен шваба! — Думите излязоха измежду стиснатите зъби на Удсън. — Ще натоварим проклетата ти подводница.

Те нямаха друг избор. И Пит нямаше друг избор. Той можеше само да стои безпомощен и да наблюдава как Спенсър и Хърсонг започнаха да вдигат сандъци от малка купчина и да ги подават на качилите се на подводницата Найт и Томас. Удсън беше влязъл в трюма и само ръцете му, които се подаваха от време на време, за да поеме товара, издаваха местонахождението му.

Парещата болка в крака на Пит се възвърна. Той имаше чувството, че някакво микроскопично човече търчи нагоре-надолу по раната му с огнепръскачка. На един-два пъти му причерня; всеки път стискаше зъби, докато вълната на мрака отминеше. С неимоверна сила на волята успя да придаде на гласа си разговорлив тон.

— Вие отговорихте само на половината от въпроса ми, Фон Тил — кога.

— Нима как ще бъдете умъртвени има голямо значение за вас?

— Нали ви казах, мразя изненадите.

Германецът го огледа със студен замислен поглед, после сви рамене.

— Всъщност не виждам нищо страшно в това да ви разкрива неизбежното. — Той отново погледна часовника си. — Всички вие ще бъдете застреляни. Доста варварски и по безжалостен начин, признавам, но предпочитам да мисля, че такава смърт е по-хуманна, особено в сравнение с това да бъдете заровени живи.

Пит се замисли за миг.

— Товаренето на подводницата и премахването на оръжията от сваления „Албатрос“ говори, че се каните да изчезнете. Прибирате палатката си, Фон Тил, и изчезвате в нощта. После, след като потеглите, една минута, пет, а може би дори и половин час по-късно, взривни вещества ще бъдат детонирани и ще запечатат кухнята под тонове скали, погребвайки нас, шестимата, и заличавайки всички улики за подводната ви незаконна операция.

Фон Тил го гледаше едновременно с почуда и подозрение.

— Продължавайте, майоре. Намирам предположенията ви за крайно интересни.

— Вие сте притиснат от времето и започвате да се плашите. Под краката ви, под този док, лежат сто и трийсет тона хероин, натоварен в подводницата в Шанхай и пренесен по Индийския океан и през Суецкия канал на борда на товарен кораб на „Минерва лайнс“. Но не мога да не ви го призная — всеки друг на ваше място би се опитал да внесе тайно хероина в Съединените щати през задната врата, без фанфари. Но не и Бруно фон Тил. ББД & О, заедно с Дж. Уолтър Томпсън и всички други агенции на Медисън авеню не биха могли да измислят по-професионален начин за известяване на нелегалния товар и крайната цел на „Куин Артемиша“. Наистина много находчиво измислено. Въпреки че агентите на Интерпол най-накрая разгадаха подводното ви транспортиране, то няма никакво значение. Погледите на всички тях са все още отправени към „Куин Артемиша“. Следват ли мисълта ми?

Двамата стояха безмълвни, без да дават положителен или отрицателен отговор.

— Както несъмнено ви е уведомил Дариус — продължи Пит, — в момента инспектор Закинтус и Управлението за борба срещу наркотиците си губят времето и усилията да подготвят капан за кораба,

когато той стигне в Чикаго. Тръпки ме побиват, като си помисля, че те няма да открият нищо, освен екипаж с усмивки на актьори и трюмове, пълни само с какао от Цейлон.

Пит замълча и измести тупкащия си от болка крак в по-удобно положение. Той забеляза, че Найт и Томас бяха влезли при Удсън в трюма. После продължи:

— Трябва да е огромно задоволство да знаеш, че Интерпол се е хванал на въдицата ви. Хората нямат и представа, че подводницата и героинът са били свалени снощи тук, за да бъдат прехвърлени на следващия кораб на „Минерва лайнс“, който мине оттук. Който, между другото, трябва да бъде „Куин Джокаста“, пътуващ за Ню Орлиънс с товар от турски тютюн и ще пусне котва на една морска миля от брега след около десет минути. Именно затова сте изплашен, Фон Тил. Времето ви притиска и вие трябва да рискувате при евентуална среща с кораба ви посред бял ден.

— Имате силно развито въображение — отбеляза пренебрежително Фон Тил, но бръчките на загриженост по лицето на възрастния германец не останаха незабелязани от Пит. — Не можете по никакъв начин да докажете безумната си теория.

Пит подмина думите му и каза:

— Защо да се притеснявам? При всички случаи ще умра след броени минути.

— Поздравявам ви, майоре, имате много аналитичен ум. Не виждам защо да не призная, че сте прав във всичко, което казахте, с изключение на едно: „Куин Джокаста“ няма да акостира в Ню Орлиънс. В последния момент той ще се отклони от курса си в посока Галвестън, Тексас.

Тримата мъже на другата подводница бяха свалили оръжията от „Албатрос“ и тайнствено изчезнаха от поглед. Хърсонг подаде през люка един сандък на Спенсър, който също изчезна в корпуса при Томас, Найт и Удсън. Пит побърза да заговори отново. Сега му беше нужна всяка секунда.

— Още един въпрос, преди Дариус да се вживее в задачата си. От любезност не можете да ми откажете.

Дариус стоеше на мястото си с лице, изразяващо готовност да убива. Приличаше на садистично дете в час по биология, което няма търпение да направи дисекция на жаба.

— Много добре, майоре — каза Фон Тил разговорливо. — Питайте.

— Как ще бъде разпространен кокаинът, след като се разтовари в Галвестън?

Фон Тил се усмихна.

— Една от по-малко известните ми рисковани работи е малка флотилия от рибарски лодки. Финансово не е изгодна, признавам, но от време на време е много удобна. В момента моите лодки са хвърлили мрежи в Мексиканския залив и чакат да им дам сигнал. Когато го получат, те ще вдигнат мрежите и ще пристигнат в пристанището по същото време, когато пристигне и „Куин Джокаста“. Останалото е просто: корабът освобождава подводницата, която на свой ред ще бъде закарана от рибарските лодки до една консервна фабрика. Тогава товарът ще бъде свален и хероинът ще бъде затворен в консервени кутии с етикети за котешка храна. Трябва да ви кажа, че е смешно всичкият този прах да бъде доставен до всеки един от петдесетте вилаци в консервени кутии с етикети за котешка храна. Шегата е за сметка на Управлението за борба срещу наркотиците. Когато подозрението им нарасне, ще е станало много късно. Хероинът вече ще е пристигнал и грижливо скрит където трябва. Ще признаете ли, майоре, че мисълта цялото това количество хероин да се смърка, поглъща или инжектира от милиони ваши сънародници, ще разтърси високите морални американски стандарти?

Пит вече се усмихваше.

— Сигурно, стига да се осъществи.

Фон Тил присви очи. Пит не се държеше като обречен. Имаше нещо съмнително в това.

— Ще се осъществи, бъдете сигурен в това.

— Милиони хора! — почуди се Пит. — Стоите тук с усмивка на противните ви устни и най-безсрамно се хвалите за нещастията, на което смятате да обречете милиони хора за няколко мръсни долара.

— Съвсем не са няколко долара, майоре. Мисля, че половин милиард долара е по-точната цифра.

— Никога няма да доживеете да ги преброите, а още по-малко да ги изхарчите.

— И кой ще ме спре? Вие ли, майоре? Инспектор Закинтус ли? Или вероятно гръм ще ме удари, а?

— Все нещо от това.

— Втръсна ми да слушам глупостите му — намеси се Дариус. — Остави ме да го накарам да си плати за дързостта си. — Изключително грозното му лице беше потъмняло от злоба.

Пит никак не хареса израза му, никак. Едва ли не почувства как пръстът на Дариус се стегна около спусъка на лугера.

— Стига бе — заговори той бавно, — да ме убиеш в момента няма да е спортменско. Единайсетте ми минути още не са изтекли. — Всъщност Пит имаше чувството, че говори от часове.

Фон Тил помълча още няколко секунди, като въртеше между пръстите си цигарата. После каза:

— Едно нещо ме интересува, майоре. Защо отвлякохте племенницата ми?

По устните на Пит се появи плаха усмивка.

— Първо, тя не ви е племенница.

— Не... не е възможно да го знаете — заекна стъписан Дариус.

— Да, но го знам — отвърна равнодушно Пит. — За разлика от вас, Фон Тил, аз нямам информатор, и въпреки това го знам. Закинтус наистина се постара много, но планът му вещаеше провал още от самото начало. Той скрил истинската племенница на безопасно място някъде в Англия и намерил момиче, което много приличало на нея. Едва ли е било задължително двете да са свършени двойнички, тъй като вие не сте били виждали истинската Тери от двацет години. Закинтус също така внимателно планирал ваканцията на неговата Мата Хари да изглежда като невинно изненадващо гостуване на обичан роднина.

Дариус гледаше Фон Тил и масивната му челюст сякаш стриваше на прах откритието на Пит. Изражението на Фон Тил не се промени. Той просто бавно закима в знак на разбиране.

— Жалко — продължи Пит, — че всичко е отишло на вятъра. Вие не сте бил ни най-малко изненадан. Дариус се е погрижил за това. В случая сте имали два избора: или да разкриете момичето като измамничка и да я изгоните, или да играете играта и да я снабдявате с фалшива информация. Били сте в стихията си. Чувствали сте се като кукловод, дърпащ конците. Поставили сте младата жена и Дариус в двата края срещу Закинтус и Зино в средата.

— Неустоима ситуация — вметна Фон Тил, — съгласен ли сте?

— Не бихте пропуснали да се възползвате от нея — продължи спокойно Пит. — От пристигането на жената до момента, когато ние с Джордино я изнесохме от вилата, шофьорът ви не я е изпускарал от очите си. Под прикритието на телохранител Вили се е залепял за нея като пиявица. Трябва да му е било забавно, особено когато е правила слънчеви бани на плажа. А нейната страст към плуването не е било нищо друго, освен начин да осъществи връзка със Закинтус. Това е била единствената ѝ възможност да му предаде информация, при това напълно безполезна. Как ли сте се смели, знаейки, че тя поглъща всяка дума, с която сте я охранявали. После се случва нещо и Закинтус започва да помъдрява. Закъснявайки една сутрин за срещата, вероятно е зърнал спотайващия се в храсталците Вили, който не откъсвал поглед от жената с бикини. Закинтус не е могъл да не се запита да не би Вили да е наблюдавал и предишните им срещи при зори. Изведнъж прозрял, че добре обмисленият му план рухва. Излязло така, сякаш вие още веднъж сте го надхитрили.

— Ние можехме да спечелим отново предимство — процеди злобно през зъби Дариус, — ако не бяхте вие.

Пит сви рамене.

— На сцената непохватно излиза нашият герой, без да подозира, че ще бъде хванат, пребит и застрелян преди последното спускане на завесата. Животът ми щеше да бъде много по-прост, ако си бях останал в леглото онази сутрин, вместо да отида да плувам. Когато Тери ме откри, аз бях заспал на брега до линията на водата. Беше все още тъмно и тя по погрешка ме взе за Закинтус, мислейки, че някой от хората ви го е убил. Едва не изпадна в шок, когато безжизненото ми на вид тяло изведнъж се изправи и подхвана непринуден разговор.

Вълната на болка отново го обля и той хвана крака си, за да го успокои. Насили се да продължи и думите му с мъка излизаха през стиснатите му зъби.

— Нещо много, много се е объркало, помислила си е тя. Закинтус го няма, и вместо него — някакъв напълно непознат, който очевидно не знае изобщо какво става... Добавете към това смайващото съвпадение с външен човек, плуващ случайно край този пуст плаж в четири часа сутринта, и ето ви една объркана млада жена. Но едно нещо ѝ признавам — тя има бърза мисъл. Като взема предвид обстоятелствата, жената се хваща за единственото заключение, че аз

вероятно работя за вас, Фон Тил. Тогава тя започва да ми разказва добре заучената си биография и ме кани на вечеря във вилата, очаквайки да ви хвърли предизвикателство, като най-невинно ви запознае с ваш наемник.

Фон Тил се усмихна.

— Само че вие сам си надробихте попарата, уважаеми Пит, с нелепата измислица, че сте боклукчия. Тя всъщност не ви повярва, но колкото и да е странно, аз — да.

— Не е чак толкова странно — каза Пит. — Никой обучен агент с достатъчно ум в главата не би използвал толкова евтино прикритие като това. Вие сте го знаели. Освен това не сте имали причина за страх. Дариус не ви е предупредил за опасност. Това наистина беше шега от моя страна, шега с доста болезнени резултати.

Пит замълча и нагласи превръзката, покриваща раната му.

— Когато онази вечер се появих на прага ви с майорските нашивки във формата на дъбови листа, вие веднага решихте, че съм един от агентите на Закинтус, който се е включил в играта без знанието на Дариус. Неволно аз налях масло в огъня на подозренията ви, като ви обвиних, че сте подбудител на въздушното нападение над Брейди Фийлд. Започнах да ставам опасен, прекалено опасен за вас, Фон Тил. Вашето разрешение беше да поемете ролята на Худини и да ме унищожите. Рискът от разкриване беше малък, разчитахте на това, че тялото ми, или онова, което ще е останало от него, никога няма да бъде открито в лабиринта. Дотогава жената щеше да е осъзнала, че е направила ужасна грешка. Аз всъщност съм бил един невинен страничен наблюдател, който всъщност случайно е плувал край същия онзи плаж в четири часа сутринта. Щеше да е прекалено късно — белята щеше да е сторена. И тя не е могла да направи нищо друго, освен да стои безпомощна и да си държи устата затворена, докато вие се отървете от мен.

Фон Тил изглеждаше дълбоко замислен.

— Мисля, че разбирам. Вие все още сте предполагали, че жената е моя племенница и сте я отвлекли в знак на отмъщение.

— Наполовина сте прав — отвърна Пит. — Другият ми мотив беше да се сдобия с информация. Когато някой се опита да ме убие, искам да разбера защо. Освен вас другият ми източник за отговора оставаше младата жена. Полковник Зино обаче ни причака на изхода

от лабиринта и ми осуети плановете, преди да успея да я разпитам. Но, както се оказа впоследствие, аз направих голяма услуга на инспектор Закинтус.

— В какъв смисъл? — вметна с леден тон Дариус.

— За Закинтус — продължи да говори на Фон Тил Пит — отвличането е направено по заповед. От жената вече няма полза и, докато тя продължава да играе ролята на ваша племенница, животът ѝ не струва пукната пара. Той е трябвало по някакъв начин дискретно да я измъкне от вилата и от острова. Оказа се, че аз действам в негов интерес и му я поднасям на сребърна тепсия. Закинтус обаче още не е въвн от опасност. Пред него се изпречват напълно неочаквано два проблема: Джордино и аз. Той знае, че ние искаме скалпа ви, но колкото и да му харесва идеята, пак се опитва да ни спре. Законно той няма никаква юрисдикция и не може да ни задържи насила. Затова предприема следващата си най-добра стъпка, като ни предлага да съдействаме на Интерпол. По този начин ще ни следи като ястреб.

— Напълно сте прав, майоре. — Фон Тил поглади с ръка голото си теме, избърсвайки потта от него. — Аз наистина възнамерявах да убия жената.

Пит кимна.

— Беше ми чудно защо Закинтус толкова настояваше да задържа Тери на борда на „Първи опит“. Та нали така тя щеше да бъде в безопасност от вас и щеше да държи под око Джордино и мен. Едва тази сутрин ми просветна каква игра играе и на чия страна е тя.

Дариус наблюдаваше Пит с неприкрито недоумение.

— Какви ги приказвате, майор Пит? Не е възможно сам да сте разбрали всичко това.

— Хубавите жени не носят двайсет и пет калиброви автоматични маузери, привързани за глезените си — каза Пит. — Това е сигурен белег за професионализъм. Тери не носеше оръжие, когато я срещнах за първи път на плажа. Джордино намери пистолета ѝ, когато я грабна от кушетката в кабинета на вилата. Очевидно тя се е страхувала от някого вътре във вилата, а не въвн от нея.

— Прозорлив сте много повече, отколкото си мислех — призна с горчивина Фон Тил. — Вероятно малко съм ви подценил. Но това няма голямо, дори няма никакво значение за изхода от създалото се положение.

— Само малко сте ме подценили? — попита Пит. — Интересно. Щом съм разбрал за измамата на Тери, защо според вас ще стоя настрана и ще я оставя да дрогира радиста на „Първи опит“, за да може тайно да изпрати съобщение на инспектор Закинтус, че възнамерявам да проуча пещерата?

— Отговорът е много прост — каза самонадеяно Фон Тил. — Вие не сте знаели, че Дариус работи за мен. Той е получил съобщението на Тери, но за ваше съжаление, е пропуснал да го предаде на инспектор Закинтус. Приемете смело фактите, майоре, въвлекли сте се в неща, които съвсем не са по силите ви.

Пит не отговори веднага. Стоеше неподвижен, поемайки болката, която изгаряше крака му и се запита дали сега не е подходящият момент. Щеше да е невъзможно да издържи още дълго — зрението му започваше да се замъглява и той не биваше да гледа прекалено оптимистично на способностите си. Обърна леко глава и се загледа безизразно в Дариус. Лугерът продължаваше да сочи в пъпа му. Да, сега е моментът, каза си той, и се надяваше да е прав в преценката си.

— Съгласен съм — рече най-накрая той. — Това идва да покаже само, че вие не можете да спечелите всичко, нали, адмирал Хайберт?

Отначало Фон Тил не отговори. Лицето му не изразяваше нищо. После невероятната правдоподобност на думите на Пит започна да прониква в съзнанието му. Той направи крачка към Пит.

— Как... как ме нарекохте? — процеди той през стиснати зъби, едва мърдайки устни.

— Адмирал Хайберт — повтори Пит. — Адмирал Ерих Хайберт, командир на транспортния флот на нацистка Германия, фанатичен последовател на Адолф Хитлер и брат на Курт Хайберт, аса от Първата световна война.

И малкото останал цвят по лицето на германеца изчезна.

— Вие... вие направо сте си изгубили ума.

— Подводницата U-19 — това беше последната ви грешка.

— Глупости! Пълни глупости! — Стиснатите устни говореха тихо и с недоумение.

— Моделът ѝ е в кабинета ви. Още тогава ми направи странно впечатление. Запитах се защо един бивш военен пилот ще държи модел на подводница вместо на самолета, с който е летял по време на войната. Пилотите са сантиментални към тези неща, както и моряците.

Нещо не се връзваше. Последната ирония е, че Дариус, без да знае действителната ви самоличност, използва радиото на инспектор Закинтус, за да се свърже с германските военноморски архиви в Берлин по моя молба.

— Значи това сте търсили — обади се Дариус, все още нащрек.

— Поръчах го като рутинно запитване. Поисках списък на екипажа на U-19. Освен това се свързах със стар приятел в Мюнхен — запаянко по авиацията през Първата световна война — и го попитах дали знае нещо за летец на име Бруно фон Тил. Отговорът беше крайно интересен. Някой си Фон Тил наистина извършвал полети за Германската имперска авиационна служба. Но вие твърдяхте, че сте летели заедно с Курт Хайберт с „Яста-73“ от аеродрума на Ксанти. А истинският Фон Тил е летял с „Яста-9“ във Франция от лятото на 1917 година до примирието през ноември на 1918 година и той никога не е напускал Западния фронт. Следващата интересна и пикантна новина е първото име в списъка на екипажа на U-19 — командир Ерих Хайберт. Но тъй като съм досадно любопитен човек, аз не спрях дотам. Свързах се отново с Берлин, този път от радиото на кораба, и ги помолих да ми пратят информация за Ерих Хайберт. Да бях поискал информация за Хитлер, Гьоринг или Химлер, нямаше да изправа на нокти германските власти така, както с тази молба.

— Врели-некипели... Той направо бълнува. — Лукавият, пресметлив израз а ла Фу Манчу се бе върнал по лицето на стария германец. — Никой човек с ума си не би повярвал на тия нелепи приказки. Един модел на подводница трудно би могъл да послужи за солидна връзка между мен и Хайберт.

— Не е нужно да доказвам нищо от казаното. Фактите сами говорят. Когато Хитлер е поел властта, вие сте станали негов заклет последовател. В отговор на лоялността ви и като признание за предишните ви ценни бойни заслуги, той ви повишава в офицер, командващ транспортния флот — звание, което вие носите през цялата война, докато точно преди капитулацията на Германия не изчезвате.

— Това няма нищо общо с мен — избухна Фон Тил.

— Грешите — възрази Пит. — Истинският Бруно фон Тил се оженва за дъщерята на заможен баварски бизнесмен, който наред с другите си интереси, притежава малък флот от търговски кораби, кораби, които плават под гръцки флаг. Фон Тил решава да се възползва

от това. Изважда си гръцки граждански документи и става управляващ директор на „Минерва лайнс“. Финансово дружеството е на загуба, но той го превръща в първокласен търговски флот, като внася незаконно оръжие и основни военни материали в Германия в пряко нарушение на Версайския пакт. Така се запознавате с него и му помагате да организира операциите. И двамата имате полза, но Фон Тил не е бавноразвиващ се. Той разбира, че силите на Оста ще загубят най-накрая. Затова залага на Съюзниците.

— Не схващам каква връзка има това — пак се обади Дариус, чийто интерес Пит бе събудил, но въпреки това той лесно можеше и да угасне.

— Сега идва най-интересната част. Твоят шеф, Дариус, не е от хората, които оставят всичко на случайността. Някой не толкова умен човек просто ще се опита да се покрие. Но не и адмирал Ерих Хайберт. Той е много, много хитър. По някакъв начин си проправя път през съюзническите фронтове до Англия, където живее истинският Фон Тил, убива го и заема неговото място.

— Как е могло да стане? — попита Дариус.

— Не само че е могло — отговори му Пит, — но е станало до последната подробност. И двамата са имали горе-долу еднакъв ръст и телосложение. Няколко промени тук и там от опитен хирург, няколко жестове и начин на говорене, заучени до съвършенство и мъжът, който стои пред теб става същински двойник на истинския Бруно фон Тил. Защо не? Близки приятели няма — Фон Тил е бил доста самотен човек, никой не го е познавал добре. Жена му умира бездетна. Има обаче един племенник, роден и израснал в Гърция. Но дори и той отначало не долавя разликата, а чак след няколко години и това му струва живота. За професионалист като Хайберт това е направо детска игра. Племенникът и съпругата му биват убити в инсцениран нещастен случай с яхта. Тери, дъщеря им, е пощадена. Но не от великодушие от страна на Хайберт, уверявам те. Образът на загрижен чичо закрилник е твърде добър за обществеността, за да бъде изпуснат.

Пит хвърли още един бегъл поглед към охранителите, тунела и японската подводница. После го върна отново върху Фон Тил.

— След промяната във външността, контрабандата става просто странична дейност за теб, Хайберт. Изобретението да се закрепят подводница за кила на кораб е нещо съвсем естествено за изпечен

командир на немска военна подводница. Хайберт, или още Фон Тил, го прави за външния свят. „Минерва лайнс“ процъфтяват, парите се изливат в дружеството като водопад. Но ти започваш да се безпокоиш — нещата вървят прекалено добре. Колкото по-известен ставаш, толкова повече се увеличават шансовете да бъдеш разкрит. Затова се преместваш на остров Тасос, преустройваш вилата и влизаш в ролята на саможив ексцентричен милионер. Както винаги бизнесът не е проблем. Инсталираш мощно късовълново радио, за да движиш дейността на „Минерва лайнс“, без дори да стъпваш на континента. Порочното ти минало обаче надделява. Ти оставяш флота ти да западне до четвъртокласно транспортно дружество и насочваш таланта си предимно в контрабандно...

— Накъде води целият този разговор? — прекъсна го Дариус.

— Към уреждане на сметките — поясни Пит. — Изглежда, че адмирал Хайберт става подозрителен с отсъствието си на Нюрнбергския процес. В списъка на издирваните военнопръстълници името му е веднага след това на Мартин Борман. Истинска душичка е той. Докато Айхман гори евреите, Хайберт събира военнопленниците от лагерите и ги натоварва в трюмовете на стари търговски плавателни съдове, които пуска свободно по течението в Северно море, надявайки се британските и американските бомбардировачи да свършат нацистката мръсна работа. Независимо от факта, че изчезва в края на войната, той знае какво ще се случи, ако остане в Германия. Обвинен е в „ин абсентиа“ от Международния военен трибунал в Нюрнберг и осъден на смърт. Жалко, че не е бил обесен още тогава. Но по-добре късно, отколкото никога.

Пит изигра последната си карта. От тук нататък не му оставаше нищо друго, освен да се надява. Да печели време повече не можеше.

— Е, това е. Малко факти, малко догадки. Цялата история е доста бегло нахвърляна, трябва да призная. Германците можаха да съобщят само схематично изложение на информацията, която имат в архивите си. Подробностите може би никога няма да станат известни. Но това няма значение, ти си мъртъв, Хайберт.

Фон Тил гледаше Пит с леден поглед.

— Не обръщай внимание на майора, Дариус. Цялата му тази измислица не е нищо друго, освен умен начин на отчаяния човек за печелене на време...

Фон Тил замълча и се послуша. Отначало звукът беше слаб — като далечно блъскане с юмруци. После Пит разпозна тежки стъпки на подковани ботуши, приближаващи се по дървената палуба. Мъглата отново се беше появила и влажната ѝ пелена забулваше всяка форма или очертание, като в същото време усилваше приближаващите се стъпки, които наподобяваха удари на барабан. Чуваха се така, сякаш невидим човек повдигаше крака и удряше земята с по-голяма от необходимото сила. После една призрачна фигура без лице, облечена в униформа на телохранител на Фон Тил, излезе от мъглата. Едва различима, фигурата се спря и удари токове.

— „Куин Джокаста“ пусна котва, сър. — Гласът прозвуча гърлено.

— Идиот такъв! — изкрещя Фон Тил, разгневен от прекъсването. — Върни се на поста си!

— Стига сме се бавили — озъби се Дариус. — Само един куршум в слабините на майора, за да се влачи дълго време в агония. — Цевта на лугера се наклони малко по-надолу към тялото на Пит.

— Щом трябва — изрече спокойно Пит. Той имаше странно безизразно лице, което обезпокои Фон Тил.

Фон Тил направи кратък стегнат поклон.

— Съжалявам, майоре — заговори той бавно и отчетливо, — нашият интересен разговор стигна до своя край. Моля да ме извините, че не успях да ви дам традиционната черна превръзка за очите и последна цигара. — Той не каза нищо повече; злобната му и ехидна усмивка говореше вместо него и Пит се приготви за почти сигурния изстрел от оръжието на Дариус.

18.

Оръжие изгърмя, но не беше острият гръм на лугер, а тежък оглушителен гръм от голям четирийсет и пет калибров автоматичен колт. Дариус извика от болка, а лугерът изхвъркна от ръката му и цопна във водата. Джордино, облечен с униформа, два пъти по-голяма за ръста му, сковано скочи от дока на палубата на подводницата и пхна колта в ухото на Фон Тил. После се обърна да се възхити на чудесната си стрелба.

— Абе, какво знаеш ти! Аз дори се сетих да сваля предпазителя!

— Браво на теб! — каза Пит. — И Ерол Флин не би могъл да се появи по-драматично.

С лица, изразяващи пълно объркване и неразбиране, Фон Тил и Дариус замръзнаха на местата си. Горещите лъчи на прожекторите пронизваха мъглата, като я заличаваха напълно и охранителите върху скалната тераса видяха, че на палубата на подводницата става нещо напълно неочаквано. Като с едно дръпване на конец петимата мъже вдигнаха едновременно картечните си пистолети и се прицелиха право в Пит.

— Махнете си пръстите от спусъците — прогърмя гласът на Джордино сред каменните стени. — А сте гръмнали майор Пит, а съм разплискал мозъка на шефа ви по половината път до Атина! Само един изстрел от ваша страна, и до един сте мъртви! Не се шегувам, във вас са насочени още оръжия — погледнете в тунела.

Ако имаше нещо в камерата, чийто запас надвишаваше необходимостта от него, това беше картечният пистолет. Още десет такива се намираха в ръцете на най-суровите мъже, които бе виждал Пит. Те се бяха групирани в свободна формация покрай входа на тунела — четирима, легнали по очи, трима, приклепнали на коляно и трима — прави. Пит трябваше да напрегне поглед, за да ги види поясно; черно-кафявите им камуфлажни поледи облекла се сливаха напълно с мрака. Единствено светлокафявите им барети — отличителният белег на елитна част — издаваше присъствието им.

Джордино продължи:

— А сега, моля, насочете вниманието си към подводницата зад гърба ми.

Не беше точно камъчето, преобърнало колата, а страшната на вид картечница в ръцете на сатанински захиления полковник Зино, застанал на командната рубка на японската подводница, която пречупи желанието на телохранителите да се впуснат в битка. Те бавно свалиха оръжията си и вдигнаха ръце — всички с изключение на един, който се поколеба и плати скъпо за това.

Зино натисна спусъка и два куршума излетяха от цевта с едно кратко натискане на спусъка. Неразумният злочест охранител се свлече безшумно на земята и се прекатури във водата, обагряйки ярката кобалтовосиня повърхност с уголемяващ се облак кръв.

— А сега тръгнете, без да тичате, към най-близкия изход с ръце, събрани зад тила — нареди с нехаен тон Джордино.

Пит, по чието уморено лице бе изписана и пробождащата го болка в крака, се обърна към Джордино.

— Много точно си изчислил навременното ти появяване.

— Столицата на Италия не е била изградена за двайсет и четири часа — отвърна приятелят му надутото. — Никак не беше лесно да доплувам до брега, да намеря Закинтус, Зино и пръснатата им група от командоси и да ги прекарам през онзи гаден лабиринт.

— Затрудни ли се с напътствията ми?

— Не, никак. Асансьорната шахта беше точно там, където ми я описа.

Фон Тил се доближи до Пит, пронизвайки го с леден поглед.

— Кой ви каза за асансьора?

— Никой — отвърна троснато Пит. — Докато бродех из лабиринта, случайно свърнах по един страничен коридор, който се задънваше във вентилационна шахта. Чух шум от генератори. Разбрах какво е предназначението им, след като се уверих за съществуването на морската пещера. Вилата ти се намира почти на вертикална линия над крайбрежните скали. Подземен асансьор може да служи единствено за тайно влизане от вилата в пещерата. Шахтата, пещерата и коридорите са били направени за контрабандно пренасяне на стоки още преди две хиляди години от финикийците.

— Я чакай — прекъсна го Джордино. — Да не искаш да кажеш, че някой е пренасял контрабанда оттук още преди Христа?

— Явно, че не си си научил урока — усмихна се Пит. — Ако беше прочел брошурата, която Зино ни връчи, преди да започнем обиколката на развалините, щеше да узнаеш, че първоначално остров Тасос е бил населяван от финикийци, които са търсели на него златни и сребърни залежи. Тунелите и шахтите са част от древна мина. Накрая тя била изчерпана и изоставена. Гърците я открили след неколкостотин години и решили, че това е някакъв тайнствен лабиринт, построен от боговете.

Движение по палубата привлече вниманието на Пит и той отмести поглед нагам.

Беше Закинтус, който се появи незнайно откъде, спря се и изгледа продължително Пит. Накрая попита:

— Как е кракът ти?

Пит сви рамене.

— Може би ще ме боли, когато барометърът спадне, но иначе няма да се отрази зле на половия ми живот.

— Полковник Зино изпрати двама от хората си да донесат носилка. Трябва да дойдат всеки момент.

— Успя ли да чуеш нещо от нашия задълбочен разговор?

Закинтус кимна.

— Дума не пропуснах. Тук акустиката може да съперничи на тази в Карнеги Хол.

— Вие никога няма да можете да докажете нещо от всичко това — обади се Фон Тил с презрение в гласа; устните му бяха извити в подигравателна усмивка, но в очите му се долавяше израз на отчаяние.

— Вече казах, че не ми трябва да доказвам каквото и да било — отвърна с уморен глас Пит. — В момента четирима следователи, разследващи военнопръстъпници, пътуват със самолет от Германия за тук, със съдействието на Американските военновъздушни сили, които с радост им подадоха ръка след твоите малки фойерверки над Брейди Фийлд. Всеки от четиримата е специалист в работата си. Те са запознати с всеки трик, използван за промяна на самоличността — пластична хирургия, преправени глас и възраст. Нищо не може да ги заблуди. Опасявам се, че това ще бъде краят на пътуването ти, адмирале.

— Аз съм гръцки гражданин — възрази безочливо Фон Тил. — Те нямат право да ме върнат в Германия.

— Я престани с този маскарад — срязва го Пит. — Фон Тил е бил гръцки гражданин, а не ти. Полковник Зино, ще обясните ли на адмирала нещата от живота?

— С най-голямо удоволствие, майоре. — Зино беше слязъл от командната рубка на японската подводница и сега стоеше до Закинтус, беше се ухилил до уши под рошовите си мустаци и гледаше презрително германеца. — Ние гледаме сериозно на всеки, който е влязъл незаконно в страната ни и никак не обичаме да сме домакини на издирван военен престъпник. Ако вие наистина сте адмирал Ерих Хайберт, както твърди майор Пит, лично аз ще се погрижа да ви предам в ръцете на следователите и да ви кача на първия самолет за Германия и на бесилото.

— Напълно справедлив и удобен завършек — добави бавно Закинтус. — Това ще спести на данъкоплатците разносните по дълъг процес за незаконно пренасяне на наркотици. Макар че, от друга страна, ние губим възможност да заловим половината от пласъорите на незаконната дрога в Северна Америка.

— Нима забрави, че изкушението създава крадеца? — усмихна се Пит.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Проста аритметика, Зак. Вече знаеш как и къде ще стане разтоварването на хероина. Ще бъде много лесно да превземеш „Куин Джокаста“, да изолираш екипажа му и да доставиш стоката лично. Сигурен съм, че можеш да пуснеш пружината на капана си в консервната фабрика в Галвестън.

— Да — каза с разбиране инспекторът, — наистина, това може и да стане. При условие обаче, че час по-скоро намеря екипаж, който да управлява кораба и подводницата.

— Средиземноморски десети флот — предложи Пит. — Използвай влиянието си и поискай спешно екипаж от нашия флот. Те могат да го докарат по въздуха до Брейди Фийлд. Това няма да забави „Куин Джокаста“ с повече от пет-шест часа. Ако насилиш старото корито, можеш да наваксаш до ден и половина.

Закинтус погледна Пит със смесица от любопитство и възхищение.

- Ти нищо не пропускаш да огледаш, а?
- Пит сви рамене, сдържайки усмивката си.
- Старая се.
- Има още едно нещо, което искам да ми обясниш.
- Кажй го.
- Как разбра, че Дариус е информатор?
- Надуших нещо гнило, когато претърсвах „Куин Артемиша“.

Предавателят в радиорубката беше оставен на същата честота, на каквата беше и радиото в твоя кабинет. Тогава не обърнах особено внимание. Полето се стесни, след като доплувах до брега и се срещнах с Джордино. Той ми каза, че през цялото време между пристигането и отплаването на „Куин Артемиша“ Дариус не се бил отлепял от радиото ти. И докато ти и Зино сте преследвали празни мечти, като сте наблюдавали вилата и сте се сражавали с комарите, Дариус спокойно си е отпивал от метаксата и е уведомявал Хайберт за всяка ваша стъпка. Затова бях сам на кораба. Целият екипаж е бил долу, под кораба, за да освобождава подводницата. Капитанът не си е направил труда да остави наблюдател, тъй като Дариус го е уверявал, че наоколо е чисто. Онова, което Дариус не е знаел обаче и което и ти не знаеше, е, че аз възнамерявах да огледам кораба откъм водата. Ти не заподозря нищо, когато двамата с Джордино си предложихме услугите да наблюдаваме кораба от брега. Едва когато в последната минута забелязах, че на борда на „Куин Артемиша“ няма и следа от екипажа, реших да се промъкна тайно на борда. Извинявай, че не съгласувах действията си с теб, но бях сигурен, че ще вдигнеш врява до небето само и само да ме спреш.

— Напротив, аз ти дължа извинение — рече Закинтус. — Заслужавам наградата за тъпака на годината. Божичко, как можах да съм толкова сляп! Трябваше да предположа, че има нещо съмнително в това, че Дариус все не можеше да улови съобщения между минаващ кораб на „Минерва“ и вилата.

— Можех да изразя подозренията си пред теб още тази сутрин — каза Пит, — но едва ли щеше да е подходящо времето и мястото за това, особено в присъствието на Дариус. И второ, без стопроцентово доказателство за него, сериозно се съмнявах, че ти или Зино щяхте да повярвате на обвиненията ми.

— Напълно си прав — призна Закинтус. — Но я ми кажи, къде научи за „Куин Джокаста“?

— Военновъздушните сили имат странен навик, когато дават под наем своите превозни средства — рано или късно си ги искат обратно. След като Джордино и аз ви оставихме, се отбихме в Брейди Фийлд, за да върнем пикапа в автомобилния парк. Там ни чакаше полковник Люис. Именно от него научих за „Куин Джокаста“. Един от сутрешните му патрули забелязал кораба да плава на север към Тасос. Следващата стъпка беше да попитам един от агентите на „Минерва лайнс“ в Атина за корабния товар и крайната цел на кораба. Отговорът му добави интересно съвпадение. Не само че два кораба на „Минерва“ са минали покрай вилата през дванайсет часа един от друг, но и на двата крайното им пристанище е било в Съединените щати. Картината започна да се оформя — Фон Тил, или по-точно Хайберт, е смятал да прехвърли подводницата и хероина от „Куин Артемиша“ на „Куин Джокаста“.

— Трябваше да ме посветиш в тайната си — вметна Закинтус с нескрита горчивина в гласа. — Бях на косъм да затворя Джордино, когато нахълта в кабинета ми и настоя аз, заедно със Зино и хората му да го последваме в лабиринта.

Пит огледа лицето му — то беше навъсено.

— Да, аз го бях обмислил така — призна той. — Но реших, че колкото по-малко знае всеки засегнат, толкова по-малка ще е вероятността Дариус да заподозре нещо. Освен това нарочно държах в неведение младата жена на борда, защото беше от особено значение нейните съобщения до твоя кабинет за плановете ми да претърся кораба да звучат правдоподобно, когато Дариус ги прехване. Вярно, признавам, че действията ми бяха прикрити, но причините — съвсем основателни.

— Да не повярва човек, че най-добрите следователи на Управлението бяха засенчени от един аматьор! — Сега Закинтус се усмихна и усмивката му изтри язвителността в думите му. — Но си струваше, много си струваше.

Пит се почувства дълбоко облекчен. Не искаше да прави Закинтус свой враг. Той се обърна към Фон Тил. Старият германец го гледаше с презрение, което далеч надхвърляше нормалната омраза.

Пит на свой ред изпита към него само погнуса. Заговори тихо, но леденият му глас достигна до всички кътчета на пещерата.

— Заслужаваш да умреш стотици хиляди пъти, за да платиш за всеки живот, който си отнел, старче. Повечето хора се раждат и умират, без да убият някого, но твоят списък е безкраен — от безпомощните пленници, които си обрекъл на смърт в студените води на Северно море, до ученичките, които си продавал като робини за вертепите на Казабланка. Каква ирония, че човек, принудил толкова много хора да умрат в агония, също ще умре в адски мъки. Съжалявам единствено, че няма да съм там, за да видя как се разтяга врата ти, Хайберт, да видя как се гърчи и подскача съсухреното ти тяло, когато увисне на въжето. Казват, че шокът изпразвал мехура и червата. Това е подходящ край за теб, старче. Да бъдеш хвърлен в необозначен гроб на бедняк, за да гниеш цяла вечност в собствената си мръсотия.

Мънкайки несвързани думи, с изкривено от сляпа ярост лице и напълно забравил за заобикалящите го оръжия на жандармерията, Фон Тил се нахвърли върху Пит. Това беше налудничав жест на изпаднал в истерия човек. Но четирийсет и пет калибровото оръжие на Джордино се стовари с всички сила по тила му, преди онзи да направи втората си крачка. Германецът се строполи на палубата като чувал с картофи и застина като мъртъв. Джордино дори не го удостои с поглед, докато прибираше пистолета си в кобура.

— Доста силно го цапардоса — смъмри го Закинтус.

— Паразитите не умират лесно — отвърна бездушно Джордино, — особено твар като този.

Дариус нито бе помръднал, нито бе отронил дума, откакто Джордино го простреля. Всеки друг би притиснал ранената си и кървяща ръка, но не и Дариус. Огромният звяр бе отпуснал ръката си настрани и дори не поглеждаше как кръвта му се стича върху палубата на подводницата. Изражението на лицето му напомни на Пит за една наскоро затворена в клетка горила, която бе видял веднъж в зоологическата градина в Сан Диего — противно, безформено чудовище, което не можеше да схване значението на решетъчните стени и странните на вид животни отвъд тях, които наблюдаваха всяко негово движение. Пит всъщност беше доволен, че поне петима от жандармеристите на Зино бяха насочили оръжията си в студените черни очи на Дариус.

Той кимна към Дариус.

— Какво го чака него?

— Процес по бързата процедура — отвърна Закинтус. — После командата за извършване на екзекуцията...

— Процес няма да има — намеси се Зино. — Жандармерията никога няма да допусне предател в редиците си. — Гласът му беше сериозен, но очите му гледаха тъжно. — Капитан Дариус загина при изпълнение на служебния си дълг.

Пещерата изведнъж притихна. Пит, Закинтус и Джордино си размениха изумени погледи, като чуха, че Зино употреби минало време.

Дариус не каза нищо. Лицето му беше лишено от всякакви чувства или страх. Той като че ли се бе оставил на съдбата, която изключваше и най-малката искра на надежда. Много бавно и внимателно, като човек, който не е помирисвал възглавница дни наред, той слезе от подводницата на дока и застана пред Зино с наведена глава.

— На практика те познавам от толкова много години — заговори Зино с уморен глас. — А излиза, че изобщо не съм те познавал. Един бог знае защо стана такъв. Жалко, че жандармерията изгуби един толкова способен човек... — Зино замълча, търсейки още думи, но не можа да измисли какво повече да каже и много внимателно, дори някак добросъвестно, извади пълнителя на пистолета си и махна всички патрони освен един. Пъхна пълнителя обратно на мястото си и подаде оръжието на Дариус.

Кимайки, сякаш в знак на тайно разбиране, Дариус потърси някакъв знак в очите на Зино, но такъв не дойде и той пое оръжието, обърна се бавно към тунела и закрачи сковано по дока.

— Без довиждане, без съжаление, без дори ругатня — вметна недоумяващият Джордино. — Просто ей така си тръгва и си пръсва мозъка. Обзалагам се, че ще се опита да избяга.

— Животът му е свършил в мига, когато е станал предател — рече тихо Зино. — Дариус го е знаел тогава, знае го и сега. Ранна смърт е била неговата орис още когато се е пръкнал. От нея не може да избяга човек. Ще поговори пет минути с Бога, за да подготви душата си и ще натисне спусъка.

Джордино гледаше как Дариус се слива с тъмнината на тунела и не каза нищо повече. Последните думи на Зино разпръснаха всички съмнения за намеренията на Дариус. До края на дните си Джордино нямаше да разбере как е възможно човек да се прости с живота си толкова безмълвно, без да зададе поне един въпрос.

Той се обърна към Пит.

— Губим си времето, а то е пари. Гън сигурно вече е припаднал от притеснение, питайки се какво ли се е случило с неговите научни работници.

— И ще е напълно прав. — Гласът беше на Найт, който бе излязъл от трюма и се усмихваше плахо. — Напоследък рядко се среща висок интелект.

— Ох, ти ли си, дървен философ такъв! — изпъшка Джордино. — Е, какво откри науката?

Въпреки болките в крака си, Пит избухна в смях.

— Може би ще прихванеш част от интелекта на Найт, докато придружаваш него и другите дървени философи до „Първи опит“. Ще те държа отговорен за благополучното им качване на борда.

— И това ми било признателност! — въздъхна тежко Джордино. — След всичко, което направих за теб.

— По-добре е първо да дадеш, а после да вземеш — опита да го утеши Пит. — Хайде, да те няма! И ако смяташ да плуваш през подводните тунели, ще трябва и ти, и другите да си вземете водолазните принадлежности от дъното.

Удсън се измъкна от трюма и тръгна към Пит.

— Може би ще е добре да остана с вас, майоре, заради крака ви.

— Не, благодаря — отвърна Пит, леко изненадан от искрената загриженост в погледа на иначе безизразното лице на Удсън. — Добре съм. Зак ще ме закара в някоя болница, пълна със сладострастни медицински сестри, нали, Зак?

— Съжалявам — усмихна се инспекторът, — но на острова единствено базовата болница в Брейди Фийлд разполага със сносни средства за запушване на дупки от куршуми.

Мъжете с носилката дойдоха и веднага настаниха Пит на нея.

— О! — възкликна Пит. — Поне ще пътувам в първа класа — и се надигна. — По дяволите! Щях да забравя. Къде е Спенсър?

— Тук съм, майоре. — Червенобрадият морски биолог пристъпи напред иззад Удсън. — Какво мога да направя за вас?

— Предайте моите поздравления на командир Гън и му връчете един подарък от мен.

Спенсър леко пребледня, като видя в какво състояние е кракът на Пит.

— Считайте го за сторено.

Пит се обърна на едната си страна и се подпря на лакът.

— Във външната пещера на дълбочина шест метра има няколко малки пукнатини в основата на северната стена. Едната е запушена с плосък камък. Ако още не е успял да се измъкне, ще намерите вътре един Тийзър.

— Тийзър? — възкликна от изненада Спенсър. — Сериозно ли говорите, майоре?

— Аз ли няма да позная един Тийзър, като го видя! — пошегува се Пит. — Само внимавайте да не го изпуснете.

Спенсър подсвирна дълго с уста.

— Добре че сте го разпознали. Вече си мислех, че такова създание не съществува. — Той млъкна и потъна в мисли. — Господи, няма да посмея да го пробода с харпуна. Ех, да имах рибарска мрежа!

— Има само един начин да се улови един Тийзър — отвърна захилен Пит. — Да го сграбчиш за перката.

Болката му бе отминала. Пит имаше чувството, че кракът му вече не е част от него. Лъчите на прожекторите се събраха в едно размазано петно и пареха очите му. Всичко наоколо забави ритъм, гласовете започнаха да заглъхват. После мъжете го вдигнаха на носилката и закрачиха така, сякаш газеха в лепило. Той повдигна глава за последен път този ден.

— Зак, още една молба. — Гласът на Пит бе спаднал до шепот. — Как е истинското име на жената?

Зак го погледна и се усмихна с очи.

— Ейми.

— Ейми... — повтори Пит. — Не съм познавал жена на име Ейми досега. — Той се отпусна в носилката и затвори очи. Последното нещо, което запомни, преди мекото було на мрака да го обгърне, беше звукът на един-единствен изстрел, който долетя някъде от дълбините на лабиринта.

ВТОРИ ЕКЗЕМПЛЯР

Небето, същински блестящ син таван, се простираше, докдето поглед стигаше. Летният въздух беше горещ и пропит с невидима влага, подсилена от жарките вълни от яркото слънце. В ослепителното сияние високите бели здания се издигаха като малки издялани планини и отразяваха жегата в черната асфалтова настилка. Автомобилното движение беше натоварено, забързани чиновници в обедна почивка изпълваха тротоарите. Пит избута настрани широката стъклена врата и накуцвайки, влезе в прохладното от климатичната инсталация фоайе на Управлението за борба срещу наркотиците.

За ерген, помисли си той, едно от най-прекрасните неща във Вашингтон е изобилието от млади жени. Те са най-различни по ръст, възраст и нрав и се срещат като рояци бърбиви скакалци във всяко държавно учреждение в града, където карат жадните мъже да изпитват чувства, сходни с тези на дете, прехласващо се в магазин за захарни изделия. Пит подбра най-чаровната си и нехайна усмивка и я предложи на три кикотеци се секретарки, които излизаха от асансьора. Те отвърнаха на усмивката му, като я придружиха с онази смесица от любопитство и престорена скромност в погледа, която жените са склонни да си позволят за непознат мъж, и продължиха по пътя си, хвърляйки му крадешком погледи през рамо.

След малко, играейки до съвършенство ролята на ранен воин, Пит слезе от асансьора и подпирайки се на бастуна, закуцука по дебелия килим на осмия етаж. В средата на преддверието дванайсет момичета, показвайки цяла гора от крака в найлонови чорапи, седяха зад дванайсет бюра и бясно атакуваха пишещите машини, без нито веднъж да вдигнат поглед към него. Той бавно се приближи до една едрогърдеста блондинка, върху чието бюро беше поставена малка правоъгълна табела с надпис: „Информация“. След като изгледа с възхищение момичето, Пит рече:

— Извинете.

Тя не го чу сред грохота от тракащи машини.

— Извинете — повтори по-високо Пит.

Тогава тя се обърна и го видя.

— Какво обичате? — Гласът беше студен, големите бадемови очи гледаха недружелюбно.

Пит си каза в себе си, че трябва да приеме леденото ѝ посрещане. Белият пуловер с висока обърната яка, зеленото спортно яке, носната кърпа, стърчаща небрежно от външния джоб, трудно можеха да го причислят към някой държавен служител или важна вашингтонска клечка.

— Искам да се срещна с директора на Управлението.

— Съжалявам — младата жена се обърна отново към пишещата машина, — директорът е много зает и не може да се среща с никого.

Гняв и презрение се надигнаха в Пит.

— Инспектор Закинтус е уговорил срещата ми с...

— Кабинетът на инспектор Закинтус е на четвъртия етаж — прекъсна го с монотонен глас жената.

Един изстрел не би привлякъл вниманието така, както отекналият трясък от бастуна, който Пит удари в плота на бюрото. Всички машинописки отвориха широко очи и застинаха с ръце над клавиатурите. В преддверието изведнъж настъпи мъртва тишина. Лицето на едрогърдестата блондинка пребледня, когато тя повдигна глава към Пит с нарастваща уплаха.

— Добре, душичке — изсъска заплашително през зъби Пит. — Надигни си заобленото задниче и върви да съобщиш на директора, че майор Дърк Пит чака да осъществи уговорената от инспектор Закинтус среща.

— Пит... майор Пит от НЮМА? — ахна блондинката. — О, извинете, сър. Но помислих...

— Да, знам — прекъсна я Пит. — Нали съм без униформа.

Момичето скочи от стола си и закачи чорапа си в бързината.

— Веднага, майоре. Те ви очакват.

Пит ѝ хвърли усмивка, усмихна се и на другите момичета, които стояха като онемели на столовете си, и се почувства поласкан от възхищението в погледите на дванайсетте чифта очи — волски, благоговейни погледи, запазени за знаменитости и филмови звезди. И той вътрешно се възгордя.

— Продължете работата си, девойки — подхвърли той чистосърдечно. — Не бива да карате Управлението да чака всички тези писма и доклади.

Блондинката го поведе по дълъг коридор, като от време на време забавяше ход, за да му позволи да я настигне. Накрая се спря и почука на орехова зацапана врата.

— Майор Пит — съобщи тя и се отдръпна, за да го пропусне.

При влизането му трима от мъжете вътре се изправиха на крака. Четвъртият — Джордино — остана както се бе разположил удобно върху кожен диван.

— Мислех, че няма да доживея този ден — измърмори той. — Дърк Пит с бастун!

— Просто се упражнявам за старческите си години — отвърна Пит.

Нисък червенокос мъж с цигара във формата на цепелин, стисната между зъбите му, се приближи до него и му подаде ръка.

— Добре си се завърнал, Дърк. Поздравления за успешната работа, която си свършил в Егейско море.

Пит се вгледа в острите черти на лицето на адмирал Сандекър, сприхавия шеф на Националната агенция за морски и подводни изследвания.

— Благодаря ви, адмирале. Някаква вест от Тийзър?

— Знам само, че е жив и все още плува. Откакто Гън го пренесе със самолет миналата седмица в специален резервоар, не съм се доближил до проклетата твар — цяла орда от учени се тълпят около него и го гледат с влюбени погледи. Обещаха да ми донесат предварителен доклад до утре сутринта.

Закинтус пристъпи към Пит, за да го поздрави. Сега изглеждаше по-млад и по-спокоен от последния път, когато го бе видял Пит — преди три седмици.

— Радвам се, че кракът ти се е оправил — усмихна му се Закинтус. — Пак си станал зъл и опасен.

Той хвана Пит подръка и го поведе към висок мъж, който стоеше до прозореца, за да му го представи. Пит огледа директора на Управлението и на свой ред бе огледан проникателно от сиви очи с твърд поглед; мъжът имаше сипаничаво лице с високи скули и

приличаше повече на контрабандист, отколкото на главен ръководител на хиляди федерални следователи. Той заговори пръв:

— С нетърпение очаквах да се запозная с вас, майор Пит. Управлението ви е дълбоко признателно за помощта ви. — Гласът му беше нисък и ясен.

— Не беше кой знае колко голяма помощ. Инспектор Закинтус и полковник Зино свършиха основната работа.

— Може и да е така, но вие носите белези от рани. — Той му посочи стол и му предложи цигара. — Как мина пътуването ви от Гърция?

Пит запали цигарата и дръпна дълбоко.

— Товарните самолети на Военновъздушните сили не се славят с добра кухня и първокласно обслужване, но не мога да не призная, че беше много по-приятно, отколкото на отиване.

Адмирал Сандекър го изгледа с почуда.

— Защо военен самолет? Можеше да ползваш полет на Пан Ам или ТУА от Атина.

— Заради сувенирите — засмя се Пит. — Един от сувенирите ми от остров Тасос беше прекалено обемен, за да се побере в багажното отделение на пътнически самолет. Полковник Люис ми се притече на помощ и ми уреди да се кача на военен товарен самолет, който се готвеше да отлети за Щатите.

— А раната ти — кимна Сандекър към крака му, — добре ли зараства?

— Все още чувствам крака си вдървен и нищо друго освен един месец отпуск няма да ме върне във форма.

Адмиралът се вгледа в Пит през синкавия облак дим от пурата си.

— Две седмици — отсече той. — Аз имам повече вяра във възстановителните ти сили, отколкото ти.

Директорът на Управлението се изкашля.

— Прочетох доклада на инспектор Закинтус с много голям интерес. Има обаче едно нещо, което той е пропуснал да отбележи. Не че е от особено значение, но просто от любопитство, бихте ли ми казали, майоре, как стигнахте до заключението, че корабите на „Минерва лайнс“ са в състояние да превозват подводници?

Пит се усмихна с очи.

— Ами може да се каже, сър, че тайната беше изписана върху пясъка.

Устните на директора се разтегнаха в кисела усмивка. Той не беше свикнал да получава уклончиви отговори.

— Много поетично казано, майоре, но не такъв отговор очаквам.

— Той е странен, но точен — отвърна Пит. — След като не открих никакви следи от хероин на борда на „Куин Артемиша“, доплувах обратно до брега и започнах да си чертая по пясъка с една клечка. Отначало мисълта за подвижна подводница беше абстрактна, но колкото повече чертаех, толкова по-конкретна ставаше тя.

Директорът се облегна назад на стола си и поклати тъжно глава.

— В продължение на четирийсет години стотици агенти от дванайсет различни държави полагат огромни усилия при най-неблагоприятни условия да разбият контрабандната операция на Тил. Трима от тези агенти дадоха живота си в тази борба. — Той погледна със скръбен поглед Пит. — Каква трагична шега, тъй да се каже, че нашите усилия пропуснаха да забележат разрешение, толкова явно за външен човек.

Пит го гледаше смълчан.

— Между другото — гласът на директора изведнъж прозвуча пободно, — не вярвам да сте имали възможност да чуete резултатите от нашия полицейски надзор върху заподозрените в Галвестън.

— Не, сър. — Пит внимателно изтръска пепелта от цигарата си в пепелника. — Допреди пет минути не бях се виждал или разговарял с инспектор Закинтус, откакто се разделихме на остров Тасос преди близо три седмици. Нямахме как да узнаем дали малката ми помощ ви е била от полза в Галвестън.

Закинтус отмести поглед към директора.

— Може ли да осветля майор Пит по въпроса, сър?

Директорът кимна.

Закинтус се обърна към Пит.

— Всичко вървеше по установения план. На пет мили от пристанището бяхме посрещнати от малка флотилия рибарски лодки на Фон Тил. Успях да принудя капитана на „Куин Джокаста“, като го заплаших, че ще го кастрирам с ръждясал нож, ако не изостави врага и не премине на наша страна.

— Някой качи ли се на борда? — поинтересува се Пит.

— Не допуснахме подобно нещо — отвърна Закинтус. — В противен случай това щеше да породи подозрението на някоя минаваща патрулна лодка. Рибарите просто се отдръпнаха и ни направиха знаци да откачим подводницата. Интересна машина е тази подводница. Военноморските инженери, които я огледаха, бяха направо поразени.

— Какво я прави толкова уникална?

— Тя е напълно автоматизирана.

— Дистанционно управляема? — не можеше да повярва Пит.

— Да, още едно от находчивите изобретения на Фон Тил. Нали разбираш, ако подводницата претърпи авария или бъде открита от пристанищния патрул, преди да стигне до консервната фабрика, няма начин да бъде проследена или свързана с „Минерва лайнс“. А и кой да бъде разпитван, като няма екипаж.

Пит бе крайно заинтригуван.

— Значи една от рибарските лодки я е управлявала.

Закинтус кимна.

— Да, точно в средата на главния пристанищен канал, под пилотите на консервната фабрика. Само че този път подводницата превозваше неколцина неканени гратисчии — мен и десет моряци, които бяхме наели от Средиземноморския десети флот. Трябва да добавя, че фабриката беше заобиколена от трийсет от най-добрите агенти на Управлението ни.

— Ако в Галвестън имаше повече от една консервна фабрика — вметна Джордино, — щяхте да изпаднете в голямо затруднение.

Закинтус се усмихна многозначително.

— Всъщност Галвестън се слави с четири такива фабрики и всички те са разположени върху пилони над водата.

Не беше нужно Джордино да зададе неизбежния въпрос. Той просто беше изписан на лицето му.

— Ще ви успокоя — продължи Закинтус. — Отдел „Пристанища“ към Управлението наблюдаваше всяка една от тях в продължение на три седмици преди пристигането на „Куин Джокаста“. Информацията дойде, когато една от тях получи товар от захар.

— Захар? — повдигна вежди Пит.

— Захарта — намеси се директорът — често се използва за подправяне на хероина и за увеличаване на количеството му. За

времето от момента, когато чистият хероин се разпределя от посредника, а после отново се разпределя и от дилъра, количеството на оригиналната доставка се увеличава значително.

Пит помисли малко, преди да попита:

— Значи сто и трийсетте тона са били само началото?

— Щеше да е само началото — отвърна Закинтус, — ако не беше ти, драги приятелю. Ти си единственият, който прозря плана на Фон Тил. Ако ти и Джордино не бяхте отишли на остров Тасос, ние, останалите, сега щяхме да сме в Чикаго в готовност да се издавим в Мичиганското езеро.

Пит се усмихна.

— Отдайте го на късмета.

— Наречи го както искаш — каза Закинтус, — но равносметката в момента е, че ние имаме над трийсет от най-едрите незаконни вносители на дрога в страната, които чакат да им бъде повдигнато обвинение. Сред тях са и всички, свързани с автомобилната фирма, превозвала стоката. И това е само половината. Когато претърсихме администрацията на консервната фабрика, открихме книга с имената на близо две хиляди дилъри от Ню Йорк до Лос Анджелис. За Управлението това беше равносилно на златна мина, открита от златотърсач.

Джордино подсвири тихичко.

— Очертава се лоша година за пристрастените.

— Точно така — потвърди Закинтус. — Сега, след като главният им източник пресъхна и местните управления на изпълнителната власт са претърпкани с дилъри, употребяващите наркотици са на път да се изправят пред най-тежкия наркотичен глад, който са имали от двайсет години насам.

Погледът на Пит се отмести от стаята към прозореца, без обаче да вижда нещо.

— Остава още един въпрос — рече той.

— Питай.

Пит не отговори, продължи да си играе с бастуна.

— Какво стана с нашето старче? Нищо не пише за него във вестниците.

— Преди да ти отговоря, прегледай това. — Закинтус извади две снимки от коженото си куфарче и ги остави една до друга върху

бюрото.

Пит се наведе и ги разгледа внимателно. На едната се виждаше светлокос мъж в униформа на офицер от Германския военноморски флот. Той стоеше отпуснато на корабен мостик и гледаше към морето, ръцете му бяха върху бинокъл, който висеше пред гърдите му. Лицето от другата снимка гледаше в Пит с познатата презрителна усмивка на Ерих фон Щрохайм с бръсната глава. В долната половина на снимката беше приклекло като за скок огромно бяло куче. Ледени тръпки пробягаха по гърба на Пит при спомена, все още тъй жив.

— Има голяма прилика.

Закинтус кимна.

— Адмирал Хайберт е направил забележителна работа — белези от рани, по рождение, дори пломбите съвпадат с тези на Фон Тил.

— А пръстовите отпечатъци?

— Това не може да се докаже. Никъде не съществуват пръстови отпечатъци на Фон Тил, а Хайберт е променил своите хирургично.

Пит се облегна назад изумен.

— Тогава как можем да сме сигурни...

— По неканената подробност — отвърна бавно Закинтус. — Колкото и огромни усилия да полагат, колкото и старателно да съставят планове, всички престъпници оставят следи чрез някоя така наречена неканена подробност. В случая на Хайберт тя се явява скалпът на Фон Тил.

Пит поклати глава.

— Не те разбирам.

— Когато Фон Тил бил малък, прекарал кожна болест, наречена алпециа ареата, която причинява пълна плешивост. Хайберт не е знаел това. Той е помислил, че Фон Тил си е бръснал главата според пруската традиция и затова, естествено, прибягнал до бръснаря. На разследващите военни престъпници следователи не им отнело много време, за да забележат поникването на коса. Имало, разбира се, по-късно доказателство, което потвърдило самоличността на адмирал Хайберт, но косата била първият пирон в ковчега.

Пит изведнъж почувства смътна смесица от облекчение и задоволство.

— Той обеси ли се вече?

— Преди четири дни. Не си видял нищо във вестниците, защото нямаше нищо. Германците опазиха в тайна залавянето и смъртта му. На тях вече им приляга от това да се хвърля калта от нацисткото минало в лицата им всеки път, когато бъде заловен някой военнопръстъпник. Освен това Хайберт не е бил знаменитост като Борман и неколцината други от приближените на Хитлер.

— Да се чуди човек колко ли още като него са пръснати по света!
— измърмори под носа си Пит.

Телефонът върху бюрото извънхия и директорът вдигна слушалката.

— Да... да, ще предам добрата новина, благодаря. — Той затвори телефона и се обърна усмихнат до уши към Сандекър. — Обади се от вашия кабинет, адмирале. Позволете ми пръв да изкажа поздравленията си.

Сандекър измести пурата в единия край на устата си.

— За какво говорите?

Директорът, все тъй усмихнат, стана и постави ръка върху рамото на адмирала.

— Вашата странна риба се оказа от женски пол, годна да ражда малките си живи. От което следва, сър, че сега сте станал горд баща на едно здраво и силно бебе Тийзър.

Когато Пит стъпи на тротоара, душната жега беше почнала да отслабва, а удължаващите се сенки се простираха далеч зад късното следобедно слънце. Той се спря за миг и се огледа наоколо. Улиците бяха задръстени от автомобилното движение, насочващо се извън центъра, и скоро сградите наоколо щяха да опустеят и притихнат. Той отмести поглед в далечината към Капитолия, чийто бял купол изглеждаше като позлатен от залязващото слънце и това го наведе на спомена за една друга гледка на далечен бряг, бял кораб и яркосиньо море. Стори му се, че бе я виждал преди цяла вечност.

Джордино и Закинтус слязоха по стълбите и се спряха до него. Закинтус заговори оживено.

— Господа, тъй като и тримата сме свободни мъже, при това привлекателни мъже, предлагам да обединим сили и да се отдадем на малко забавления и лудории.

— Съгласен — побърза да каже Джордино.

Пит сви рамене в престорена скръб.

— Много ми е мъчно, но ще трябва да отклоня поканата. Вече поех един ангажимент.

— Изпускаш много — каза Закинтус. — Имам едно малко черно тефтерче, което съдържа телефонните номера на някои от най-прекрасните вашингтонски... — Той млъкна наред изречението и очите му се разшириха от почуда.

Една огромна кола в черно и сребристо намали ход и спря до тротоара. Елегантно като конструкция и великолепно на външен вид, царственото ѝ купе изглеждаше не на място сред по-съвременния механизирани автомобилни трафик — като кралица сред тълпа от смрадливо простолудие. И като завършек на това изящество зад кормилото седеше една млада жена с тъмна коса.

— Боже господи! — ахна Закинтус. — Това е майбаха на Фон Тил. — Той се обърна към Пит. — Как се сдоби с нея?

— Трофеите принадлежат на победителя — отбеляза захилен Пит.

Джордино повдигна едната си вежда.

— Сега разбирам за какъв обемист сувенир говореше. Но и другият ти сувенир никак не е лош.

Пит отвори предната врата на колата.

— Мисля, че и двамата познавате очарователния ми шофьор.

— Прилича ми на една жена, която срещнах край Егейско море — каза усмихнат Джордино. — Тази обаче е много по-красива.

Жената се разсмя.

— Само за да докажа, че ласкателството си има цена, ти прощавам, задето грубо ме метна на рамо, за да ме изнесеш от лабиринта. Постарай се другия път да ме предупредиш, за да си облека прилични дрехи.

По лицето на Джордино беше изписан глуповат израз.

— Обещавам.

Пит се обърна към Закинтус, в очите му блестяха весели пламъчета.

— Ще ми направиш ли една услуга, Зак?

— Стига да мога.

— Бих искал да ползвам услугите на един от вашите агенти за две седмици. Ще можеш ли да го уредиш?

Закинтус погледна към жената и кимна с разбиране.

— Мисля, че да. Управлението и без това ти е много задължено.

Пит се настани на предната седалка и затвори вратата. После подаде бастуна си на Джордино.

— Дръж. Май че повече няма да имам нужда от него.

Преди Джордино да отговори, жената включи на скорост и огромната градска кола се вля в движещата се редица от автомобили.

Джордино се загледа след нея, докато не я изгуби от поглед. После се обърна към Закинтус.

— Какво ще кажеш да си направим набързо печено с гъби във винен сос?

Закинтус поклати глава.

— За съжаление не умея да приготвям никаква храна, мога само да размразявам готова.

— В такъв случай ме почерпи едно питие.

— Забравяш, че съм беден държавен чиновник.

— Тогава гледай на мен като на част от твоите служебни разходи.

Закинтус се опита да си придаде сериозен вид, но не успя. После сви рамене и рече:

— Дадено. Тръгваме ли?

— Тръгваме.

Хванати ръка за ръка, за огромно забавление на минувачите, високият Закинтус и ниският Джордино, същински Мът и Джеф, закрачиха по тротоара към най-близкия бар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.